

ion drăgușanul: vestirile

În această carte mi-am adăpostit vestirile, după cum au fost trăite, din 2015, încoace. Nu știu câte sunt, știu doar că vestirile m-au ajutat să înțeleg ceea ce mi-a fost dat să înțeleg.

Pun ceea ce mi s-a vestit la dispoziția celor care trăiesc propriile lor vestiri.

Regret doar că nu am putut să aleg alte 63 de poeme, pe care să le alătur vestirilor lui Roman Istrati.

În 7 septembrie 2018, Roman Istrati va fi singur între copertile tipărite ale cărții lui.

atunci când stelei mele mă înclin

în crucea nopții a zvâcnit vioara
și cântecul l-am pus drept căpătâi:
cu florile ce-anunță primăvara
m-au logodit ai mei întâi și-ntâi
căci mă născusem mugur în derivă
pe crengile din bolțile cerești
și nu mi-a stat vreodată împotriva
povestea vremuirii în povești

căci crucea nopții deschidea o cale
spre crengile eternei învieri
și mi-a ursit cu cântecele sale
să aparțin doar sfintei primăveri
ca să-i veghez până târziu altarul
de stele care-și caută un trup
ca să ofere lumilor nectarul
din care-am învățat cum să mă rup

și-acum petală clipocind lumină
în nesfârșitul zărilor ce vin
aud puhoiul stelelor ce-nchină
atunci când stelei mele mă înclin

deși un om încă așteaptă vești

un singur om mai aștepta o veste
și tresărea când clopotul de seară
zvârlea câte-o speranță nouă peste
orașul copleșit de primăvară,
eu locuiam, tot pe atunci, departe
în mugurii cireșului știut
ca să-nțeleg cum timpul se desparte
în ce trăiesc și ce-i necunoscut,

iar mugurii cu cosmică migală
dansând pe cer cu soarta lor secretă
m-au desfăcut petală cu petală
de parcă doar cireșul îmi regretă
destinul meu de pasăre-mpuşcată
ce nu mai cată locuri de popas
și, prăbușită-n cer încă o dată,
pare acolo-n cer să fi rămas

privind nostalgic spre orașul care
și-a tras zăvoare chiar și pe ferești
pentru-a trăi un fel de disperare,
deși un om încă așteaptă vești

s-a schimbat în înviere

Doamne, rob îmi spun nebunii,
deși lanțul nu-l suport,
și-au zvârlit cu pietre unii
în lumina ce o port
ca o candelă curată
după chip să mi te-arate
când te caut câteodată
și te aflu libertate,

Doamne, risipit-au bezne,
peste pribegii buimace
urcă șarpele pe glezne,
iar veninul lui rapace
în cuvinte îl îndeasă
cei ce mi se vor stăpâni,
deși văd, dar nu le pasă
că am candela în mâni,

Doamne, dă-mi iluminare
ca de lanțuri să mă scape,
rugăciunile amare
încă-mi clocotesc sub pleoape
ca să te întrupî cuvântul
care-aduce mângâiere,
căci în jurul meu pământul
s-a schimbat în înviere

ca să-l târăsc cu umbra mai departe

atâția monștri îți tot ies în cale
că-nfricoșat aş vrea să mi te strig,

dar văd târziu cum umbra tălpii tale
zburătăcește frunzele prin frig,
iar eu ca închinat printr-o ursită
purificării sacre prin copaci
aud în sânge cum un glas palpită
ca să-mi șoptească fără veste: taci!,

și tac, cu câte-o piatră strânsă-n mâini
fără să știu spre unde să le-arunc,
mi-aș azvârli și sufletul la câini
neprihănit precum al unui prunc,
dar umbra ta nepotolit se pierde
de parcă m-ar lăsa fără reper
abandonat pustietății verde
mugur în crengi ce scapără în cer:

în ce să cred?, dau sufletului veste
din necuprinsa pagină de carte
doar ca să văd că sufletul mai este
ca să-l târăsc cu umbra mai departe

cuvintele ce tot m-au locuit

întins în iarbă într-o fără vreme
și picurat dezlănțuit de stele
am auzit un glas: nu te mai teme
căci dragoste sunt cerurile mele!,
iar stelele de sus înduioșate
și-ntr-o plutire de un calm tiptil
mi-a zis în taină fericită: frate,
ți-a fost ursit să fii mereu copil,

să treci prin trup ca printr-un val de rouă
care inundă ierburile-n zori
și-abia târziu să ni te-alături nouă
într-un alai al altei sărbători,
căci nunta ți-a fost dată drept nuntire
neconținută nuntă și destin,
hai, bea lumina cerului subțire
din trupul tău ca un pocal cu vin!,

și-am râs simțind cum se crăpa de zi
doar ca să am o cale de pășit
drept rațiune sacră de a fi
cuvintele ce tot le-am locuit

dintotdeauna pregătit să cânte?

vezi, șarpele se va întoarce-n cer
în constelația supremului îngheț
căci numai viața merită un preț
în necuprinsul marelui mister,
aleanul ei prin crengile de prun
premeditează noi desferecări:
ce-ți pasă, Doamne, dacă eu apun
în rătăcirii pe tainice cărări

când frigul tău va ispăși pe cruce
deasupra altui nord îndepărtat
în care am crezut că m-ai uitat,
deși doar primăvara mă seduce
și-mi face aripi și-apoi zbor mă face
ca să te aflui numai în lumină,
chiar nu observi că sufletul meu tace
numai atunci când ție ți se-nchină

cu primăveri ce mă despovărează
de-atât amar de vreme de cuvinte
ca să aud cum sufletu-mi visează
dintotdeauna pregătit să cânte?

deasupra beznei focul viu

pe deal trecuse o femeie
– încă-i văd urmele pe cer
și-n iarba care își încheie
popasul scurt în efemer –
iar calea doar de ea trasată
din răsărit până-n amurg
mă mai absoarbe câteodată
din steaua nordului să curg

în roua altor dimineți
din alte simple începuturi
ale-ncâlcirilor de vieți
spre care, cerule, mă scuturi
deși-s întins lumină lină
pe jilțul somnului deplin,
iar ție umbra ți se-nchină
ca s-o îmbrac iar ca destin,

destin de umbră pasageră
să-mi fie tot ce-o fi să fiu,
numai ninsorile mă speră
deasupra beznei focul viu

prăbușit într-o pasăre încă-i viu și palpită

pasărea-i pasăre: Doamne, ce chip
ți-ai aflat în aripa uriaș desfăcută,
iar sufletul meu e un fir de nisip
într-o piatră din stânca întruna durută
dintr-un larg în alt larg și de-acolo mai sus
sau poate mai jos și mult mai adânc
decât pot să-mi închipui când sfios și supus
îmi pun pușca în cobul atârnat la oblânc

și cu ochii închiși ascult zborul înalt
în care mă urci când voiești să m-asemeni
altui chip deslușit și ajuns celălalt
pe făgașul îngust dintre semeni și semeni,
hei, hei, cât de clară-i tăcerea din piatră
și zvâcnirea-nlăuntru a acelor lumini
când scânteia desprinsă fără veste din vatră
a uitat că în focuri are vechi rădăcini

ca să urce-n înalt ca o pasăre gravă
care-și află-n țării o supremă ispită,
iată: sufletul meu ofilit de otravă
prăbușit într-o pasăre încă-i viu și palpită

mi-i tare milă de-acest rapt

cât timp sărbătorim minciuna
doar ferecăm în lanțuri grele
și-n prea târziu, și-n totdeauna
tăciunii licărind în stele
mereu din vetrele în spuză
ale străbunilor de sus
cu umbrele într-o confuză
perdea de jariște-n apus,

iar pe aici pocnesc din bici
călăii care ne-mpresoară
și stăpânesc din veac pe-aici
prin umilire milenară,
prin bezne grele, fără număr
deasupra noastră risipite,
iar jugul ce l-am dus pe umăr
rănește festivist clipite:

hei, leri-i ler în faptul zilei
și în al veacurilor fapt
căci mă-nfășoară-n pâcla milei,
mi-i tare milă de-acest rapt!

drept cântec ce-l trăiți și voi!

pe prispa cerului a nins
și-au curs ninsori înspre departe
căci muntele e necuprins
și lumea-n două o desparte
sub palma mea ca o năframă
deasupra creștelor prelinsă
cu podul ei care destramă
tăcerea albă abia ninsă,

o, cât aș vrea să fiu în munte
ursit anume să-l contemlu
și paznicul ce-o să-i înfrunte
pe cei ce vor păși în templu,
să mă cunosc drept adiere
cu brazii falnici subsuoară
durând o altfel de tăcere
pe crengi vibrând de primăvară

în nouă flori din nouă ramuri
sub șase ceruri de apoi
veghind trei ceasuri pe la geamuri
drept cântec ce-l trăiți și voi!

tatăl nostru, dacă ne ești tată!

tatăl nostru, rău mai urgisit,
m-ai zvârlit în lumea ta ostilă
să exist în ea înlănțuit
și tot eu să-ți cer la urmă milă
vinovat fiind că am ales
sufletul să mi-l păstrez lumină,
că-am zvârlit cu barda în eres
și-n cuvinte care ne dezbină:

da, era doar beznă sub sutane
și-n îndatorarea la stăpâni
n-au zărit scânteia milioane
de-nrobiți în viață ca români,
ci au dus din veac în veac povara
îndemnați de bice spre genuni,
eu m-am răzvrătit, însă vioara
nu va săvârși nicicând minuni:

sufletul meu piară precum ramul
părăsit de frunze dintr-odată,

însă mântuiește-mi măcar neamul,
tatăl nostru, dacă ne ești tată!

că nu sunt vrednic nici să mă închin!

să te invoc drept cosmicul sigiliu
al sufletului nostru din cuvânt
când Slavici are-același domiciliu
de deținut politic și-n mormânt,
s-aprind o lumânare în ogradă
înțelenind-o prefăcut în jale
când văd că tu ai așternut zăpadă
pe ziua inculturii naționale?

să râd în nas poeților de azi
înșiruiți flămânzi spre îmbrâncire
deși-s făclii înalte, deși-s brazi
vestindu-te mereu din nemurire
și să accept mărșăluirea oștii
spre mitizări perfide și caduce
când neamul tău îl spulberară proștii
și spre mormânt prostia îl conduce?

în vremi de dezbinare și de ceartă
sub abundența cruntului venin,
eu doar îngenunchez, să-ți cer: mă iartă
că nu sunt vrednic nici să mă închin!

luntrea de ceară

luntrea de ceară sângele meu
încă-o învăluie cald și senin
deși din înalturi a fugit Dumnezeu
urmând să le beau ca pe-o cupă cu vin,
acesta să-mi fie mie păcatul
dar o să beau chiar și ultimul strop
golul imens și în lung, și de-a latul
să-mi ursească târziul noroc

gustă, prietene, vinul e lung
ține din cale în cealaltă cale
ca un tropot de cai ce răsună prelung
în copacii captivi sub zăpezi triumfale,
numai în doi înfrunța-vom cu spor
timpul pieziș și potrivit din fire,
mi-i dor de lumină, mi-i năprasnic de dor
sub pojghița iernii subțire

hai, vino s-ascuți lăutarii cântând
căci cântecu-i iar evadare,
înspre noi viitorul ca lupul flămând
caută lacom din zare

și degetele-mi picură cuvinte

am fost prin târg și am văzut tristețea
urcând pe ziduri tot mai cenușie
și-am vrut să evadez din poezie,
chiar dacă-mi uit acolo tinerețea,
premeditând să fug spre patru bezne
căci îmi făcusem încălțări superbe,
însă purtam drept lanțuri niște verbe
ce-mi sfârtecau mult prea adânc în glezne

și-am auzit cum clinchete de linguri
se risipeau aiurea prin oraș
semn că sunt mulți ce-n dansul uriaș
se-ncolonează-ntotdeauna singuri
și-apoi se-așează undeva, pe drum,
ca să-și mai tragă sufletul în pripă,
dar clopotul desface din aripă
un orizont deasupra, în postum:

mă știu captiv și parcă iau aminte
la rănilor ce le tot duc cu mine,
în sinea mea îmi spun că încă-i bine
și degetele-mi picură cuvinte

și să mă sting apoi din drag de drag

prietenii plecați la vânătoare
când mi-au trimis noi aripi pentru zbor
mi-au povestit și despre așteptare
deasupra lumii, în săgetător,
dar încă am de săvârșit păcate
și ispășiri mai am de îndurat
încât le strig, în zori, că nu se poate,
că încă nu e vreme de plecat

și-mi pun lumina sarică pe umeri
să stau de veghe turmei nimănui,
de-atâta trudă când să stai să numeri
și să-ți decizi plecările hai-hui,
chiar de-ți zâmbește din înalt fecioara
când pune în balanță tot ce-am fost,
iar capricornul și-a-năsprit vioara

ca să presoare clipe fără rost

pe care trupul meu cu greu le-ndură
și le icnește încă pe drumeag
să fiu pe dinăuntru o arsură
și să mă sting apoi din drag de drag

un singur fulg de nea în palmă

pe-aici nu vine anul nou,
ci unul ce-a mai fost trăit
în care vâscu-i doar ecou
și crește singur pe cuțit
răzbind în sânge și mai sus
în orizontul ce desparte
întruna zorii de apus
și-o dată nașterea de moarte,

pe-aici prostia n-are leac
și nu e loc de înnoire
chiar dacă-ai fost ursit copac
și-n stele prind să ți se-nșire
drept muguri verbele trudite
de-atâtea zvârcolite vieți
ca să cedezi unei ispite
și moartea singur s-o înveți:

speranța nu-i decât minciună
și-un fel de resemnare calmă
prin care cerul îmi adună
un singur fulg de nea în palmă

numai ca să-nveți că ești

caii mei cu cânt în coamă
trototesc cândva departe,
urma lor s-a stins în iarbă,
se va stinge și-n ninsori;
uneori i-aud: mă cheamă
într-o pagină de carte
și-n pocale prind să fiarbă
doar luminile din zori

să le beau în miez de noapte,
peste lume curmeziș
risipită de-ntuneric
și bătută-n patru cuie
ca să cred numai în șapte

zodii strânse pe furiș
ici, în sufletul meu sferic
și amar ca o gutuie

hei, năprasnică pădure
care urci încet în cer,
du cu tine iarna sfântă
și mă lasă-n primăvară
poate iarba o să-ndure
pogorârea din mister
și cobzarii care cântă
vor vesti a doua oară

o întoarcere cu cai
în galop fără prihană
căci le-am pregătit în sânge
de cu seară un culcuș
și tot strig în șoaptă: hai!,
și mă-nchin ca la icoană,
parcă-aș râde, parcă-aș plânge
mai atunci și mai acuș',

mai în mai și mai aproape
pe sub coaja de clipită
ce se-ntinde maiestoașă
până-n bolțile cerești
și-aud tropotul sub pleoapă
rotunjind, pe când palpită,
lacrima ce-ți este casă
numai ca să-nveți că ești

să-ți deslușești în propriul tău destin

o să-mi aștern pe nostalgii omături
căci s-au aprins în ceruri lumânări
să deslușească omului cărări,
să nu mai rătăcim tot pe alături,
ci să pășim prin albul ideal
cu sufletele-n veci tămăduite
căci undeva sunt aripi pregătite
pentru un zbor fantastic, ideal,

hai, omule, îmbracă noi veșminte
croite din luminile din zori
și regăsește-n sfinte sărbători
cele ce sunt și-n sufletul tău sfinte,
e vremea să colinzi prin galaxii
și cu o stea din cer să te asemenea
ca să vestești lumină printre semeni

doar semănând în brazde veșnicii,

hai, omule, căci cupa ta cu vin
și pâinea de pe masă te așteaptă
măcar acum o cale înțeleaptă
să-ți deslușești în propriul tău destin

din veșnicia primelor ninsori

eu am mai fost și prin aceste locuri,
prin noaptea lor m-am furișat tiptil,
iar când va ninge, de prin ceruri focuri
vor desluși doar urma-mi de copil
ca să vedeți că nu vă spun povești,
că am trăit contururile zvelte
și mi-am făcut chiar din ninsori unelte
să pot să-ntreb cu slove: unde ești?

încă mă arde ce am scris odată
și ce repet în fiecare an,
doar ca s-adune litere se-arată
omătul depărtării în troian,
iar viscolul e pasărea rapace
ce-mi ciugulește verbele nătâng,
dar nu m-aude nimeni nici când plâng,
când scrâșnetul ninsoarea o desface

și eu sau tu și celălalt s-ar duce
spre căpătâiul nopții sau spre zori
măcar un pumn de alb să mai apuce
din veșnicia primelor ninsori

că legea pe pământ e lege, e leri-i leri

în zarea-n care ne cuprinde aleanul sfintei sărbători
stă pregătit să ne colinde arcușul cosmicei viori
și vor veni ninsori primare ca din castelul de omăt
să ascultăm cu-nfrigare cum curge timpul îndărăt,
hei, hei, căci nimeni nu-nțelege
în necuprinsul efemer
că legea pe pământ e lege,
e leri-i leri,

și pregătim de zor ospete, iar în pocalele cu vin
zăgăzuim din tinerețe prea plinul propriului destin
căci e nevoie de speranță, de îmbătări cu viitor
și-aud ninsorile pe clanță cum se depun ca un zăvor,
hei, hei, căci nimeni nu-nțelege

în necuprinsul efemer
că legea pe pământ e lege,
e leri-i leri,

și-aprindem stele cu migală deasupra sufletelor ninse
cu-ademenirile de gală dintotdeauna necuprinse,
căci așteptăm încă sosirea risipelor de veșnicie
premeditând că răstignirea va bate cuie-n poezie,
hei, hei, căci nimeni nu-nțelege
în necuprinsul efemer
că legea pe pământ e lege,
e leri-i leri,

apoi ne vom întoarce iar în bezna zilelor curente
mutând zadarnicul zadar în filele tot mai absente
din calendarul cu povești care-au rămas pe veci nescrise
ca și poemu-n care ești atât de troienit de vise,
hei, hei, căci nimeni nu-nțelege
în necuprinsul efemer
că legea pe pământ e lege,
e leri-i leri,

cum scris stă în divina carte, cei însetați de veșnicii
le vom cunoaște doar prin moarte și, fascinați de poezii,
să așteptăm să ne cuprindă arcușul cosmicei viori
cu cântecul ce ne colindă numai în nopți de sărbători,
hei, hei, căci nimeni nu-nțelege
în necuprinsul efemer
că legea pe pământ e lege,
e leri-i leri

îmi zvârl inima: înfrântă!

eu sunt cel care coboară
și-apoi urcă uneori
doar cu verbe subsuoară
pe înaltele viori
să-i fiu frate adierii
cu speranța că m-o duce
până-n zările tăcerii
sau spre unde-o fi s-apuce

și acolo, în departe,
în tăinatecul ascuns,
o să zămislesc o carte
și o să mă las străpuns
doar de icnetul viorii
care vine din vecii

doar ca să-mblânzească norii
de prin suflete târzii,

hai, răzvane mitocene,
ia arcușul sfânt și-mi cântă,
nu căta că sub troiene
îmi zvârl inima: înfrântă!

în paginile-n care se destramă

o, cum aş pune capul pentru somn
pe prima stea ce mi-ar ieși în cale,
cea care-și cată locul ei de veci
pe urmele pășirilor finale
ca să le șteargă una câte una
până-n întâiul cosmic zori de zi
acolo unde eu trăisem spaima
cuvintelor ce-au prins a mă rosti

în spațiul vinovat al foii albe
în care-mi amintesc ce-i interzis
și unde lăncii mai despică rana
să curgă niște sânge pentru scris,
deși se arunca mereu cu pietre
și se-mpleteau cununile de spini
să mă adun în mine, să nu-mi pese
de rătăcirea asta prin străini

și-acum aş pune capul pentru veghe
sau pentru somn, dar încă-mi este teamă
că steaua îmi va fi mereu vrăjmașă
în paginile care se destramă

să simt tăcerea gândurilor tale

aștept să vină viscolul, să-mi cânte
în nopțile de taină și splendoare,
deja presimt că-i pregătit să-mplânte
în universul larg imaculare,
și de-o veni, atunci când o să vină,
o să-i depun ofrandele în cale,
poemul meu ninsorilor se-nchină
și simt tăcerea gândurilor tale

cum își așterne aripile sfinte
de-a curmezișul noilor ninsori
și-o să aud cum se depun cuvinte
din viscolul scrâșnind prin căpriori,

abia atunci cerescul nostru tată
ne-o asculta și el înduioșat
șoptindu-ne-n auz că niciodată
iubirea-n judecată n-a schimbat,

iar viscolul, atunci când o să vină
și-i voi depune litere în cale,
mă va-nchina năvalnic în lumină
să simt tăcerea gândurilor tale

deja-n nesomn numai poetul tace

când fără somn s-a fost născut poetul
și s-au aprins în ceruri lumânări
s-a auzit în veșnicii regretul
acestei vremuite condamnări,
iar noi, ca cititori de veșnicie,
răsfoitori ai paginii cerești,
ca niște lupi mușcam din poezie
și sfârțecam prin cosmice povești

fiindcă veneam din beznă și din ură
împovărați cumplit de suferinți
încă vădind sălbatica natură
a celor ce-au rămas fără părinți
și am strigat și am zvârlit proteste
asupra trecătorilor pe străzi
tot așteptând, poate o ninge peste
orașul pângărit și prin ogrăzi,

dar o să ningă, totuși, fii pe pace
și-nvață să mai rabzi încă nițel,
deja-n nesomn numai poetul tace
știind că albu-i numai pentru el

prostia fără leac a guvernării

acest viespar nu-i capitala țării,
ci întruparea marelui eșec
prin care trag românii la edec
prostia fără leac a guvernării
și-adesori se prăbușesc pe drum
epuizați de culmea disperării,
acest viespar nu-i capitala țării,
ci un coșmar neîncetat postum,

aici nu poți găsi nici o răscruce

și nici un început pentru speranță,
ci numai irosiri de circumstanță
în zvârcoliri zadarnice, caduce,
iar sufletu-mi depus ca o jertfire
în viermuirea crâncenă, nedreaptă,
s-a-nchis în trup ca-n temniță și-așteaptă
întoarcerea în nord ca-n nemurire:

eu știu că se trăiește-n largul țării
unde-i stăpână cosmică poveste,
deși ades și-acolo se plătește
prostia fără leac a guvernării

of, biet popor, de lanțuri nu te plânge!

of, biet popor, de lanțuri nu te plânge,
căci brațul îl întinzi mereu supus,
iar când călăul sufletul ți-l stânge
și-l înfășoară-n giulgiul lui Iisus,
tu îți asumi cu blândă resemnare
prigoana fără seamăn drept destin,
deși nepământește încă doare
pe frunte sfârtecarea unui spin,

iar din văzduh aceleași stoluri rele
te lasă fără Soare și părinți,
căci nu mai știi cum să aprinzi în stele
ecoul sfânt al vetrelor fierbinți
și să te-aduni în jurul lor de veghe
și-n apărarea libertății tale,
deja copacii îți croiră zeghe
din ce au fost deasupra răniile zale

și nu ridici spre ceruri nici un steag
și nici privirea cerul nu-l atinge
căci ai uitat să mori din drag de drag,
of, biet popor, de lanțuri nu te plânge!

poporul meu produce numai hoți

poporul meu produce numai hoți,
numai tâlhari ce ies la drumul mare
și dau în noi cu ghioagă de netoți
din parlament și de la guvernare,
hoți peste tot, în agenții de stat
și-n sălile de falsă judecată,
tâlhari prin bănci și-ntregul aparat

de tras românii ne-ncetat pe roată,

hoți și tâlhari legitimați prin vot
și prin corupt accesul la putere
încât nici să respire nu mai pot
românii îmbrânciți doar prin unghere
în țara lor de jertfă și de sânge
pe care-o moșteniră din strămoși:
chiar n-auziți pe-afară cum vă plânge
și sfântul cer, români orgolioși,

dar orbi la nedreptate și osândă
și mioritic resemnați mai toți
cum hoții și tâlharii stau la pândă?
poporul meu produce numai hoți

dar ia paharu-acesta de la mine!

prin târgul vechi și scufundat în vremuri
încă pășești, Iisuse, și ți-i frig
și-n fiecare frunză-ncepi să tremuri
când disperarea vârstelor mi-o strig:
vreau să trăiesc cu patimă clipita
în care cineva m-a aruncat
căci bucuria vieții mi-i ispita
și-n bucurie nu-i nici un păcat,

vreau vârstele să mi le duc pe umeri
fără să cer cândva despovărări,
deși aud cum din biserici numeri
puzderiile tale de-ntrupări
în pământescă dragoste de viață
prin care după chip ne și asemeni,
în fond dumnezeirea nu se-nvață
ci doar rodește din ce-a fost să semeni

prin târgul vechi și-aproape ancestral
de scufundat, de prăbușit în sine
prin care te urmez autumnal,
dar ia paharu-acesta de la mine!

iarăși e urcat pe cruce

de când frunza s-a desprins
a trecut o săptămână
și-un alean de necuprins
încă plânge în țărână,
de s-ar fi urcat în cer

n-ar fi fost atâta jale,
dar spre marele mister
duc doar jumătăți de cale,

celelalte au rămas
să implore într-o doară
mugurul ce va da glas
viselor în primăvară
când speranțele s-or țese
și în crengi alte minciuni
vor schița neînțelese
amăgiri despre minuni,

dar mi-i frunză în cădere
și mi-i ploaie ce o duce
sufletul ce, în tăcere,
iarăși e urcat pe cruce

semănător de vise-n univers

vei ști, de-ai fost împătimit de viață
și ai mușcat din fructe interzise,
că fericirea totuși se învață
și ai să cauți iar prin manuscrise
cum să îți pipăi sufletul cu slova
încenușată-n cărți primordiale
ca să îți afli calea încotrova
când poposești la jumătăți de cale

căci fructele te știu ca o cămară
în care stau ascunse de îngheț
și vor urca pe crengi în primăvară,
lumina doar pe ele pune preț
tămăduind în taină mușcătura
ca să încapă alte mușcături
acolo unde ai atins cu gura
natura pângăritelor naturi

și-ți va aduce altă dimineață
sub pașii osteniți de-atâta mers
ca să te bucuri fericit de viață,
semănător de vise-n univers

căci universul s-a împlut de miri

în noaptea-aceea se iviră mirii
înlănțuiți în cosmică speranță
și-am petrecut, precum e legea firii,

ca să profit din plin de circumstanță
căci cântecul s-a așternut pe răni
ca să încerce calma vindecare
prin sufletul ce spumega în căni
cu o ciudată nouă tulburare

încât uitat poemul se trezise
și desfrunzind năprasnic prin copaci
îmi tot șoptea din frunzele ucise:
măcar acum învață cum să taci,
cum să iei forma faptelor ca vinul
ce împle cu tăcerea lui paharul
și-mpacă-te odată cu destinul!,
iar cerul, răscolindu-și încă jarul,

îmi lumina pe calea ce-a rămas,
să pot păși ferit de poticniri
și-un alt poem a prins atuncea glas
căci universul s-a împlut de miri

ca o risipă de cenuși și fum

captiv pe țărnul unei țări ploioase
am pus pe masa timpului pocale,
dar nu există stele curioase
să-ncerc să le abat cândva din cale,
să le preling în cupele înalte
din care bem înfricoșați amar
căci ploile spuzesc și-n celelalte
îndepărtări zadarnicul zadar

și doar femeii ne amețesc ca vinul
din țurțurii apropiatei ierni
și nu-s cobzari să-nlătore veninul
vremelniceii, suflete, să-mi cerni
clipitele drept ploaie pe o stâncă
în care a rămas un alt captiv
ca să respire liniștea adâncă
din verbul dintr-odată impulsiv

căci vinul vechi a ruginit pe cruce
și-a fost uitat la margine de drum:
mi-i sufletul cobzarul ce se duce
ca o risipă de cenuși și fum

memoriei prietenului Cătălin Șandru

mult prea absurd s-a frânt lumina
și-a amuțit în depărtare
și nu-ți mai pasă nici de cina
de taină și de așteptare
căci vinu-i un coșmar și tace
în cosmică încremenire
și-o stea din ceruri se desface
să te presoare-n amintire,

să fii durere-nsingurată
care continuă să doară
precum un cântec câteodată
desprinderea dintr-o vioară
când mută frunzele departe
spuzind cu aur anotimpul
să fii o pagină de carte
ce n-o cuprinde anotimpul,

dar care lasă-n univers
un gol ce nu îl poate împli
cenușa grea a unui vers
nedrept ce-a fost să se întâmple

și să mă prind și eu în horă!

atâtea stele-ntind spre lume
aceleași strune de viori
vestind doar cosmice ninsori
și caii care trec în spume
prin carnea mea mereu supusă
acelor care o-nspăimântă,
căci e o pasăre răpusă,
n-aude stelele cum cântă,

cândva le auzeau străbunii,
dar au plecat s-aprindă focuri
și să frământă niște jocuri
împrăștiind pe cer tăciunii
deasupra lor să lumineze
și-n noi să-ntunece ocară
căci, adormind pe metereze,
nu mai ieșim în primăvară

să-ncingem brâul – închinare
pământului care ne naște,
ci numai beznei ce ne paște
înfricoșând cu-nfricoșare
și strunele viorii sfinte
atârnă luminos, dar mute,

muțenia și în cuvinte
tăișul ucigaș și-ascute

încât mă dor printre surzenii
cântările ce dau năvală
să-mi ceară mie socoteală
în clipa cosmicei vecernii
de ce n-aud când stele clare
deasupra lumilor revarsă
aceleași lacrimi amare
pe care-ai mei în cer le varsă

și tac și nu-s decât tăcere,
deși zăresc deasupra dansul
îndepărtându-se-n balansul
desprinderii de efemere
și-i prea târziu când strig spre cer
cu vocea altuia sonoră:
stați, doar să scap de efemer
și să mă prind și eu în horă!

dar razele clipesc îndepărtări

să nu mai crezi în ce nu vrei să crezi,
să nu te pleci în fața nimănui,
să nu aștepti renașteri sub zăpezi
și sufletul nu ți-l rosti nicicui,
ci doar pășește, intră în coloană
și pune-ți talpa peste căi pecete
căci urma ți-i ursită drept icoană
și verbele-s deprinse să-ți regrete

cu fâlfâiri de păsări irosirea
și-ntoarcerea de unde ai plecat
dacă auzi cum se-nspăimântă firea
de clopotul vestind în lung și-n lat
numai amar și ispășiri finale
pentru eroarea unei judecăți
ce a durat în vremuri ancestrale
încercuirea cu prejudecăți,

ignoră tot și-ncântă-te cu viața
frunzișului ce lunecă spre zări,
deja îți face semne dimineața,
dar razele clipesc îndepărtări

dacă-o fi să mă mai nasc

dacă-o fi să mă mai nasc
lunii cerbii nu-i mai pasc
căci aud cum gem sub teasc
de clipite răzvrătite
și prin unii risipite
vieți strivite de copite,

brazde pururi fără rod
și lungi șiruri de norod
și chiar fructele în pod
asudate-n așteptare,
pe când cerbii, fiecare
apucând pe o cărare,

mi-au făcut din suflet vreasc
numai cerbii să nu-i pasc
dacă-o fi să mă mai nasc

întâi și-ntâi tot eu m-am desfrunzit

o liniște de început de lume
s-a furișat în frunze despletită
ca o femeie în oglinzi anume
visând căderi finale în ispită,
iar seva rătăcită prin copac
a ignorat lumina și absoarbe
doar liniștea în care mă desfac
proptit pe cer cu degetele oarbe

ca niște crengi pe care le adie
o slobozire calmă de culori
sub frigul care încă întârzie
s-adune promoroacă pe viori
și să găsească doar neprihănire
aproape sfântă-n ultimul păcat,
și-aud în depărtare o iubire
sub pașii toamnei cum s-a scufundat,

iar liniștea asupra-mi dă năvală
și face răni adânci în asfințit
încât nu mai încape îndoială:
întâi și-ntâi tot eu m-am desfrunzit

din preajma lui aleanuri și cuvinte

dar filosoful nu știu nimic,
trăia pentru cuvinte rătăcite

din sensul zămisliilor în spic
spre eșuări în pâinile dospite
ce odihnesc de-atâta timp pe mese
sub umbra zveltă-a cupelor cu vin
și asculta din ce în ce mai dese
înstrăinări în propriul lui destin:

acesta-i trupul meu, șopti atunci
și își întinse palmele spre zări
ca să primească noile porunci
ale speranței prin îndepărtări,
dar nici o slovă nu i s-a prelins
pe liniile palmelor întinse
și s-a întors în trupul său învins
și o tristețe cosmică-l cuprinse

acolo, lângă masa cu belșug
de pâini curate și de vinuri sfinte
și parcă văd cum se tot rup și fug
din preajma lui aleanuri și cuvinte

din umbra lor în umbrele din mine

aici au fost numai femei frumoase,
dar umbrele se-adună în ruine
și mor cobzării-n treceri peste case
și se aud cântările divine
cum rostuiesc amurguri prin femei
tămăduind prin visele deșarte
în clopote din ce în ce mai sparte
cu respirarea lor fără temei,

dar ochii mei aidoma le sorb
și deslușesc doar calme frumuseți,
deși orașul e la fel de orb
pe calea cenușiei noastre vieți,
deși orașul mantia de gală
a zdrențelor bolnavului trecut
și-o pune uneori sub cerul mut
mințind cu o poveste ancestrală

și văd pe străzi femeile cum trec
sperând ca cineva să le închine
poemele cu care mă petrec
din umbra lor în umbrele din mine

deși-i târziu și-ntunecat, și plouă

din ceruri s-a desprins un plâns nervos
ce poposește încă peste lume
și tot aud galopul furios
când caii vremii tropotesc în spume
ca să adaste-n margine de veac,
acolo unde-ncărunțesc pășuni,
iar ploile acestea mă prefac
în oarbă vatră pentru stinși tăciuni

și-aș vrea să văd înfășurate-n ploi
pășirile femeilor frumoase
care-și uitară urmele în noi
când toamna zvârcolise ploi nervoase
peste speranțe, peste așteptări
și peste-ntinsul altei irosiri
pe sub lumina curmezișei zări
în care ard mocnit doar amintiri:

hai, vino, cosmic plâns, și mă răpește
ca să mă duci într-o speranță nouă
în care veșnicia se trăiește,
deși-i târziu și-ntunecat, și plouă

există, totuși, o matrice

știi că există o matrice
din care-a fost să mă desprind
drept bob de grâu în niște spice
și-l voi hrăni pe cel flămând
ce gustă pâinea-ngândurat
și-aproape fără să îi pese
de jertfa ce l-a săturat,
nici că jertfirile-s mai dese

cu cât flămânzii se-nmulțiră
și-s parcă mai înfometăți,
iar urmele care-i înșiră
i-au deslușit nenumărați
în marșuri fără vreo adresă
și fără-ntoarcere în spic
chiar dacă știrile de presă
nimicnicesc despre nimic,

nimicnicesc nimicnicie
cum cartea cărților o zice
încredințând că-n veșnicie
există, totuși, o matrice

drept rădăcină care îi ursi

din trunchiul acesta s-au desprins lăstari,
ia rădăcina plină de vigoare
pulsează liniștit în fiecare
ram conturând stejarii și mai tari
din vremea care lanțurile-și sfarmă
cu zăngănit năprasnic de secunde
sub prăbușirea căror se ascunde
tăcerea ca un țipăt de alarmă,

dar nu îmi pasă, fiindcă în urmași
întotdeauna este cald și bine
încât aud cum sufletul din mine
s-a așternut acolo pentru a-și
găsi odihna binecuvântată
de cei ce vin cu mine din trecut
căci i-am trăit mereu și m-au durut
când îmi lipseau din suflet câteodată,

deci mi-am promis că eu nu voi lipsi
din nici o taină care o să vină
pentru-a nutri lăstarii cu lumină
drept rădăcină care îi ursi

s-o las apoi prin suflet să-mi colinde

ursit să-i aparțin doar unei țări,
fără plecări și fără de întoarceri,
refuz mirajul zărilor din zări
când în lăuntru uriașei carceri
există munți care le-au fost altare
străbunilor din ceruri ignorate,
iar rugăciunea lor în fiecare
fir de nisip durează o cetate

din despicări drept piatră să m-adun
și să cuprind lumina și s-o apăr
ca să descopăr câte un străbun
pe cerul larg în fiecare scapăr
și-apoi să plec spre focurile vii
să mă înfrupt din sacra lor veghere
purtând cămașa unei poezii
ce sufletul mi-l poartă în tăcere,

eu știu: numai tăcerea spune tot
de parcă universul l-ar cuprinde
ca să-nțeleg și-nțelegând să pot
s-o las apoi prin suflet să-mi colinde

clipita care mi-i ursit să fiu

din nu știu care crengi desprinsă
alunecă în calea mea clipita
de vremuirea vremilor învinsă,
de caii ce o poartă cu copita
de-a lungul uriașului galop
cu care universul mă apasă
ca să îmi pară uneori un strop
dintr-o lumină ce-o aștern pe masă

doar ca să dea cuvintelor contur
și să le facă păsări și cenușă
când mă pândesc cu ochii unui fur
doar stelele uitate lângă ușă,
deși-i atâta loc în încăpere
și-atât pustiu ce l-a durat ursita
doar ca să-mi facă sufletul să spere
că-i aparține numai lui clipita,

dar e târziu, târziu se repetă
de când adun târziu peste târziu
și drept acoperiș mă mai regretă
clipita care mi-i ursit să fiu

poeme de călătorie

cât așteptăm semnalul de plecare
se-aud pândarii nopților cum strigă
în cea mai depărtată depărtare
și-o altă-ndepărtare mă intrigă
și mă revoltă până-n pumnul strâns
cu care-mi șterg o lacrimă dospită
căci nu e vreme de alean și plâns
ci de întoari cosmice-n ispită
și-a pregătit să mă înfrunt pe mine,
să mă apus de guler, să mă-njur
cât timp pândarii nopților străbune
mă-nstrăinează într-un alt contur
ca să încep supus călătoria
spre tinerețea mea deja uitată:
un tren de noapte-nfruntă veșnicia,
sunt pasagerul lui și, dintr-odată,
aștept flămând cu dangătul de șine
să mă desprind din vârstă și să plec
spre undeva unde e cald și bine,

trăgându-mi tinerețea la edec

*

a doua zi, de va veni să vină
cu vegetații lungi, luxuriante
și cu eresul umbrei în lumină
pășind cu gesturi largi, extravagante,
va fi nevoie iar de umilințe
și de-nchinări atâta de lumești
încât nu-ncape- n ele vreo căință
și nu deschide înspre larg ferești,
ci-mi oblonește trupul cu migală
ca să-mi ascundă sufletu-n prinsoare
sub talpa vieții în pășiri de gală,
iar trenul meu pornește într-o doară
ca un cuțit înfipt în noaptea blândă
ce mă-nfășoară cald și părintește
în prevestiri de nu știu ce izbândă,
de care din părinți se povestește,
dar nu ascult, căci am pornit la drum
și dangătele șinelor răsună
de parcă pe o cruce grea de fum
s-ar osteni ca sufletu-mi să-l pună

*

voi întâlni aceleași case vechi
sub jegul unor veacuri inutile

prin care trec drept veșnice perechi
aceleași vieți la fel de infantile
în aroganța lor primejnioasă
de cămătari ai vremii în derivă
și-o să visez întoarcerea acasă
cu-o ardere atât de impulsivă
încât cenușa verbelor s-o duce
cu colbul nopții într-un alt târziu
în care-mi urc poemele pe cruce
cu o cruzime ce doar eu n-o știu,
căci ostenit mi-am pregătit culcușul
în trecerea prin nopți a unui tren,
convins că până-aici a fost urcușul
prin ceea ce nu-i veșnic, ci peren
și va urma un coborâș în fugă
întâmpinat de-acele case vechi
dintr-un oraș ce-mi sună ca o rugă
a neputinței lumii prin urechi

*

Lunecând, alunecând, iar mi-i sufletul plâpând
și se duce ca izvorul pe fâgașul lui din veci
încât iarăși nu-mi mai pasă până unde, până când

va dura această tihnă și tăcere calmă; deci
mă aștern în trup cuminte precum slovele în carte
și mă las cuprins de liniști ca de-o naștere mai nouă:
sună buciul în mine, dar, ca să-l auzi, departe
trebuie să-aprinzi în candeli diminețile-amândouă,
cea ursită pentru prunci să încapă în pruncie
ca-ntr-o veșnicie vie, care nu se va sfârși,
și-apoi cea durată-n mine ca într-un târziu să-mi fie
vântul care m-o cuprinde și m-o duce-n zare și
mă va cununa sălbatec cu galopurile dese
care scapără în pietre câte-o dâră de scânteie,
hai, dejghioacă-mă, femeie, din cuvintele alese
ca să te aleagă cântec din noianul de femei
care trec – iar cântă trenul lunecând, alunecând
și mă duce pe sub liniști care prind să mă cuprindă
încât iarăși nu-mi mai pasă până unde, până când
timpul năvăleş și sprinten sufletul mi-l tot colindă
*

memoriei poetului bucovinean Ghedeon Coca

pe-aici am fost, îmi recunosc trecutul,
spunea un bard din vechea Bucovină
când timpul șfichiuia în el cu cnutul
dur împletit din beznă și lumină,

iar eu abia acum simțind arsura
din sufletul acelu bard uitat
am desfăcut din univers cu gura
și pentru el iertarea de păcat,
căci stă-n puterea lui să-mi dea putere
în deslușirea runelor cerești
și mai ales puterea de a cere
să fii și-n veșnicie cine ești
și să n-accepti pedepse, purgatorii
și alte spaime, toate născocite
de cnutul ce-l rotesc asuprații
când ne gonesc prin viață ca pe vite,
deci răzvrătit, așa cum sunt poeții
pe când trăiesc cuvinte și se-nchină,
zăresc în hăul cerului ereții
zădărniciind întoarceri în lumină
*

pe drum văd colcăiala de sutăn
din zorii vieții, până în apus
ca viermii-n supurarea unei răni,
dar rana nu-i cea sfântă-a lui Iisus,
de-aceea ce există vindecare,
iar vinul vechi s-a oțetit în căni

căci omenirea-i dusă în oroare
de colcăiala asta de sutăni
prin care unii cetluiesc cu funii
și osândesc la grave irosiri,
Iminile s-au stins și doar tăiunii
mai conturează niște năluciri
prin care orbii, dându-le crezare,
pe când își cată calea ca nebunii,
desăvârșesc căderea în oroare
prin care unii cetluiesc cu funii
și-i prea târziu și poate-i prea devreme
să auzim cum glasul lui Iisus
pe Calea Lui continuă să cheme,
din zorii vieții, până în apus

*

prin ceruri numai nourii se duc
ca niște năluciri de vechi corăbii,
apoi încearcă viața încă-un truc
și îi transformă într-un stol de vrăbii
și nu mai e miraj, nici fantezei,
nici năzuirea de-a pleca în zbor
căci va veni o toamnă cenușie
cu picături de plaie în ciopor,

iar cineva va plânge la fereastră
cu plânsul desuet al nimănu,
dar va fi cald în încăperea noastră
și-o asuda gutuia amarui
și senzual ca fumul de țigară
din care-mi împletesc niște visări
doar ca să uit că toamna pe afară
pășește de un timp fără-ncălțări
și seamănă superb cu o femeie
pe umbra depărtării rătăcită,
din ceruri se desprinde o scânteie
ca o cădere nouă în ispită

căci iar se face dimineață

te văd înfășurată-n viață
pășind cu stelele pe cer,
dar când se face dimineață
nu îndrăznesc nici să mai sper
că iarăși se va face noapte
și că în cosmicul copac
voi desluși în fructe coapte
cuvântu-n care să te tac

și să-ți măsoar cu râvnă mersul

întotdeauna trecător
care măsoară universul,
deși nu ți-a fost dat un zbor
să îl așterni din cale-n cale
și-apoi deasupra-i să te-ntinzi
pentru visările finale,
pentru acele-n care tinzi

să-ți afli rostul și menirea
și-mpovărată doar de viață
să-ncepi la urmă povestirea
căci iar se face dimineață

zăresc conturul lui Iisus

pe calea asta despletită
pe care-o știu pe dederoastă
nu e cădere în ispită
în care eu să nu fi fost
și nu sunt ierburi, nici păcate
străine să îmi fi rămas
și-acum le retrăiesc pe toate
trecând de-a lungul ei la pas,

deasupra mea icoane sfinte
clipesc din taine și tăceri
înveșmântate în cuvinte
și când în mâine, când în ier,
însă de vreme nu-mi mai pasă
și-o las în urmă, să rămână
ceva ce umbra mi-o apasă
cu călcătură de țărână,

în trupul meu ca-ntr-o-nchisoare
la cazne sufletu-i supus
în vreme ce în depărtare
zăresc conturul lui Iisus

iar în cetatea nopților de rock

mi s-au adus din ceruri șapte zile
și șapte nopți de bucurie sfântă:
trezește-te în sufletu-mi, copile,
și-ascultă poezia care cântă
din visul tău în visul altor tineri
pe care tu, ursitul cu noroc,
o să-i aduni în jurul tău de vineri
în nopțile concertelor de rock

și-o să le-mparți, de-a pururi nevăzut,
puzderia de stele ancestrale
din cântecele fără de-nceput
și fără îngrădirile finale
din viețile ce le tot duc pe umeri
atâția pelerini ce trec pe drum,
ție ți-i scris ca din ascuns să numeri
câți pași se frâng în zările de fum:

trăiește-mi clipa care îmi împlântă
în nostalgii o sabie de foc
și-ascultă poezia care cântă
iar în cetatea nopților de rock

de-o vreme a rămas doar steaua mea

că-i poezia numai o osândă
o știu din veci și-ncerc despovărări,
dar stelele în ceruri stau la pândă
și au miros de cântece în nări,
e universul pus pe hărțuire,
însă îi zvârl ciozvărte și-o să scap,
poemele cu pulsul lor subțire
se zbat discret prin trunchiuri de copac

când ușurat de-ntreaga lor povară
mă pregătesc în taină pentru fugă,
din ceruri lacomi ochii de fiară
pândesc poemul zămislit drept rugă,
dar o s-aprind în jurul meu văpaie
și o să zvârl cu torțe primprejur,
din somnul tău un vis precum o ploaie
mă apără și mă gândesc să-l fur,

să-l pun oblon, să-mi stăvilească cerul
ca să-mi trăiesc poemul pe-ndelete
cât mă veghează încă efemerul
sommn efemer al nu știu cărei fete,
căci n-am putut să mă cunosc pe mine
și-atunci de unde să o știu pe ea?,
în cerurile calme și senine
de-o vreme a rămas doar steaua mea

căci evadez din lume ca din beznă

n-am să-mi mai pun cuvintele pe masă
în jocul morii marelui destin,

în mine zace tot mai furioasă
nevoia să-ngenunchi și să mă-nchin,
dar cui anume și de ce să-i cer
când știu că n-are ce să-mi mai ofere,
când rana ispășirii în mister
a deslușit doar cosmică tăcere

de parcă nici un verb nu mai contează
și-l presură nisipul în muțenii,
deasupra lumii încă germinează
aceleași paradigme și vedenii
în care eu nu pot să mai încap
fiindcă-mi străpunge lanțul până-n sânge
și mă revolt când marele satrap
îmi suflă-n suflet bezne și mi-l stânge

încât lumina ce-a rămas pe masă
ca să vegheze jocul până-n zori
se face doar o lespede și-apasă,
și casele scrâșnesc din căpriori
fără să fie ochi să le audă
sau vreo ureche care să le vadă,
iar prin cămară fructele asudă
întoarcerile sacre în livadă

și-mi iau toiagul vremii și mă duc
în timp ce-mi plâng atâtea răni pe gleznă
și nu prea știu pe unde s-o apuc
căci evadez din lume ca din beznă

și nimeni n-o să-l mai regrete

îmi amintesc de lumea nouă
în care-am fost atât de sferici
încât ne-au sfârtecat în două
ca să ne-atârne prin biserici,
apoi, când părăsiră calea,
și-n jumătăți au sfârtecat,
iar buciumul aduse jalea
în curmeziș și în păcat

încât n-am mai știut de mine
și fără veste m-am pierdut
abandonând pe veci în tine
ce-o să-mi rămână neștiut
precum lumina de pe prispe
tinzând spre liniști ancestrale
învăluite în eclipse
de năzuire și de jale

ca să mă fac o alternanță
de început și de sfârșit
în timp ce-n tine o speranță
mult prea târziu m-a deslușit
drept jumătatea lumii care
după atâtea sfârtecări
s-a prăbușit într-o uitare
să sufle calm în lumânări,

dar să nu-ți pese, ia-ți cămașa
de pelerin predestinat
și-apoi pășește-n uriașa
întoarcere din scăpătat
spre sfera altei întregiri,
pe care nimeni n-o despică,
pe prispa casei dorm doi miri,
două priviri care ridică

luminile pe căpriori
numai așa, ca să dureze
întregul unui apriori
și nimeni n-o să-l mai reteze

tot femeia drept destin

vin țărării prin oraș
fiindcă vor să se închine
sfinților plini de păcate
care bântuie pizmași
că în târgul cu cetate
doar femeile-s divine
și-au împrumutat și aripi
dintr-un basm cu uriași,

iar țărării, sub cămașa
unor vieți neînsemnate,
bat mătării și fac cruce
cam în fața tuturor,
căci au suflete din vremuri
lăstărind tot mai uscate
și renunță să mai pună
astăzi mâna pe topor,

iar în târg profită sfinții,
semănând prin preajmă ura
și amenințând mulțimea
cu suprema judecată,
timp în care doar femeia

a despovărat natura
de suprema-i frumusețe
și o poartă câteodată,

încât eu, cu tălpi rănite
de țaran pentru vecie,
calc pe urma ei prin aer
fiindcă sper să mă închin
universului și lumii
prin această veșnicie
și să capăt, după-aceea,
tot femeia drept destin

eroul a plecat, cândva, de-acasă!

pe prispa casei, umbra nimănui:
și niște cai au împietrit pe zare
cu coamele-n risipele hai-hui
ca niște păsări ce-au uitat să zboare:
prin iarbă cântul iar fără stăpân
își poartă duhul ca o adiere
de parcă-ar întreba: eu cui rămân?,
cioplind amare slove pe tăcere:

eroul a plecat și din departe
surâsul lui în noi s-a risipit
și-n suflete sunt pagini dintr-o carte
cu întâmplări ca lama de cuțit
pe care timpul uneori o-implântă
încrâncenat în cei ce trec pe drum,
hai, ascultați tăcerile cum cântă
învăluite încă în postum

și viețuiți, mușcați din fericire
ca dintr-o stea a cerului zemoasă
căci pentru-această sfântă fericire
eroul a plecat, cândva, de-acasă!

ca un pumnal de gheață și zăpadă

la vremea vremii mă pândiră ochii
fiarelor din bolților cerești
pe care Luna i-a cusut pe rochii
din calea ei mereu să mă ferești,
dar nu-mi păsa, căci fascinat de noapte
îi ațintisem calea ca un fur
stigmatizat de cosmicele șoapte
ce-mi precizau în noapte un contur

în care mulți au azvârlit cu piatra
și au căzut de piatra lor striviți,
și-i număra cu nonșalanță vatra
în niște urme parcă țintuiți;
din vremea vremii cochetez cu Luna
și-mi duc pe suflet rănilor puhoi,
însă din toate doare numai una
atingerea cămășii de apoi

și-n vremea vremii, unde nu-i măsură,
dar umblă furii încă după pradă,
și-n Soare se zărește o arsură
ca un pumnal de gheață și zăpadă

să fiu cuprins de-o calmă bucurie

să știi, mi-au zis atunci niște mesteceni
încolonați spre nu știu ce plecări,
fiindcă era o modă să se plece-n
adâncul condamnabilei uitări,
tot ce trăiești acum drept bucurie,
chiar când simți lespezi ce atârnă greu
și îți strivesc și urma prin pustie,
tot ce trăiești înseamnă Dumnezeu!,

și frunze verzi prin trupul meu se-aud
cum freamătă și frunză mă înseamnă,
ieri îmi vândusem sufletul pe-un scud,
iar astăzi un mesteacăn mă îndeamnă
să îl ridic de jos și să-l aștern
pe căile vegheate de pădure,
chiar dacă nu tânjesc după etern,
chiar dacă trupul mi-i ursit să-ndure,

chiar dacă plouă cu întunecări,
iar cerul risipește vrăjmășie,
m-am semănat în zori pe depărtări
să fiu cuprins de-o calmă bucurie

și te aud cum știi să mă respiri

atâtea căi s-au furișat pe gleznă
și zornăie pe urmele pierdute
în colbul care-ascunde câte-o beznă,
câte-un amar de veșnic neștiute
despicături de soare și de lună
prin care urma-n două se desparte,

dar nu contează, suntem împreună,
hai să pășim spre zare mai departe

căci ne așteaptă undeva și zorii
spre care am tânjit dintotdeauna
ca să zărim pe culmea lor cocorii
cum domolesc cu aripa minciuna
și-ndeamnă spre înaltul lor drumeții
ieșiți din bezna vieții la liman,
deja aud cum tânguie poezii
și cum presoară verbele în van,

deja îi văd pe cei ce se închină
pe treptele supremei umiliri
și mă cuprinde liniștea divină
când te aud cum știi să mă respiri

ca să-i trăiești îndepărtare

cât timp pe umeri duci un mâine
precum o uriașă stâncă,
ți-i sufletul un colț de pâine
din care vremile mănâncă
precum țărani în amurg
pe lunga brazdă, ca o cale
în care stelele se scurg
și umplu fluierul cu jale,

cât timp mai ai ceva de dus
înspre aleanuri și tăcere,
poemul nu se lasă spus,
ci rătăcește prin unghere
de cer înalt și depărtat
în care n-ai să poți ajunge,
deși ai fost crucificat
pe-nșiruire de secunde,

deci te așterne ostenit
în filele de calendare,
căci iată, cerbii au venit
ca să-i trăiești îndepărtare

acesta este Eminescu

venise doar ca să priceapă,
într-un apoi urmând să plece
înfășurat în altă pleoapă,
dar cerul scăpărare rece

în steaua lui ca o prigoană
a vremilor în vremuire
și a rămas ca o icoană
sub care începuse să-nșire

atâtea noi iluminări
încât fu refuzat de moarte
și aruncat în depărtări
să ispășească într-o carte
cu file pururea nescrise
pe care nu le poate scrie
căci undeva i se ursise
să se întrupe poezie

să-l pângărim fără-ncetare
cu un alean, cu un eres, cu
vreo neodihnă-ntâmplătoare:
acesta este Eminescu

dar vin, deodată, zorii și-o ridică

sub crugul nopții îmbrăcăm cămași
ca să-nfruntăm noianul de trădări,
iar ploaia ne-nsoțește parcă să-și
presoare disperarea peste zări
și nu se-aud nici cântece și nici
alt început de noi ipocrizii
căci bezna stăpânește pe aici
clipitele bolnave și târzii

rupând acerb de melancolic strune
prin sângele bătrânilor cobzari
care a prins sub beznă să răsune,
să-și risipească pașii tot mai rari,
încât cămașa-mi cade sfâșiată
în franjurii subțiri ai unei ploi
care pășește iar cutremurată
prin iarba care plânge pe sub noi:

ah, Doamne, crucea ta mă frânge
și lăncii noi prin rană îmi despică,
și-n depărtare numai maica plânge,
dar vin, deodată, zorii și-o ridică

căci rana tânguie pe cruce

de când și-au deslușit povara
mulțimile nu mai disperă

și-adesori le prinde seara
în zbor de pasăre stingheră,
și chiar de-și întâlnesc pereche
o părăsesc în câte-o stea
ce încă trage cu ureche
la ce-i amar pe lângă ea,

la zborurile iar înfrânte
de-aceleași dangăte de vreme
purcese doar ca să-nspăimânte
și să descoperi că te temi
de ce a fost necunoscut,
de neștiutul ce rămâne
sub talpa clipei în trecut
ca doar trecutul să-ți amâne

mirajul altei deslușiri
în nouri care s-or duce
să pună lespede pe firi,
căci rana tânguie pe cruce

îndepărtatul prometeu

în vârf de stâncă uriașă
îmi pun când lanțul, când aripa
și sunt și prada nevoiașă,
și clonțul ce-l deschide clipa
atunci când sfârtecă sălbatic
cenușa marelui mister,
iar noaptea a întins jărat
să nu mai pot pași pe cer,

să mă scufund ca o părere
cu anotimpul în urmași,
în ei aflându-mi înviere
și cale lungă pentru pași,
în ei m-io dezveli icoană
și fără veste un suspin
pierdut prin cosmică bulboană
ca hăului să mă închin

ca sfârtecat și sfârtecare
în deslușirea unui eu
în care zace sub uitare
îndepărtatul prometeu

ce-i dincolo de veri: singurătate?

a fost o vară ca un paradis
și-aș vrea să trag de poala ei cu dinții
ca maidanezul ce va fi ucis
și-și va afla nepregătit părinții,
în fond și-n mine s-a zvârlit cu pietre
și stau la pândă alți câțiva nătângi
teleportați din ancestrale vetre
să-mi vatăme prin lobul părții stângi

și-atunci ce cale să-mi croiesc în vară
prin smidele bolnav de agresive,
când doar prostia veche mă omoară
cu arhetipuri lașe, dar festive,
ce sfânt din ceruri sau măcar ce înger
îmi va întinde mâna lui subțire
să pot și eu într-un final să sânger
cuvinte de alean și de iubire?

hai, ia-mi povara vremilor, cobzare,
ca s-o arunci în hăuri depărtate,
să pot tămădui doar prin uitare
ce-i dincolo de veri: singurătate?

cu fântâna ostenită tot de clipele haine

roata soarelui apasă așternându-mi răni adânci
de la tâmplă până-n palmă șiroindu-mă-n cuvinte,
iar în nourii de vară văd cum urcă niște stânci
vulturii să-i tot sfâșie sufletului noi veșminte
și îndur tăcut durerea, stors de verbele prelinse
în altarul foii albe care tot mai des mă-nchină,
razele sunt lanțuri grele din înalturi largi desprinse
și mi-au prins la-ncheietură ca stigmat niște rugină:

vreau să fug și-mi arde focul câte-o pană din aripă,
iar cenușa se destramă între naștere și moarte,
am văzut, cândva, și zborul prefăcându-se în clipă
care-ntotdeauna parcă lumile le tot desparte
peste trupul meu de roată împărțit în două lumi
și de-atunci cred că îmi este sufletul ca o vioară,
degetul de-o va atinge, eu te rog atât, să nu-mi
risipești nisipul vieții dintr-o vară-n altă vară

căci mi-i dor de ierni duioase și de alte evadări
în adâncul freamăt sacru, născocit doar pentru mine
de o altă primăvară – o răscruce de cărări
cu fântâna ostenită tot de clipele haine

că nu se roagă în zadar

de mâine o să fie bine
și-acolo-n cer, și pe pământ,
de-a lungul zărilor senine
toți îngerii, în nou veșmânt,
izbesc cu sabia în beznă
să ne sloboadă de orbire,
iar șarpele, desprins de gleznă,
își cată altă pustiire,

încât copacului se-nchină
târziul fiecărei stele,
de mâine iar va fi lumină,
o știu și ierbile rebele
pornite iar la vânătoare
de trupuri calm abandonate
și-aud cum suflete-n strânsoare
tânjesc adânc spre libertate

de parcă-n cosmică iubire
pe care o primesc în dar
s-ar da pământului de știre
că nu se roagă în zadar

pe muchia unei secunde

mai trec bătrâni însingurați
într-o iubire-atât de veche
încât orașul vede frați
chiar și în cosmică pereche
cu umbre de copii orfani
și cu priviri de prunci în fașă,
nicicând împovărați de ani,
ci doar de liniștea vrăjmașă

a lumii care-i înconjoară
cu nedreptăți necontenite
și care, chiar de nu omoară,
înfîg în suflete cuțite
încât și plâng, și mă-nspăimânt
când văd oglinzile răzlețe
precum răscrucile de vânt
cernind o altă bătrânețe

pe pașii mei tot mai agale
înșiruiți înspre niciunde
prin târgul întâlnit în cale
pe muchia unei secunde

să-mi aflu viața mai frumoasă

în care veac ți-ai pus sub tâmpile
mănunchiul stelelor pribege
să simți cum sufletul se împle
de somnul care să-ți dezlege
și mâinile în relaxare
deasupra cerului prelins,
și sufletul, pe care-l doare
doar timpul care s-a prelins

ca picurii de ploaie sfântă
pe fruntea bardului pribeag
ce-n miezul nopților împlântă
un cântec care-mi este drag
și-n hăul vremilor trecute,
și-n geana altui viitor
al lebedelor veșnic mute
zburând spre veacul următor?

în care veac se trag perdele
să între soarele în casă
ca, deslușind prin toate cele,
să-mi aflu viața mai frumoasă
căci stau în umbra mea părinții
înșiruindu-mi alte vieți
pe care le-am trăit prin sfinții
rătăcitori numiți poeți?

s-a întrupat natură pe aici?

fiți fericiți, căci universul cântă
și cu lumină sacră vă răsfață,
iar viața fiecăruia e sfântă
și numai calea uneori se-nvață
drept leac definitiv pentru orbire
și pentru alte lașe rătăciri
când cântecul începe să înșire
ademenirea cosmicei iubiri,

nu ispășiți, ci fiți fără prihană
ca iarba peste care mai pășiți
și refuzați bicisnica prigoană
a celor ce vă-nvață să trăiți
sub sceptrul lor de călăreți pe clipe
purtând de-a pururi bezne la oblânc
fiindcă aveți din naștere aripe

pe care le scufundă în adânc

doar cei ce vă refuză fericirea
și tot pocnesc prin suflete din bici,
chiar nu vedeți că și dumnezeirea
s-a întrupat natură pe aici?

dar nu-mi mai pasă, fiindcă o să plec

presimt că-n toamnă se va rupe lanțul
și zidurile toate au să cadă
ca să înceapă cât mai cosmic dansul
sub fluturatul giulgiu de zăpadă
și-abia atunci, zvâcnind de libertate,
aripa se va-ntoarce în lumină
în undiri care au fost uitate
pe sub prigoana timpului senină

și vor rămâne întristați copacii
despovărați de noi vremelnicii,
iar cerul sfânt o să înalțe fascii
acolo unde-au fost numai făclii
lumina lor să-mi îndrepte pașii
spre altă-ntemnițare într-un trup
și de acolo-n alte generații
dansând deasupra celor ce le-astup

un dans stupid desfășurați sub stele
cât trageți universul la edec
și cântecul se zbate sub podele,
dar nu-mi mai pasă, fiindcă o să plec

fărămele desprinse peste ape

abia-mbarcați pe legendara Varra¹,
corabia ce ne-a adus strămoșii,
am și văzut cum Lebăda² (vioara)
schița prin crengi contururile roșii
de fructe care, când vor da în pârg,
vor slobozi din taina lor rotundă
puteri pentru vâslit cu mare sâng
spre zările menite să ne-ascundă

pătratul calm al altui paradis

---

¹ Cartea sfântă a Nordului, „Voluspo”, susține că, odată cu începutul mării glaciații, oamenii au „navigat” spre paradisul continental european cu corabia „Varra”, profitând de fixarea celor patru anotimpuri.

² În „Voluspo”, „Lebăda” e constelația Soarelui și însuși Soarele, iar vioara împrumută, pentru invocații ceremoniale, contururile constelației care domina primul an nou al omenirii, care deja conștientiza timpul.

promis de căpetenia plecării³,
care trăise vara ca un vis
durat frumos pe țărmul primăverii,
și, de atunci, noi tot vâslim, vâslim
pe marea vremii cu încrâncenare
spre lespezile unui țintirim
ce ne promite viața viitoare:

nu ne lipsește sporul la vâslit
simțind că viitorul e aproape,
doar sufletul își scapă ostenit
fărâmele desprinse peste ape

să-mi aștern în iarbă umbra care tace și se-nchină

ei și noi, și-o țară sfântă, de o vreme pângărită
și de ei, dar și de noi – rătăciții căii sfinte,
iar în ceruri, lângă vetre, doar străbunii se agită
și presoară printre gene câte-o ploaie de cuvinte,
dar de-atât amar de vreme nouă nici că ne mai pasă
căci ne-nchipuim drept veșnici și atât de înțelepți
încât cerul plumb îmbracă și amarnic ne apasă
poate-poate vom pricepe că cei strâmbi nu pot fi drepti,

însă lumea-i rătăcită și-și procură din biserici
doar cu mărunțișul vieții inutilele iertări,
dispărută-i nostalgia de a fi, cândva, iar sferici
în eternitatea care deja scapără pe zări
și ne caută grumazul cu tăișul unei săbii
care despărțise-n două fructul sacralului rotund,
iar scânteile în scapăt par pe cerul greu corăbii
navigând spre porturi stranii, care-n neguri se ascund;

ei și noi, sărmană țară, iarăși dată la cherem
unor generații slabe, ce te scapă în ruină,
chiar de-ncerc vreo ispășire, nu am vlagă și mă tem
să-mi aștern în iarbă umbra care tace și se-nchină

floare albă de salcâm

floare albă de salcâm,
suflet pur din altă vreme
irosit pe-acest tărâm
pe sub friguri și blesteme,
pui pecete tinereții

---

³ Odin, care, în traducere, înseamnă „Tatăl nostru”.

anului ce nu pricepe
că din înflorirea vieții
fără voia lui începe

versul simplu, fără fală,
ce-l cântară trubadurii
pe sub bolțile de gală
veșniciilor naturii,
versului ca lumânarea
care picură lumină
fascinată de cântarea
florilor de prin grădină,

toate prinse sub zăvorul
fascinantului tărâm
ce retează viitorul,
floare albă de salcâm

că viața e un cuib de guguștiuci

îți poți alege ramura de cer
din care zborul tău să se desprindă
și, prelungit în marele mister,
să-l tot pășească clipe în oglindă
și-mpovărat de clipe în balans
nestăvilit pe largile aripe
să ai acces în necuprinsul dans
al cerului care mai cerne clipe,

ajunge doar ca tu să îți ajungi,
să te trăiești întreg în profunzime
și frunzele din preajmă să le-ndungi
ca pe-un potop desăvârșit de rime
și să devii un cântec neștiut
reverberat de-a pururi în astral,
să înțelegi că nu te-ai cunoscut
în vremuirea vremii ideal,

cuprinde-te naiv de lunecarea
pe căile pe care-o să apuci
și-abia atunci te va convinge zarea
că viața e un cuib de guguștiuci

și sufletul pe cer a fulgerat

de primăvară m-au prădat asceții
și bat în ea ca-ntr-o tupsie spartă
să izgonească hăt rodirea vieții,

iar pasărea, crucificată moartă
pe cerul larg, îmi picură în sânge
ceva dintr-o revoltă-n pregătire
și pentru că-s ursit să nu știu plânge
mi-i sufletul întreg o răzvrătire,

mai e puțin și o să vină vara,
iar de căldura ei mi-i tare dor,
un lăutar bătrân și-a spart vioara
și, risipindu-și cântecele-n zbor,
pășește-n trupul meu cu-nfrigurare
închipuindu-și poate că în doi
vom izgoni din lunga așteptare
toți șerpii verzi ai lacomelor ploi

și vom aduce până-n zări lumină
să vindecăm ce e de vindecat,
dar încă plouă tainic prin grădină
și sufletul pe cer a fulgerat

să nu mă mai sufoce disperarea

mi-i tare dor să mă întorc în moarte,
să nu-mi mai pese și să nu mai fiu
decât risipa-n filele de carte
a unui suflet încă prea târziu,
mi-i silă de bigoți și de eretici,
și de prostia proștilor răpus
refuz eresul popilor bezmetici
și îmi aleg doar calea lui Isus,

aș vrea să scap, sunt obligat să scap
și îmi închipui sufletu-n cenuși,
iar caii trec într-un năprasnic trap
ca să alunge negura din uși:
o, cât amar și ce dezamăgire
am tot trăit prin condamnări la viață
și tot aștept sentința să expire
și nu e nimeni ca să-mi dea povață

pe unde să mă duc, s-o iau la fugă
să mi se stingă veșnic lumânarea!
deja m-am pustiit de orice rugă
să nu mă mai sufoce disperarea

știu în cine să-l arunc

flori de măr șoptite-n Soare

de străvechile colinde,
timpul calcă în picioare
numai ce nu poate prinde
și mă tem, când creșteți salbă
îndemnând spre adevăr:
sufletul mi-i floare albă,
albă floarea unui măr

ce o clatină lumina
și-o răpește din copaci:
nu știu care e pricina
că tu, suflete, mai taci
îndurând sfios destinul
ce te-a cetluit cu flori
să te vânture seninul
care mai adie-n zori:

pune-mi sufletul în palmă
și-l fă piatră de pe runc
căci, din toate ce dau valmă,
știu în cine să-l arunc

și nu știu unde mă duce

peste clipe, de o viață, picură din lumânare
și-am văzut că numai brazii încercau ades să fugă,
când copacii din grădină încă-mpovărați de floare
mi se așterneau pe suflet – sufletul e veșnic rugă,
doar că nu mai știu a cui și urcată înspre cine,
fiindcă mă-nspăimântă brazii care suie niște munți,
iar de caut înspre zare, văd că nimeni nu mai vine
ca să-mi arcuiască tainic peste suflet niște punți

și mă simt precum o filă zdrențuită de condeie
și de picurii luminii, care adunau încet
închinări neprihănite pentru-o singură femeie
ne-contând că nu există, ne-lăsând nici un regret,
căci doar curgerea contează și ascult cum mă tot curge
dintr-un mal în alte maluri, până hăt, până târziu,
iar în filele nescrise, rămâi singur, Demiurge,
și atât de mult mă doare că nu am să te mai scriu:

pace, vouă; din condeie vremea picură mai rar
și-i ascult cadența stinsă ca un geamăt de pe cruce
ancestral și rupt din mine doar cu foi din calendar
ce le risipește vântul și nu știu unde mă duce

pe cruce va urca cuvântul

cuvântul nu-i decât o pradă
pe care-o sfâșie în noapte
și steaua care stă să cadă,
și-amărăciunea unei șoapte,
dar toate câte îl sfâșie
și-n răni masive l-or desface
cu o cumplită frenezie
nu au puterea de a-l tace:

cuvântul nu-i decât tăcere
prin biete trupuri răspândită
când drept otravă și când miere
iresponsabil risipită
pe limbile vremelniciei,
atâtea câte vor încape
sub malurile poeziei,
când mai adânc, când mai aproape,

iar când îl vor căta drumeții
în lung și-n lat călcând pământul,
drept ultim neștiut al vieții
pe cruce va urca cuvântul

ningi peste floarea din copaci

zăpezi pe floarea de cireș;
chiar de mă doare, nu mă miră:
în țara asta se dă greș
chiar și-n natură, când respiră
străvechea rună din înalt
adâncul ierburilor mute
și-ncepe cosmicul asalt
al logicii nepricepute,

în țară se mănâncă bine
și se petrece românește,
femeile, cu ii creștine
orbecăind dumnezeiește,
dau tonul falei ancestrale
în timpul strâmt și-mpuținat
în care iar a nins cu jale
pe când Hristos a înviat

în alte lumi și pentru alți
închinători tot mai buimaci,
iar, suflete, când te înalți,
ningi peste floarea din copaci

istoria nu are importanță

„Auzi mojiacie, istorie! Ce, ne aduce de mâncare?”

Cory Dehrler

Forumul Democrat German din Suceava

istoria nu de decât o turmă
și de aceea vreau să vă divulg
că, de nu lasă-n suflete vreo urmă,
sunt tare mulți acei care o mulg;
istoria desigur nu-i mâncare
și nu pe trup se poartă precum ia
când ai un glas ca de privighetoare
și trebuie mascată doar prostia;

istoria-i o cinică minciună
cu care generații de pigmei
lângă oglinzi difuze se-ncunună
de parcă-ar vrea să vadă dumnezei
doar în micimea lor caraghioasă
și jalnică de te apucă plânsul,
căci mintea niciodată nu-i făloasă,
fălos e golul care zace-ntr-însul,

în cel ce cată doar justificări
cu indolență și cu ignoranță:
de nu te naști muncit de întrebări,
istoria nu are importanță

pierdutul rai numit Moldova

stau scrise-n ancestrale rune
din care s-a pierdut o slovă
predestinările străbune
pentru meleagul tău, Moldovă,
pe care neamuri se-ncâlciră
și-n noile predestinări
străbunii încă mai respiră
anevoios îndepărtări,

iar vremuirea îi sufocă
și îi scufundă în uitare,
iar datina lor se dislocă
prin fiecare sărbătoare,
nimic din ei nu mai rămâne,
iar noi, cu rădăcini pierdute,
abia trăim de azi, pe mâine,
pribegi pe căi necunoscute,

pribegi pe calea pribegiei
ce nu mai duce încotrova,
căci noi am închinat pustiei
pierdutul rai numit Moldova

în veci de veci, păcatul tuturor

e-atâta beznă, Doamne, împrejur
încât lumini captive-n lumânări
nu izbutesc decât să dea contur
păgânelor din noi îndepărtări,
căci suntem toți ca rădăcina ierbii
sub lespede prin care nu străbate,
deși o facem încă pe-a imberbii
rătăcitori pe căile-ți uitate,

iar când venim să te vedem, de Paște,
îți răscolim prin răni inconștienți,
căci suntem toți închinători la moaște,
la cina ta, pentru vecii, absenți,
și nu există suflete drept vase
nici pentru vin, nici pentru sfânta pâine,
căci te-am înlocuit cu niște oase
din vechile ceremonii păgâne,

și te urcăm pe cruci neconținut
încât și-n ceruri rănilor te dor
de parcă ai avea de ispășit,
în veci de veci, păcatul tuturor

în noaptea-aceea, când vândusem flori!

în noaptea-aceea eu vândusem flori,
iar roua lor tot curmeziș prelinsă
ademenea prin suflet uneori
spre bolta de deasupra necuprinsă
și n-am văzut nici lacrimi, nici robie,
nici mărăcini, nici crunta apăsare,
nici sângele pornit în pribegie
pe drumul crucii înspre depărtare,

ci doar neguțători de suferinți
stigmatizând durerile-n ascuns
și fără voie am scrâșnit din dinți
când o lumină cosmică m-a străpuns
să-mi bandajeze rănilor târzii
mereu cu primăveri neprihănite

și să-mi vorbească despre veșnicii
în crengile din cale înflorite:

o, cât de orb am fost, de n-am văzut
măcar înspre luminile din zori,
că eu am fost acel ce te-a vândut
în noaptea-aceea, când vândusem flori!

mă spovedesc și sper că o să ierți

mi-aduc aminte, am prădat cireșii,
nu mi-a fost foame, dar eram copil
și-aveau grădini frumoase megieșii
în care eu mă furișam tiptil,
apoi am rupt și florile din câmp
și, siluite toate în buchete,
le-am oferit caraghios și tâmp
la prima întâlnire unei fete:

grav am greșit furând din pomul sfânt
și port stigmatul marelui păcat,
deci merit ispășirea pe pământ
și-apoi în cerul larg și-ntunecat,
dar Evei i-am fost rob, de bună seamă,
așa cum sunt de-a pururea bărbații,
și nu știu, Doamne, de păcat se cheamă
să te supui acestei inovații

prin care tu, cu mila ta divină,
ne pedepsești întruna și ne cerți,
dar asumându-mi omeneasca vină
mă spovedesc și sper că o să ierți

se pun la cale noi ospete

se pun la cale noi ospete
cu ouă cosmice și vin
și-n rană vom înfige bețe
ca să mai sângere puțin,
vom fi cuprinși de bucurie
și miei vom sfârâma cu dinții,
așa a fost de-o veșnicie,
la fel au petrecut părinții

urcând noi suflete pe cruce
și-n jurul suferinței lor
grăbindu-se ca să apuce
ceva din timpul trecător,
durerea altuia nu doare

și-avem nevoie de dureri
cât timp vor dăinui sub soare
neprihănite primăveri:

adio, suflete, în tine
nu mai e loc pentru povețe
și nici de regăsiri divine,
se pun la cale noi ospețe

pe cruce-l vom urca din nou

auzi: doar rănilor se-aud
și cuiele care străbat
prin nesfârșitul verde crud
până-n adânc de scăpătat,
iar palmele pe cer fixate
cu niște stele de pripas
rămân pe veci însingurate
în toți acei care-au rămas

la baza crucii ancestrale
să facă noi crucificări,
să curgă sângele agale
în omenești înfricoșări,
iar calea pururea uitată,
buruienită-n mărăcini,
așterne o durere mută
în care ne simțim străini:

nu e nevoie de credință,
ci doar de miticul ecou,
căci, însetați de suferință,
pe cruce-l vom urca din nou

mesteacănul s-așterne sub securi

e dreptul meu de om și de mesteacăn
din când în când să stau la sfat cu mine
și să admit când stelele să treacă-n
hrisovul meu cu hărți și cu destine,
apoi în șahul cosmic să îmi apăr
cu crinii primăverii un înalt
să pot să fiu mesteacăn și să scapăr
și de îndurerarea celuilalt,

e dreptul meu de fiu împărătesc
să fiu stăpânul cerului, nu rob,
și cu lumină să mă-mpărtășesc

până în fibra ultimului ciob
al timpului fărâmițat aiurea
în trupul meu de cerb mereu vânat
pe care îl încape doar pădurea
și doar apusul ei însângerat,

e dreptul meu, îmi spun cu-ncrâncenare
ca să îmi apăr sufletul de furi,
însă aud un corn de vânătoare:
mesteacănul s-așterne sub securi

să fiu doar cioplitorul de cuvinte

întreaga noapte, răscolind prin casă
și căutând pe unde-am rătăcit
un vis uitat, m-am așezat la masă
fiindcă mai am cuvinte de cioplit,
dar unde oare să așez tăișul
și ce contururi cosmice să-ncerc
când pe afară mugurii, frunzișul
aud cum se adună într-un cerc

și-adăpostesc nemargini furișate
în cuibul cu migală pregătit,
când sufletul le-a încercat pe toate,
dar în nici unul nu s-a regăsit,
iar visul cu aripile rănite
în cine știe ce ungher ascuns
nu mai cedează veșnicei ispite
de-a căuta aiurea un răspuns:

vin iarăși zorii zilei și m-alungă
în primăvara calmă și cuminte,
iar glasul ei din clopote îndungă
să fiu doar cioplitorul de cuvinte

clepsidră pentru spiritul divin

vezi apa – zise filosoful
pe când privea cât de încet
i-a șiroit pe deget stropul
în sufletul unui poet –
ia forma celor ce le împle
în locul golului deplin,
așa a fost să se întâmple
în trup cu spiritul divin...

tăcu apoi, în depărtare

suna un bucium tânguiri
și-atunci o altă-ngândurare
i-a tras obloane pe priviri
și îl vedeam cum chinuit
se zvârcolea adânc sub pleoapă,
apoi a zis abia șoptit:
și sunetul e tot o apă...

iar mai apoi a început să cânte
și să-și asume cântecul destin
și să presoare-n suflete cuvinte
clepsidră pentru spiritul divin

sfâșietor ce ciugulește-un corb

venise corbul, nu știu câte veacuri
îi atârnau în clonț, pe zbor, în gheare,
n-am numărat, căci îmi făcuse semne
pe unde să pornesc la vânătoare
și-am mers tiptil pe urma lui fugară
ca un păgân, cu corbul împreună,
cu arcul pregătit și cu-o săgeată
pe care s-o arunc adânc în lună,

știam că rana va urma să doară
scăldând pământul într-un plâns de sânge,
dar era noapte, beat de întuneric,
nu-mi mai păsa de cei care vor plânge,
văzusem luna-n lucru la gherghef
și-aidoma cu-o tânără fecioară,
din acul ei dezlănțuiri de flori
schițau în dimineți o primăvară,

dar nu-mi păsa, redevenind păgân
călăuzit în viață de un corb,
eram numai instinctul ucigaș
al celui care se trezise orb
cu ochii bandajați de șapte nopți
în șapte vieți care i-au fost ursite,
dar tot simțeam în jur, în sfântul cer
cum se-nfîgeau năprasnice cuțite,

iar corbul îmi striga că o să pierd,
că o să muște alții hălci de lună,
dar mi-am pus trupul pavază-n văzduh
și-l tot aud cum rănille le-adună,
și-abia în zori, când aruncați spre mine
și spre văzduh cu ce v-a mai rămas,
văd luna cum cu florile coboară

și cum străbate zările la pas,

iar de mă bucur, chiar nu mai contează,
cu trupul prăbușit de răni pe cer,
eu simt mirosul cald al primăverii
învăluit în propriul lui mister
și redevin păgân precum părinții
ca să-ncetez odată să fiu orb,
în vreme ce prin sufletul meu arde
sfășietor ce ciugulește-un corb

prelins peste ursita primăverii

dacă pășești, copil, în primăvară
doar ție Dumnezeu ți se arată,
el are chipul suplu de vioară
de muguri fragezi lumii-ncredințată
și poartă o cunună de lumini
cu-atât de omenească măreție
că fără voie cazi și te închini
de parcă ai sorbi din veșnicie,

de porți legați de glezne ani în șir
ce-asemeni unor lanțuri te-mpovară,
ia urma visătorului zefir
și-ai să pășești cu el în primăvară
ca să-nțelegi că Dumnezeu e-aici,
dar temător că-ndată-au să-l închidă
în alte mușuroaie de furnici,
ca să nu-l afli-n veci, efemeridă:

hai, aruncați povara de prisos
căci în curând au să-nflorească merii
pe sângele din coasta lui Hristos
prelins peste ursita primăverii

neliniștea ce-o port ca pe-o cătușă

mă uit în urmă, urmele se șterg
oricât le sap cu talpa și cu sumbra
încăierare-a stelelor ce merg
prin preajma mea ca să-mi culeagă umbra,
și totuși, eu n-am încetat să sap,
să nu mă las înfrânt de veșnicie,
fiindcă nu vreau din urma mea să scap
și să mă pierd în altă cine știe

ce altă cale, tot fără noroc
și fără țel, ce trebuie parcursă,
mi-ajunge să fiu lacrimă de foc
prin care se prelinge câte-o Ursă
din cele două care zac pe cer
vremelniceii stabilind repere,
în sinea mea n-am încetat să sper
că moartea nu e, totuși, o părere,

căci vreau, cândva, cu suflet și cu trup
să mă adune flăcări în cenușă
și pentru totdeauna să-nterup
neliniștea ce-o port ca pe-o cătușă

și săvârșesc tot alte deslușiri

în târgul ăsta reavăn și pustiu
cu turla veche și clopote uitate
dintotdeauna este prea târziu,
dar în imensa lui singurătate
îmi pregătesc în taină încălțări
și straie potrivite pentru drum,
iar sufletul spre cele patru zări
s-a prelungit drept pulbere și fum

și nu mai am în mine cum l-aduce
și nu mai știu în trup cum l-aș mai strânge
căci mi-am pierdut și trupul la răscruce,
iar urmele de pași îmi urcă-n sânge
să-mi țină loc și rost de toate cele
ce tot s-au risipit în necuprins,
dar mi-au rămas poemele rebele
secreta mea chilie pentru plâns,

în fond închipuirile contează
și disperat m-agăț de-nchipuiri
în vreme ce doar ierbile visează
și săvârșesc tot alte deslușiri

înviat în frunza verde

zorii vin devreme ca
roua iarăși s-o usuce:
parcă aș încăleca
și m-aș duce, m-aș tot duce
în albastru-nșelător
al luminilor din zi
să-i fiu vremii și zăvor,

și pecete albă, și

drept alean o adiere
răsfoind prin calendar
filele tot mai stinghere
și mai inutile, dar
caii mei bat din copite
și dispar, dispar pe uliți,
iarba leagănă cuțite,
creanga-nmugurește suliiți,

pe când tropote de cai
pier în zarea ce se pierde
ca să înțeleg că m-ai
înviat în frunza verde

o minunată zi a fericirii!

cum au decis cârmacii omenirii,
ziua de astăzi, luni, s-a decretat
drept ziua mondială-a fericirii
nefericiților; dar veșnic revoltat
și nesupus masonicelor cercuri
aflate în conflict cu Dumnezeu,
nu astăzi, ci, cu siguranță, miercuri
în culmea fericirii voi fi eu,

deși sunt fericit în orice clipă
din zilele ce le primesc în dar
odată cu destinul de aripă
și nu de-ncătușat în calendar,
căci mă încapă o tăcere sfântă
ce-mi vindecă de rele orice zi,
când fiul meu pe zarea zării cântă,
revendicându-și dreptul de a fi;

în restul omenirii se vestește
că, biruind indiferența firii,
guvernul mondial vă dăruiește
o minunată zi a fericirii!

foarte curând, Iisus o să învie

nu mai e mult, Iisus o să învie
pe crucea grea a veșnicului ieri,
să ne simțim stăpâni pe veșnicie
noi, pleava viitoare primăveri,
căci dureros se împlinește spicul

și ne usucă sângele discret
nimicul întregindu-l din nimicul
încetei risipiri încet, încet

și nu rămâne colbul pe cărare
ca să zidească urme și pășiri,
aud doar adierea-n depărtare
cum ofilește lanuri de iubiri,
iar spicul se-mplinește și se coace
și fără veste dă în scuturat:
chiar nu auzi cum sufletul meu tace
stea care cade-n margine de sat,

chiar nu auzi în arborii stingheri
cum se transformă cercuri în sicrie?
pe crucea grea a veșnicului ieri,
foarte curând, Iisus o să învie

și-a consimțit, spre dimineață: Fie!...

un filosof bătrân, cu chip cioplit
de curgeri crunte pe catapiteasmă,
mi-a spus, și-atunci adânc m-a umilit,
că primăvara-i numai o mireasmă
și-am aruncat cu piatra, și-am scrâșnit
când măcina lumina sub apus,
apoi în fila nopților răpus
am ars nepământește, dar mocnit:

în ce să cred, l-am întrebat apoi,
logodnele-s definitiv pierdute
și-au tras zăbrele grele niște ploi
ce rătăcesc pe căi necunoscute
ca să îmi fie strâmt printre tăceri
și sufocarea cosmică să doară,
căci nu exist, de nu e primăvară,
eu, cel ursit drept jertfă-n primăveri:

iar el, doar un cuvânt abia săpat
deasupra lumii pentru veșnicie,
a clătinat din cap îngândurat
și-a consimțit, spre dimineață: Fie!...

spre stelele din poala nopții, mamă

de câte ori te văd pășind pe cer
ca să-mi ridici și sufletul, și ochii,
mă copleșește marele mister

și, sărutându-ți poala lungii rochii,
pe buze îmi rămân drept stropi de rouă
înșiruiți de stele și destine
de parcă lumea s-ar fi rupt în două
ca să rămână jumătate-n mine

și-atuncea plâng cu primăveri desprinse
din cerul ce-ți ajunge până-n glezne,
iar năruirea păsării învinse
îmi rățăcește sufletul în beznă
și nu e mâna ta să mi-l întoarcă
și să-l spuzească iar cu mângâieri,
și depărtarea încă mă încercă
cu străvezimea altei primăveri

ca să-mi arate calea înspre tine
pecetluită-n ceruri cu-o maramă,
vin alte ierburi și pășesc străine
spre stelele din poala nopții, mamă

și că nu-i om să fi băgat de seamă

a fost cândva, pe când eram bătrân
și-mpovărat de răutăți trăite,
să recunosc că trupul e stăpân,
că sufletul cedează la ispite,
și sufletul l-am tot ținut ascuns
de parcă mi-ar fi fost cu el rușine
fiindcă era atâta de străpuns
de-ndurerări ce mi-au rămas străine,

apoi l-am așezat frumos pe masă,
când nu era prin preajmă nimeni să ne vadă,
și l-am privit și mi-am tot spus: nu-mi pasă
de rănilor acestea, de zăpadă,
deși a nins deasupra-i ne-ncetat,
deși îl strânge frigul cu cruzime,
deși l-am socotit îndepărtat,
mereu călcat în treacăt de mulțime,

și-am observat, pe masă când l-am pus
și-am tot privit cum încă se destramă,
că sufletul e frate cu Iisus
și că nu-i om să fi băgat de seamă

din viață, doar din viață înspre viață

din clipa asta mușcă-nfometat

ca dintr-un fruct cu însușiri buimace,
ca dintr-un adevăr ce ți s-a dat
ca să-ți nutrească sufletul cu pace,
nimic nu poate clipa s-o despoaie
de aura ei cosmică deplină:
chiar nu observi cum franjurii de ploaie
doar urmelor clipitei se închină,

chiar nu auzi cum ziua însorită
se face șal pe umerii ei calzi
și câte veșnicii în ea palpită
ca într-o mare-n care să te scalzi?,
iubește clipa, cânt-o și trăiește
miracolul ei calm, cuprinzător,
și care cu răbdare îți vestește
că doar prin clipă ești nemuritor,

te duci cu ea, călătorești prin spații
și alte lumi în cale-i se răsfață
cât mai e timp în ceruri de migrații
din viață, doar din viață înspre viață

când cuiele mă urcă iar pe cruce

doar primăvara mi-a șoptit povești
de care să-mi aduc mereu aminte
și să te-ajut să afli cine ești
când mugurii vor lăstări cuvinte
și când va fi în cer și pe pământ
să se reverse cosmic împăcarea
prin firul ierbii fremătând în vânt
și-ademenind în cântec depărtarea,

doar primăvara astăzi mai contează
și o aud în crengi cum se răsfață
ca o fecioară care își visează
destinul ferecat frumos în viață
și te aseamăn ei fiindcă mi-e bine
înfașurat în verbe și lumină
când tot aud cum picură prin tine
o primăvară cosmică, deplină,

doar primăvara cu contururi nude
de suflet tot încearcă să mă-apuce,
deși din depărtare se aude
când cuiele mă urcă iar pe cruce

auzi cum cântă zicălașii?

deja mă socoteam învins
de timpul fulguit din slavă
când lăutarii s-au desprins
dintr-o legendă scandinavă
și-au poposit într-o frântură
a unei clipe în declin
ca să întoarcă în natură
ceva din propriul meu destin

și-am fost de parcă n-aș mai fi
înlănțuit în lanțuri grele,
ci-n aripa ninsorii și
simțeam și aripele mele
cum dau în mugur sănătos
sub coaja sufletului sfântă,
iar sufletul fu curios
să mă întrebe cine cântă,

iar eu, la rândul meu pătruns
și-ncetinindu-mi parcă pașii,
doar peste umăr mi-am răspuns:
auzi cum cântă zicălașii?

ca să întrupe iarăși primăvara

dacă auzi cum mugurul despică
în lemnul crengii noul lui destin
fii fericit și nu-ți mai fie frică
de potopirea zilelor ce vin
căci și în tine mugurul tresare
înfășurat în sângele pribeag
de parcă-ar pregăti o sărbătoare
în zarea zării doar din drag de drag

și se aud miresele cum cântă
cu bucuria de a fi mirese
într-o logodnă cosmică și sfântă
din care cad doar stelele alese
să se transforme-n fructe pânguite
la capătul de drum și de alean
lângă fântâni ce-au ridicat cuțite
în cântecul ce tot răsună-n van

căci îndărăt viorile sunt sparte,
dar în adâncul firilor vioara
va fi mereu o pagină de carte
ca să întrupe iarăși primăvara

și e noapte pe pământ

au înnebunit țărani
de atât amar și beznă
și călcară până-n gleznă
scufundând în lut tiranii,
dar din sângele prea sfânt
iar au lăstărit tirani
și e noapte pe pământ
mai ales pentru țărani:

văd pe zare ca pe-o cruce
satul sângelui vărsat,
văd cum noaptea peste sat
doar pe cei căzuți i-aduce
să trăiască ce-au pierdut
când s-au pogorât în slavă,
dar din sat alt început
îi nutrește cu otravă:

biet cătun din calea sorții
pururi vitregă, dușmană,
mai ții minte despre morții
care sapă-n noi o rană?

eternitatea este o femeie!

tămăduind lumina depărtării
precum tăcerea-n despletiri finale
tu nu te-ai mai născut din spuma mării,
ci din ninsori nervoase, ireale
și te-am văzut, fiindcă a nins aseară,
cum căutai în albul sfânt un trup,
deși mesteceni, pregătiți să moară,
au fost deschis pe trunchiuri ochi de lup

pândindu-ți pașii calmi de zeitate
încrezătoare-n propriul ei destin,
cuvintele zvâcneau prin coli uitate
și evadau într-un pahar cu vin
ademenind cu pașii tăi bărbații
de-a lungul și de-a latul unor vieți
și-n sacra înălțime-a altor spații
menită să-i transforme în poeți

ca să dezlege marele mister
și să-l închege clar într-o idee
săpată peste slovele din cer:

eternitatea este o femeie!

mai şiroieşte sângele din coastă

trec şiruri ostenite de drumeţi
din veac în veac spre veacuri împietrite
şi se aud dinspre acele vieţi
aceleaşi lanţuri tot mai ruginite,
căci nimeni nu ridică pumnul strâns
ca să alunge pasărea de pradă,
ci potopiţi de ură şi de plâns
drumeţii se încaieră-n zăpadă

gladiatori ai clipei ce se duce
căzând de spuza clipelor răpuşi,
din veac în veac răsare câte-o cruce,
dar din păcate nici chiar vântul nu-şi
mai aminteşte cine-a fost să fie
drumeţul ce purtase, înainte,
acelaşi lanţ şi cosmica urgie
în trecere spre fiu, dinspre părinte,

căci e în neam atâta dezbinare
şi un amurg ce de vecii adastă
şi-asupra noastră un apus de soare
mai şiroieşte sângele din coastă

a doua oară-n palma lui Hristos

un timp cu măşti a troienit pe-aici
şi nimeni nu mai ştie cine este
când trece ura scăpărând din bici
spre bezna de dincolo de fereste,
iar în noian de neguri se ascund
nescrise cărţi şi pururi împietrite,
vai, mamă, cât de sigur mă scufund
în timpul care zornăie cuţite

încât mă tem, privind înspre copaci,
că nu cioplesc lăuntric primăvara,
când cerul cenuşiu îmi strigă: taci
şi-ascultă cum se prăbuşeşte ţara
sub viscolul cumplit de disperări,
sub ghilotina timpului buimac!;
vai, mamă, câte-nsingurări
se mai preling pe-alături şi le tac,

iar pe afară disperarea suie

înspre înaltul vremii neguros,
dar cui să-i pese că tot batem cuie
a doua oară-n palma lui Hristos?

să batem sufletul pe cruce?

poetul, ostenit de stele
pornind în rătăcirea lui,
a încălțat urmele mele
și s-a tot dus, s-a dus hai-hui,
iar eu, cu ierburile lipsă,
nu am știut ce să mai fac
și-atunci, în cosmică eclipsă,
m-am pus captiv într-un copac

în vreme ce în depărtare
ecouri îngâneau cu-ncetul
„eu sunt poet, eu sunt poetul!”
iar lipsa-i de atunci mă doare
și în opaiț pun lumină
cu care neguri să despici,
dar nu-i în preajmă rădăcină
pentru cuvinte și-n nimic

numai nimicul, deși nu e,
copacul meu îl va seduce:
nu are nimeni niște cuie
să batem sufletul pe cruce?

din darul tinereții în care au crezut

n-am să mai cred în păsări căci zborurile mint
chiar de mai simt aripa cum sufletul îmi împle
și nici în iarna care mai spulberă argint
prin munții depărtării și-aproape, pe la tâmpile,
încât se-nchid în case femeile frumoase
ca într-o așteptare în van a nimănu
și caută spre vremuri apuse curioase,
sperând în ajutorul icoanelor din cui,

pe trupurile arse de zile în derivă
vestigiile vremii au încrețit nămeți,
chiar și destinul pare să fie împotriva,
pe urmele lor sfinte nu mai apar poeți
și nimeni nu le cântă virtuțile apuse
și frumusețea care încet s-a ofilit,
de sufletul femeii de te înduri, lisuse,
aruncă-le paharul, căci vinu-i oțetit,

iar dacă o să vină o nouă primăvară
peste pământul proaspăt și iarăși renăscut,
doar prin femei, Iisuse, cu mila ta presoară
din darul tinereții în care au crezut

prin țară nu mai trece Dumnezeu

prin țară nu mai trece Dumnezeu,
deși-n biserici e înghesuială
și lumânări mai ard de mântuială
prin frăgezimea timpului ateu
căci ura-i un blestem și dă în clocot
și biciuiește iar cu vâlvătăi,
crucificați pe dangătul de clopot
românii-s dezbinați și-atât de răi

încât o-nsămânțează-n arătură
pândindu-i clipa când va da în rod
căci e o foame cosmică-n norod
și sufletele-s crâncenă arsură
zvârlită-n sus de pumnii încleștați
și prăbușită iarăși în făpturi,
iar cântecul cobzarilor uitați
a fost luat și tăinuit de furi,

dar nimeni nu mai simte că e lipsă
de cântece: din ce în ce mai greu
o lespede s-a scurs apocalipsă,
prin țară nu mai trece Dumnezeu

de mă vei naște, mamă, încă-o dată

în pragul zilei m-am oprit cu teamă,
au fost cobzari în jur și n-au mai fost,
și ți-am cerut iar nașterea mea, mamă,
în viața asta fără nici un rost
ca să-l aud pe fiul meu cum cântă
și să mă-nchin cu rugăciunea lui
și-apoi să râd, când doi nepoți încântă
târziul prin icoanele din cui,

să-mi clocotească sângele de clipe
în anul ce-mi apasă pe grumaz,
cobzarii mi-au lăsat în prag aripe
de parcă-ar vrea să-mi rădă de necaz,
dar nu contează, mamă, dacă tu
mă naști și pentru-a nu știu câta oară

ca să mă-nfășuri iar în iarnă cu
luminile din steaua mea polară:

vezi, vinul vechi din pagină se-ncruntă
spre îngerii din ceruri, ce-mi arată
că s-a vestit că-s pregătit de nuntă
de mă vei naște, mamă, încă-o dată

numai trecut, prezent și viitor

un vers ursit în cântece ursite
atât am de trăit ca împlinire
și ca pecete peste-ntreaga fire
a sufletelor tot mai ostenite,
dar e târziu și fumegă cuvântul
și aburii desprinși din călimară
se risipesc în noapte pe afară
și-nfășură în cețuri lungi pământul

ca tu să bandajezi cu o tăcere
pe suflet toate visele ce trec
corăbii trase pururi la edec
de nu știu ce pricini și ce mistere,
ursirea ta e să-mi pândești ursirea
și s-o ridici drept pasăre pe cer,
deja cuvântul fumegă sever
trăgând zăvorul peste amintirea

acelui început mistuitor
când mi s-au dat cu enigmatic rost
trei ursitoare care sunt și-au fost
numai trecut, prezent și viitor

nuntirii ce se-anunță-n Univers!

copaci încremeniți îmi dau de veste
că după numai câteva ninsori
iar va urma o cosmică poveste,
în crengi deja se modelează flori
pentru logodna sfintei lor crăieșe
ce-și leapădă veșmântul de zăpezi
ca să pășească-ncet printre mirese
cu poalele răsfrânte pe livezi,

iar mirele, ce uneori se-arată
spre gloria acestei sărbători,
va risipi prin suflete curată
lumina care spulberă ninsori

și va întinde înspre zări covoare
ca să pășim solemn ca niște prinți
ademeniți de sacra sărbătoare
ce mai vibrează încă prin părinți:

hai, primăvară, urcă-n orologii
pe cobza mea să se-nfiripe vers
ursit, cu pământestele elogi,
nuntirii ce se-anunță-n Univers!

în ziua ce cu suflete se-nfruptă

când s-a făcut stăpân peste o zi
și-a dat cu barda-n cer, să se desprindă,
crengi de argint se prăbușiră și
înaltul a rămas, fără o grindă,
acoperișul șubred și banal
zburătăcit de păsări speriate,
iar ziua lui se prefăcu în mal,
în prăbușire din eternitate,

dar lui păru doar ziua să-i ajungă,
o-nfășură pe trup ca pe-o hlamidă
lăsând în urmă colbuita dungă
a regisirii ca efemeridă
și a gustat din vin cu disperare,
deși era lăuntric împăcat
căci devenise iar o sărbătoare
din zorii zilei, până-n scăpătat,

și-asemeni lui noi locuim cumiți
câte o zi din calendare ruptă
și evităm întoarcerea-n părinți
în ziua ce cu suflete se-nfruptă

un cântec risipit prin lume

ne-om regăsi, tu sânziană,
iar eu lumină fără trup
în ziua ce va fi icoană
din care stelele se rup
ca o întoarcere discretă
în nevăzuții mei părinți
ce-n zarea zării îmi regretă
toți pașii siguri și cumiți

cu care am luat măsură
parcursului acestei vieți

în care sufletu-i arsură
și alt reper în dimineți:
îți voi vorbi despre lumină
punându-mi verbele pe masă
să simt că altceva te-nchină
ca să te-arăți și mai frumoasă

când, regăsindu-te, cu teamă
voi vrea să te întreb anume
de-o să mă naști de-a pururi, mamă,
un cântec risipit prin lume

desprinderea de urme pe sub pași

cu trup de viscol te-ai născut, femeie,
și-ascult în noaptea asta ireală
cum mâna ta se-nalță și descheie
prin ceruri primăverile de gală
ca să pășești apoi peste ninsoare
cu tălpile de iarbă și-nfrunzire
să ți se-nalțe iederi pe picioare
ca vegetalul să mi te respire:

credeam în timp, dar timpul nu există,
l-ai risipit dansând printre planete,
eu l-am văzut prelins pe fața tristă
când tu te-ai întrupat în alte fete
doar ca să-apuci de suflete drumeții
și să îi legi la stâlpul infamiei
și m-a durut în roua dimineții
prelingerea-n tristețe-a poeziei

pe care tu, femeie și mesteacăn,
într-o tânjire cosmică o lași
drept dâră de lumină ca să treacă-n
desprinderea de urme pe sub pași

prin cântec va aduce învieri

pe cobză iar s-au așternut zăpezi
și s-au pierdut și urmele pierdute
și nu mai ai în cine să mai crezi
ca să te doară cele ce-s durute
din răsărit și până în amurg,
cu mult mai sus de stelele pribege
și de lumini plâpânde ce se scurg
o nouă primăvară să închege:

ca un copac uscat sub viscolire
vibrează cobza veche și-o aud
cum a-nceput doar ierburi să înșire
pe sub omătul aspru și zălud,
cândva logodna cosmică s-o face
și o să bem din cupele înalte
lumina zămislită să ne-mpace
definitiv cu treceri și cu alte

deșertăciuni ce vor clipi sub soare
ca roua minunatei primăveri,
așteaptă, deci, cobzarul, dinspre zare
prin cântec va aduce învieri

cântec pentru mihnea blidariu

moto:

„Trăim într-o țară sfâșiată de șacali
În timp ce iepurașii tot mai țopăie după „lideri providențiali”...”
(www.facebook.com/mihnea.blidariu?fref=nf)

se plânge mihnea, de la cluj,
că-n țara asta minunată
poporul iarăși face sluj
în fața celui ce-i arată
ciolanul național pozat
din unghiuri cât mai salivante
de liviu dragnea – ce bărbat
și ce prostii perfect savante,

dar vine viscolul și-astupă
mizeriile triumfale
și parcă-s cântecul de după
ninsorile provinciale
sub care îndurăm în pace
să dea cu biciul alți netoți,
că-așa-i românul, n-ai ce-i face,
un veșnic păcălit de hoți,

dar bine că-a venit omătul
cu alte amăgiri firești,
pe care le-or topi cu-ncetul
alți dragnalăi din bucurești

în trupul curgător al unui vers

de-atâtea invocări de primăvară
pământul a rămas fără ninsori
și se aud doar umbrele pe-afară

vestind călătoriile din zori,
le va păstra auzul pe vecie
crezând că-s voci din ceruri picurate
și vor dura mereu vremelnicie
sub alte galaxii însingurate

și dând de veste fără nici un rost
că-n veșnicie nu există vești,
că fiecare este ce a fost
și cât ai fost numai atâta ești
chiar dacă speri că printr-o invocare
o să pășești dezlănțuit pe cer
pe calea unor păsări călătoare
durate pe neliniște și ger:

nimic nu se desprinde din cuvinte
și nu durează-n largul univers,
și-atunci de ce m-ai săvârșit, părinte,
în trupul curgător al unui vers?

pentru o nouă mântuire

e trist un neam fără străbuni
și fără cer de închinat
doar beznelor abandonat
și vetrei fără de cărbuni
și sus și-n preajmă fără scapăr
s-așeze umbrele în rând,
deși se trage din Luceafăr
și nu mai știe nici de când,

e trist când duce în desagi
deșertăciunea drept povară
și practic nu mai are țară
ca să îi afle pe cei dragi
în lutul ei sau sus, în stele,
în mersul ierbii spre departe,
în închinările rebele
în care cade ca în moarte

trist neamul meu, atât de trist
în zilnica lui irosire
și nu există nici un Crist
pentru o nouă mântuire

ca o întoarcere acasă

cândva o sabie de foc

a despicaț în două sfera
și ne cuprinse atmosfera
învăluind cu nenoroc
frânturi de deslușiri primare
pe care le fixa cuvântul
în vremuirile amare
pe care le-nghițea pământul,

deși tânjeau după-ntregire
în sfera care ne refuză
identitatea ei confuză,
dar doldora de nemurire,
deși le-au copleșit cuvinte,
le-au torturat și le-au supus
ca să uităm că înainte
am fost întregul presupus

sălaș al altor vieți, mai sfinte,
deși doar rana ne apasă
ca o întoarcere acasă
a celor ce-și aduc aminte

balada anului 2016

tot mai des cărpacii clipei
triumfau prin calendare
până am închis fereastra
și-am decis să nu-i mai știu,
iar din rafturi, dinlăuntru,
se desprinse o cântare
precum soarele de vară
peste un imens pustiu

și-auzeam scrâșnind nisipul
la întoarcerea în piatră
încleștându-se pe suflet
ca să-l țină în vecii,
iar departe cerul nopții
un cărbune ține-n vatră
ca să mai arate calea
doar acelor care-s vii,

dar s-o stinge și acela,
nu-l auzi cum se despică
și cum lunecă cenușă
până-n iarna de pripas
care freamătă pe-afară
și deodată mă ridică
și-mi șoptește doar cu fulgii,

la fereastră, bun rămas?

sărbătoarea anului nou

nimic nu-i sacru-n sărbătoarea asta
căci ea măsoară doar îndepărtarea
și stabilește în final pedeapsa
și ispășirea cosmică: uitarea,
iar sufletu-i un țipăt disperat
pe care-l scoți tot frământând pământul
la horele din alt îndepărtat
prin care irositu-s-a cuvântul

înspre ecou și șoaptă și tăcere
și, la răscrucea vremii, spre nimic:
ecoul n-are parte de-nviere,
nu-i o sămânță regăsită-n spic,
ci risipire în furtuni stelare
în care numai colburile zac
când se aude iar o numărare
ce-mi înspăimântă sufletul: tic-tac,

tic-tac, la miezul nopții; întuneric
scrâșnind din osii cosmice: tic-tac,
să nu mă aflu în întregul sferic
decât clipita-n care mă prefac

nevinovată dulce Bucovină!

se face iarăși zi ca o izbândă
a soarelui desferecat din beznă
și-mi pun cămașă viață și osândă
căci șarpele s-a-nfășurat pe gleznă
de parcă mersul meu prin galaxie
primejduiește stele nenăscute
și lumile care vor fi să fie
cu alte căi la fel de neștiute,

la fel de rupte încă din părinți
și proaspăt aruncate în lumină,
căci iar te vinzi în grabă pe arginți
și pe iluzii false, Bucovină,
în vreme ce țărâna ta cea sfântă
a ferecat ninsorile în cer
să nu auzi cum curgerea lor cântă
sub crucea vremuirii: ler, Oi, ler!

și nu auzi și nu mai știi nimic,

deși pe zare brazii se închină
doar stelelor ce știu să dea în spic,
nevinovată dulce Bucovina!

prin nașteri repetate de Iisus

ninsorile au prins să se înșire,
iar liniștea lor cosmică aduce
în suflete un strop de fericire,
dar ne grăbim să îl urcăm pe cruce
și batem în piroane cu migală
de se aud clipitele în cer
răzbind prin depărtare și prin ger
cu pământea noastră îndoială:

fiți fericiți!, de undeva se-aude
o șoptă lăcrimată-n ancestral
și-ncep niște ferestre să asude,
și focul lăcrimează ireal
în vatra lui dintr-un înalt desprinsă
și năzuind de-a pururi spre înalt,
iar sufletul se-nfășură în alt
alean precum într-o cămașă ninsă

din țesătura cea neprihănită
a stelelor care vestesc de sus
că fericirea încă-i dăruită
prin nașteri repetate de Iisus

ignoră-i, suflete, fii fericit și taci!

un fulg desprins din rana-mprospătată
a eșuat pe pleoapă – parcă plânge,
iar steaua mea pe ceruri se arată
ca un stigmat de lacrimă și sânge,
și iar mă dor durerile altui,
și sufletul în două se despică,
și-n lumea asta largă simt că nu-i
decât iubire și îmi este frică

să fac un pas și să încerc cu palma
să-mi însușesc măcar un singur bob
ce lunecă cu fulgii albi de-a valma
ca să-mi vestească iarăși că nu-s rob,
ci fratele aceluia ce vine
să îmi deschidă ochii, ca să văd
că liniștea ce o sădește-n mine
îndepărtează chinuri și prăpăd

și vorbele mieroase ce le-aruncă
drept pleasnă de harapnic niște vraci
care se vor o cosmică poruncă,
ignoră-i, suflete, fii fericit și taci!

unde mâine e tot ieri

iarăși, tu: pe la fereastră,
vălmășag de aripi calme
care-și caută destinul
într-un anotimp pribeag
și o pasăre măiastră
cuibărintu-se în palme
când o-nfășură seninul
cu un veșnic drag de drag

iarăși, eu: în jur, tăcerea,
fascinantă catedrală,
tot înalță turnuri sfinte
până-n cer, ba și mai sus,
unde, limpede ca mierea,
o lumină ideală
a cioplit niște cuvinte
să le-nchine lui Iisus;

iarăși, noi: magii se-nchină
cu o cosmică risipă
de cadouri și aleanuri
îndemnându-te să speri,
că ți-i sufletul lumină
ce vâslește din aripă
dintr-un van, spre alte vanuri,
unde mâine e tot ieri

s-ascult strămoșii iroșiți în slavă

fecioara-n alb din crengile din cer
a scuturat încet un pumn de stele
ce lunecă discret prin efemer
și în pământ se-nfig până-n plăsele,
iar noi cântăm prin târg: vin sărbători!,
și apăsăm cu palmele pe clanță
înfășurați în cosmice ninsori
doar din nevoia calmă de speranță

și spumegă-n pocale vinul bun
cu care vom mai pune o pecete

pe sufletele care se supun
când viscolește-n lume cu regrete,
când un pustiu însingurează vești
și-n alt pustiu al albului se duce,
când nașterile toate, la ferești,
vestesc numai urcările pe cruce:

veniți, veniți, veniți la Vifleem
să beți din cupa timpului otravă!;
de-aseară ninge calm și iar mă tem
s-ascult strămoșii irosiți în slavă

să te întrupi în risipiri de clipe

să nu-ți mai pui atâtea întrebări,
să nu mai bați cu pumnii în obloane,
ninsorii cere-i noi încătușări
de fulgii ruți din cosmice coloane,
oricum nu-ți este scris nici un răspuns,
chiar de-i lumina semn de întrebare,
căci bezna este veșnicul ascuns
și-n liniștea desprinsă din ninsoare

cu care te-nfășori adeseori
ca într-o spaimă-a căilor lactee,
sărută-ți clipa, caut-o-n ninsori
și-mbrățișează-o ca pe o femeie,
cu lumânarea stinsă pe prichici
eliberează-ți sufletul și-l lasă
în pribegii cu iernile de-aici
până-ai să știi deplin că nu-ți mai pasă

și vei mușca din clipe-nfometat
în nepăsarea cosmicei risipe,
deși doar ție încă-ți este dat
să te întrupi în risipiri de clipe

rând pe rând de pașii mei

iar când taci, aud cum ninge
dintr-o zare-n alte zări
și cum timpul se prelinge
ostenit în depărtări,
iar în cana de pe masă
fierb arome din alt veac
să mă-ntorc și eu acasă
doar ca să învăț să tac,

fiindcă sunt atât de multe
de-nțele și de tăcut,
iar ninsoarea vrea s-asculte
ce m-a ars, ce m-a durut,
ce m-a înălțat pe cruce
și ce răni port de la spini,
ce m-a dus și ce m-o duce
precum colbul prin străini:

taci, iar ninge pe afară,
fulgii leneși, albi și grei
s-au desprins odinioară
rând pe rând de pașii mei...

doar cântul cântărețului în zori

să vină ziua, caii s-o aducă
cu colbul risipit de pe copite
pe care doar pământul îl apucă
căci se hrănește veșnic cu clipite,
iar pașii mei în urme se destramă
și îi înghite noaptea pe furiș:
cui m-ai lăsat în lumea asta, mamă,
spre ce speranță s-o apuc pieptiș?,

ce limpezește ziua cu migală
se irosește în întunecări
și nu rămâne urmă ideală
drept călăuză înspre depărtări;
să vină ziua-n alba ei maramă
ce flutură difuz și curmeziș:
cui m-ai lăsat în lumea asta, mamă,
spre ce speranță s-o apuc pieptiș?,

hai, nu mai plânge, chiar dacă te doare
și îți înfășuri ochii cu ninsori,
deja aud venind din depărtare
doar cântul cântărețului în zori

deja mi-i sufletul zăpadă

vor izbuti să mă cuprindă
și-aceste ultime ninsori,
deja aud cum îmi colindă
prin suflet fulgii lor ușori
de parcă-ar număra clipite
din șirul celor ce s-au dus

în alte ierni ademenite
de albul care a apus

deasupra ultimei ferestre
în care stai și tot aștepti
să se ivească de pe creste
de mult promișii înțelepți
să deslușească deslușirea
și să ne întocmească hărți
când colbuieste fericirea
pe niște-ncărunțite cărți:

ascult, ninsorile se-adună
ca niște mari oștiri de pradă;
le-om face față împreună,
deja mi-i sufletul zăpadă

ca să aștept ninsori patriarhale

erau atâtea dogme puse-n cale
încât am refuzat să mă mai nasc,
dar au venit ninsori patriarhale
ademenindu-mi verbele sub teasc
și-am coborât cu mersul în obiele
în cenușiul nu știu cărui sat
ca să culeg numai un pumn de stele
să-mi lumineze trupul abia dat,

dar scufundat în dogme îmbâcsite
cu activiștii roșii și cu popii
eresurilor mult prea învechite
de care nu puteam să mă apropii
am vrut să evadez, să calc pe cer,
să mă agăț de-o frânghie de fum
și-am și făcut-o doar ca să disper
că mi se pierd cuvintele pe drum

drept umbră dimineților pierdute
împrăștiindu-mi sufletul pe cale
sub dictatura dogmelor știute
ca să aștept ninsori patriarhale

cu stihuire proaspătă în zori

s-au auzit până târziu nuntașii
cum petreceau, cu câtă disperare
își risipeau deasupra lumii pașii
pe cel din urmă corn de vânătoare

și scârțâise cerul din țâțâni
sub răcnetul fiarei ancestrale
înconjurată-n cerul larg de câini
și sângele curgea mustind pe cale,

era o nuntă cosmică, s-a spus
în îmbulzeala știrile răsfrânte
mereu asupra crucii lui Iisus
ce nu-nceta durerile să-și cânte,
de-aceea, cred, nu s-au oprit nuntașii
din dansul lor de-atâta timp rotit,
iar pe pământ de-aceea uriașii
copaci de frunze iar s-au desfrunzit

și va urma desigur altă nuntă
înfășurată-n alb și în ninsori,
deja aud cobzarii cum se-ncruntă
cu stihuire proaspătă în zori

drept cer al lumii cenușiu

toți cei pe care-i știu mă-nvață,
iar cerul neștiinței lor
mă-nvăluie cu fum și ceață,
dar am un suflet răbdător
în care nimeni nu dărâmă
aleanul pentru libertate,
deși mi-i sufletul fărâmă
bicisnică-n eternitate,

deși ninsorile-l colindă
și îl transformă în ninsori
când cerul scârțâie, din grindă
și până sus, în căpriori,
când spaimile ca niște sumbre
încenușări presoară beznă
și mi se rup atâtea umbre
precum clipitele din gleznă,

căci am o candelă pe masă:
de când mă știu și cât mă știu
alungă negura și-o lasă
drept cer al lumii cenușiu

în Colectiv își numără martirii

octombrie cu candelă pe trepte
și cu revolta ultimei lui zile

îți bandajează sufletul, copile,
și spulberă cruzimile nedrepte
pe ciobul frunzei – suflet oropsit
ce-și caută cenușa ca să-nvie,
dar milă nu există-n veșnicie,
iar veșnicia nu-i decât un mit

care prelinge sânge și dureri
în nenăscuții prunci și în părinți
vânzându-i disperării pe arginți
pe calea ce nu duce nicăieri,
iar când răsare cântecul și cântă
și când furișă-n suflete lumină
octombrie cu frunza lui se-nchină
și parcă fără voie înspăimântă

în rândurile neamului satirii
osificați în vremuri și în spații
ce nu aud cum alte generații
în Colectiv își numără martirii

pe sufletul lor colectiv

păsările au ciuruit cerul, căutând o scăpare,
iar pe rug cântecul își despovăra cenușile:
doamne, țipau zborurile cu disperare,
de ce-ai oblonit toate ușile,
de ce îi înduri să ne bată în cuie
și să te vândă mereu pe arginți?,
iar tăcerea era, ca oblon, mai tehuie
șiroind din ce-i sfânt în strămoși și-n părinți,

cumplită e lumea, și acum, și atunci,
și în vecii veciilor ce au să mai vină,
iar rugul e soarta nenăscuților prunci
și-a cântecului care răspândește lumină,
urâtă e lumea, vrăjmașă, ostilă,
hulpavă mușcând din ce nu înțelege,
iar zborul zidit drept revoltă și milă
ni-i nouă credință și lege:

în lumea pierdută, pe ruguri se-ntrupă
tot ce e cântec, ideal și motiv,
și-și pun cântăreții cămașă de după
pe sufletul lor colectiv

să-ți bată-n suflet câteva piroane

acestui neam să nu-i oferi speranță
căci el e fericit cu soarta lui
și când îi cresc zăpezile pe clanță
ninsoarea o transformă în statui
ca să se simtă sub strânsoarea gheții
o pasăre vâslind înspre îngheț
unde cuprinde din cuprinsul vieții
doar îngustimi pe care pune preț,

acestui neam să nu-i vorbești de soare
și de lărgimea zărilor din zări
căci e ursit să-și afle-ndestulare
în suferințe fără de urmări
și fără început sau rădăcină
în împietrirea timpului primar,
acestui neam să nu-i găsești vreo vină,
ci lasă-l în amarul lui amar

și sufletul ți-l urcă sus, pe cruce,
și-abandonează-l cosmicei bulboane
ca toți din neamul tău să mai apuce
să-ți bată-n suflet câteva piroane

mărunt mai plouă, Doamne, cu clipite

mărunt mai plouă, Doamne, cu clipite
ce stau de strajă clipelor ce-au fost
desprinse tot cu frunze-ngălbenite
din creanga-n care nu-și mai află rost
și-nfrigurarea negurilor curge
ca o aripă care să-ți ascundă
năvalnic încruntarea, Demiurge,
și jalea ta de-a pururea profundă

să mă-nfășor în lacrimile sfinte
și să-mi accept destinul călător
al frunzei ce fusese, înainte,
luminii tale dor mistuitor
și să tot gust prin ploile mocnite
lichidul cosmic și să prind puteri
ca să mă-ntorc în crengile-nverzite
de respirarea altei primăveri,

de-o veșnicie înțeleg, când plouă
în despletiri înalte și cernite,
că tu aștepti să mă împart în două:
mărunt mai plouă, Doamne, cu clipite

să-mi dai de știre timpul când învie

să-mi dai de știre timpul când învie
din carapacea lui pietrificată
să pot să îl primesc în ospete
cu foamea mea de timp nemăsurată,
să îi aștern o cale înaintea,
să pun vioara sacră să îi cânte
și să-i fixeze conturul în cuvinte,
vremelnicia lor să-l înspăimânte

și să se simtă sufletului frate
în bătălii cu vise și cu jocuri,
deja aștern în nopțile furate
din loc în loc niște înalte focuri
ca să priceapă timpul că aici,
când se desprinde calm din calendare,
secundele sunt pocnete de bici
și universul încă ne mai doare

aidoma celestei amintiri
în unii dintre noi mai întârzie
drept cioburarea unei mari iubiri
să-mi dai de știre timpul când învie

să se-nspăimânte fiul de părinți?

să rătăcești o viață după pâine
și să te-alunge haita de nebuni
până-ai să simți că nu îți mai rămâne
decât s-arunci spre cer cu rugăciuni,
să-ți pui pe gânduri lanțuri ferecate
și să le-arunci în beznă ca-n sicriu
și să le afli putrede pe toate
atunci când, totuși, fi-va prea târziu,

să fiu astfel e mai presus de mine
și dogmelor de nu m-am tot supus
m-am bucurat de libertăți divine
trăindu-mi viața cu un dor nespus
de se opreau în fața casei popii
tâlhari de minți cu armele pe piept
când observau că-ncep să mă apropiu
de tot ce-i bun, de tot ce este drept,

doar cei pândiți și cei ce stau la pândă
cu ifose de învățați și sfinți
au dreptul să se teamă de osândă:
să se-nspăimânte fiul de părinți?

ca să-ți salute sufletul, copile

să te trezești întotdeauna-n zori
și să te-nfrunzi în zori din tinerețe,
apoi s-adormi cu tâmpla pe viori
ca armonia lor să te învețe
conturul căii noastre spre străbuni,
spre horele cu ritmuri ancestrale,
să simți în ceruri scapăr de cărbuni
ce scriu destinul lumilor finale

și să revii și-n ziua următoare
sub spuza răsăritului, să fii
un legământ al razelor de soare
cu mama ce se-nchină în pustii,
căci de săruți lumina ce se-arată
altfel în alte calme dimineți,
ai să îmbraci pe suflet dintr-odată
un șir primordial de mii de vieți,

ignoră bezna, spulber-o aiurea,
să se scufunde-n mințile ostile
luminii care a-nviat pădurea
ca să-ți salute sufletul, copile

finalul scrisii povestiri

în vadul vadurilor, umbre
și neștiință și alean,
dar până-acolo cețuri sumbre
acopăr zarea de mărgean
și râsul tău le tot destramă
și le alungă zi de zi
rupând din cosmica maramă
o rațiune de a fi

și năvălim asupra clipei
flămânzi de rotunjimea ei
împotrivindu-ne risipei
de idealuri și idei
pe care ca pe frunza dusă
mai calcă pași indiferenți,
deși mi-i inima răpusă
de-absența celor ce-s absenți:

hai, roagă frunzele să cânte
acele calme împliniri

ce izbutesc să mai încante
finalul scrisii povestiri

să nu-ndrăznești să mi te lași învins!

am răs în zori, abandonându-mi cântul
în filele destinului pribege,
dragonul cosmic s-a trezit și vântul
din nara lui a prins să se închege
trăgând obloane grele peste vise
și cântecul se frânge ca o rază,
dar verbele pe alte ceruri scrise
cu-aceeași lumânare te veghează,

deci nu contează că e frig și plouă
cât poți să dezvelești numai în tine
adâncul sacru și o lume nouă
în care-ntotdeauna-i cald și bine
cum nu contează lumea de afară
cu umbrele târâte în cortegiu,
curând o să se facă primăvară
căci iarna-i un vremelnice sacrilegiu

din tălpile fecioarelor plăpânde
în dimineața zilelor desprins
ca risipire calmă de osânde:
să nu-ndrăznești să mi te lași învins!

în Bucovina toamnele apun

în Bucovina toamnele apun
ca-n sanctuarul cosmicelor denii
și vremurile-aici își suprapun
din voia lor milenii pe milenii
unite doar prin cântecul răsfânt
drept punte de lumini ce le adună
precum în cer, așa și pe pământ,
prin cântec veșnicii se împreună,

iar cobza grea a soarelui desface
ecouri mlădioase prin păduri
și risipesc prin suflete buimace
frânturi din anestrăle-nvățături
pe care luna încă le culege
și le așează-n liniște pe cer,
în Bucovina legea încă-i lege
cu rădăcini adânci în leri-ler

și-n toamna ei aș încerca bejenii
ca să mă-nchin deplin, să mă supun
în sanctuarul cosmicelor denii:
în Bucovina toamnele apun

cu umbra soarelui, curând

acum, când soarele renunță
să ne mai apere cu mâna
și când ziarele anunță
că se va-nchide-n ea țărâna,
pe crengile înspăimântate
îmi caut visele și-aștept
s-aud cum pleacă-n ierburi toate
și mi se pare că e drept

să-mi oblojesc în desfrunzire
aleanul zilelor ce trec
în uriașa amortire
trăgându-mi umbra la edec
și-abandonând-o pe un mal
în inserări primordiale,
trăind în treceri val cu val
desprins din umbra mâinii tale

și ea cu soarele-n derivă
alunecând, alunecând
până se face deopotrivă
cu umbra soarelui, curând

s-a așezat cu frunzele pe masă

când sufletul mi-a fost adus în trup
din pribegia iernilor de gală,
am izbutit o frunză să astup
pe sub ninsoarea vremii ideală
și-am început pașirile uimite
prin anotimpuri ce-au tot dat în spic
deasupra ierbii ce-nălța cuțite,
dar despre frunză n-am aflat nimic,

deși o căutam cu-nfrigare
ca să îmi aflu locu-n veșniciei
și, dacă vreți, și formele primare
în care sufletul a fost întâi și-ntâi,
dar n-a fost chip, căci galopau clipite
din răsăritul zilei în apus,
iar ierbile tot făureau cuțite

în apărarea frunzei care nu-s

și-abia acum, când amintiri primare
pe suflet cu alți zori îmi tot apasă,
îmi aflu frunza veșniciei, care
s-a așezat cu frunzele pe masă

octombrie, în Bucovina

octombrie, în Bucovina,
și-atâta limpezime-n cer:
ascultă-ți sufletul cum cântă
și cum vâslește din aripă
și-apoi croiește-ți o fereastră
doar pentru cosmicul mister
ce poposește-n Bucovina
cu o edenică risipă

de armonii neprihănite
în curmezișul zării scrise
de mâna bardului cel unic,
de cântecul fără zăvor,
și-au să-ți învie-n limpezime
și visele ce-au fost ucise
de-acei călăi ce te-nspăimântă
cu un cumplit judecător

și o să vezi cum cel ce cântă
aruncă-n ei cu frunze vii
ca niște pagini minunate
din minunata carte sfântă:
octombrie, în Bucovina,
e un prilej ca să învii
și să trăiești până la capăt
iubirea celui ce îți cântă

auzi cu mine o vioară?

cu miera toamnelor ce trec
doar din dulceața vieții gust
trăgându-mi umbra la edec
cu șirul slovelor îngust,
pe masa mea în risipire
culori fantastice se-aud
și simt atâta fericire
și ochiul mi-i atât de ud

încât din ochiul meu mai plouă

prin toamnele care se duc
mereu spre-o primăvară nouă
în care cred că-o să apuc
să beau lumina pân' la capăt
și cu cobzarii să tot cânt
căci numai lumea e un scapăt,
iar cântecul e veșnic sfânt:

auzi cum trecerile cântă
desferecate de povară,
cum negurile se-nspăimântă,
auzi cu mine o vioară?

în fila-n care mă închin

mi-au zis: cămașa ta, de-o vreme,
e ca o frunză ruginie,
dar nu fi trist și nu te teme,
căci toamna asta întârzie
și tot frunzișul din mesteacăn
abia cu primele ninsori
s-a pregătit ca să petreacă-n
desfrâul fulgilor din zori;

și le-am răspuns: cămașa mi-i
o stea ce-a scăpărat în cer,
iar frunza ce-ați zărit-o-ntâi
e numai sufletu-mi stingher
ce nu mai cercetează zarea
cu veșnicia ei nătângă,
ci s-a-ntrupat în lumânarea
care așteaptă să se stângă:

nimic nu merită să fie,
iar sufletu-mi, și mai puțin,
un sâmbure de veșnicie
în fila-n care mă închin

prin risipirea frunzelor în vers

și stăm alături, inima ne-ncape
lumină tu, eu umbră risipită,
iar zările mai freamătă din pleoape
și-nalță toamna-n ceruri ca ispită
și-mi pipăi umbra și ating lumina
și-apoi îi beau preaplinul însetat,
fără să știu care o fi pricina
că toamnelor mereu le-am închinat

poemele în care, împreună,
lumină tu, eu umbră de pripas,
am întrupat mestecenii, să spună,
să împrumute cântecului glas,
căci doar ce-i trecător cu măreție
poate păși pe cer și pe pământ,
căci doar ce-i trecător e veșnicie
durată ca zidire de cuvânt;

și stăm alături umbră și lumină
în inima acestui univers
în care toamna-i vie și deplină
prin risipirea frunzelor în vers

trezește-l tu și-l risipește-n zori

s-a-nveșmântat în aur depărtarea
și ziua se arată stup de miere
și sufletul e numai închinarea
pe care încă nimeni nu o cere
deși culorii i-a răpit desfrâul
unduitor de-mprospătări divine
și-n depărtare văd cum urcă râul
spre căile lactee, să-și aline

păcatul lui de suflet în tânjire
neostenită de-a urca în cer,
de-a se-nfrupta din cosmică menire
a toamnei ce mă face să mai sper
în împăcarea frunzelor din iarbă
cu iarba care poate le-o cuprinde
într-un amurg – deja a prins să fiarbă
și pe deasupra lumii se întinde

drept alt amurg, drept năvălirea care
risipele acestea de culori
le uită-n suflet veșnică-nchinare,
trezește-l tu și-l risipește-n zori

răbojul vremii ostenit

amurgu-i fructul cel mai dulce
în care zemuiesc lumini
când pleacă frunza să se culce
sub veghea sacrei rădăcini,
iar rădăcina mea mă doare
fiindcă adâncul nu i-l știu

și-mi rog apusul meu de soare
să mă ajute să tot fiu

întoarcerea neprihănită
la focul sfinților străbuni,
deja e zarea rumenită,
deja ei calcă pe cărbuni
și dansul spumegă sălbatic
în jertfa timpului răpus
și lungi fărâme de jărat
de-a lungul zării s-au depus

să-mi dea de știre că e toamnă
și că mai am de împlinit
cuvântul care îmi înseamnă
răbojul vremii ostenit

să plec cu frunzele: mă lași?

e toamnă iar și sunt mesteacăn
cu frunza risipită-n vânt
și-aștept ninsorile să treacă-n
destinul altui legământ
în care soarele măsoară
renașteri chiar și-n trupul meu,
deci trec cu toamna subsuoară
și nu-mi mai pasă că mi-e greu,

că frunzele mi-s ostenite
și nu ar vrea să se desprindă
din umbrele neprihănite
care se-ncheagă în oglindă
de câte ori îmi caut chipul
și nu e chip să-l regăsesc
de când îl vântură nisipul
pe necuprinsul pământesc,

dar bine, totuși, că e toamnă,
strivind clipitele sub pași
ceasornicele mă îndeamnă
să plec cu frunzele: mă lași?

români în Europa, bicisnice relieve

e liniște în țară, iar urnele de vot
și când nu te omoară te spulberă de tot,
căci urcă-n zarea zării aceiași politrucii
strivind conturul țării cu umbre și năluci

și nu rămâne-n urmă un suflet să respire,
ci umilita turmă ce-și află împlinire
în jugul ce îl poartă drept nefiresc destin,
în România moartă n-am cui să mă închin,

de-aceea cu cobzarii vă strig neconținut:
aici, între fruntarii, prin nașteri ați murit!,
dar vouă nu vă pasă, aveți principii certe:
bucatele pe masă și popii să vă ierte,
când biciul stăpânirii prin carne vă răzbate
spre zvârcolirea firii instinctelor uitate,

purtați-vă, deci, lanțul, fiți patrioți creștini
și întregiți bilanțul cununilor de spini,
căci iată, vine popa ca să vă scurme-n tigve:
români în Europa, bicisnice relieve

și îmi respiră-n inimă răcoare

să nu mă lași să mi te pierd pe drum,
copile care-am fost odinioară,
să nu-ți trăiesc din visuri și acum
când pietrele zvârlite mă-mpresoară,
când macii unor vremi s-au răzvrătit
și s-au ascuns în sânge să-mi respire
doar rănilile prelinse-n asfințit
și-n fiecare ultimă rostire,

căci m-am făcut sub șiruri de cuvinte
ceva din acest zid care mă strânge
când viața merge, totuși, înainte
cu patimă, cu versuri și cu sânge
lăsând în urmă urme străvezii
și irosiri doar ale vârstei tale
cu-nchipuiri mai clare și mai vii
decât e tot ce-am irosit pe cale,

de-aceea-ți cer, copile, să veghezi
să nu te pierd în clipa următoare,
pe lângă maci sunt boturi reci de iezi
și îmi respiră-n inimă răcoare

să cugeți dacă chiar mă meriți, Doamne

de-aș fi trăit destinul, împăcat
cu scrierile runelor cerești,
eu aș fi fost de ierbi însingurat,
iar tu de alte cosmice povești

și-aș fi trecut ca iarba în delir
sub adieri ce mi-au ieșit în cale
pe când pășeam încolonat în șir
disciplinat de irosiri finale;

nu-i vorbă, și așa m-am irosit
și-am dus poveri cu mult mai inutile,
iar nopțile odihnei le-am trăit
precum lumina luminoasei zile,
dar clocotirea noastră între zări
ca fulgerul prin neguri a străpuns
cu scapărul acelor întrebări
ce nu așteaptă vamă și răspuns,

ci doar revoltă-n marele mister
ca-n vălmășagul frunzelor din toamne
prin care voi urca doar ca să-ți cer
să cugeți dacă chiar mă meriți, Doamne

abia apuc să îi înec în sânge!

trezit de corbi, am vrut să-nchid fereastra,
dar am ghicit în beznă niște orbi
cum furișau iluzii în albastra
întindere de dincolo de corbi
și am strigat: trimite, Doamne, zorii
și fă lumină-n Cer și pe Pământ!,
iar orbii de pe strunele viorii
au risipit în bezna lumii vânt

să nu îl pot vâna și nici răpune,
să uit fereastra pururea deschisă
să se dărâme flacăra-n cărbune,
iar lumânarea ce mi-a fost ucisă
drept trup de ceară vântului merit
s-o modelez cât încă e fierbinte
cu degetele altui asfințit
pe care șiroiesc niște cuvinte:

ia seama, Doamne, lumea ta de orbi
cu bezne grele sufletul îmi strânge,
iar somnul rațiunii naște corbi,
abia apuc să îi înec în sânge!

deasupra lumii, pasărea de fum

mi-a fost ursit un munte să mă nasc
și să mă frângă soarele în două:

să pot păzi și stelele ce pasc
prin preajma lunii picurii de rouă,
să mă hrănesc cu soare uneori
și să îndur o foame de lumină:
mi-a fost ursit să stau sub căpriori
cu nourii ce altcuiva se-nchină

și să arunc în bezna lor primară
cu pietrele uitate prin astral
de călătorii care se-nfășoară
în mantiile altui ideal
și să nu-mpart cu ei aceeași pâine
și să nu calc pe urmele subțiri,
să nu mă prăbușesc doar într-un mâine
în care zac trecutele iubiri:

mi-a fost ursit cuvântul drept povară
și drept alean vindecător pe drum,
de-aceea simt cum nourii omoară,
deasupra lumii, pasărea de fum

și-ncremenești în nemișcare

aici legendele se-adună
și stau cu vremea la taifas,
iar viața pare o minciună
și-o altă umbră de pripas
pe care unii o îmbracă
și-o poartă fericiți pe cale
obișnuiți numai să treacă
cu umbra-n beznele finale

și tu ai gleznelor rănite
de întuneric și osândă,
de sufletul care-ți promite
că o să stea mereu la pândă
ca să-ți vestească de cu vreme
pe unde amurgesc lumini
cândva acolo să te cheme
să-ți lași cununile de spini,

să pleci cu fruntea-nsângerată
și să tot sperii în vindecare,
dar ierburile-s niște cuțite
și-ncremenești în nemișcare

când vine somnul ostenit

am pus un înger să-ți vestească
venirea toamnei și-a fost frig
în lumea noastră cea lumească,
în care-am început să strig
un început de veștejire,
de creangă fără de contur:
ca să te scap de vremuire,
un pumn de stele o să fur,

dar știu că nu vei fi acasă
și-ntr-un târziu o să le-nșir
în coala albă de pe masă
ca să continuu să respir,
să-mi tot aprind lumini rotunde
din care umeri să îți fac
în noaptea care te ascunde
și-n care numai eu te tac:

să vină toamna, nu contează,
căci ploile fără sfârșit
sunt îngerul ce te veghează
când vine somnul ostenit

ca să ascult somnul în noapte

am ascultat somnul în noapte
și-am lăcrimat, și am fost trist
sub coaja stelelor răscapte
în care dat mi-i să exist
cu somnul meu ce s-a desprins
și lunecase în derivă
spre largul altui necuprins
ca să respire împotrivă,

ca să ridice încleștări,
scrâșniri și vuiet de proteste
spre alte calme depărtări,
spre altceva ce nu mai este
decât un somn, decât risipă
de văluriri fără speranță
vegheate doar de o aripă
cu arcuiri de circumstanță

prin care orele se-ngână
și se încheagă-n niște șoapte
prin care zorii se amână
ca să ascult somnul în noapte

și răstignirea zilnică pe cruce

vreau să îți spun că m-am născut în zori
și că aveam o pasăre în mine,
că am urcat în ploii și în ninsori
cu aripile păsării străine
doar ca să scap de leneși și de proști
înnămoliți în lene și risipă
și nu contează clipa când împrști
în sângele meu aspru cu o clipă:

vreau să îți spun că duc ce am de dus,
că-s fascinat de ultima povară,
iar dacă spun mereu ce am de spus
e semn că doar prostia mă omoară
și ca să scap de leneșă-i băltire
iau pasărea și o slobod în cer,
deși nu cred deloc în nemurire
și-mi pun speranță-n a uita să sper:

iar pasărea din trupu-mi își ridică
înaltul zbor și-ntr-un târziu se duce
abandonând în sânge doar o frică
și răstignirea zilnică pe cruce

conform ursirii clasice române

în țara asta iar vor fi alegeri,
porumbul s-a uscat la Botoșani
și Bucureștii-s plini de șobolani,
e timpul de dezbateri și prelegeri:
spitalele nu se întorc din morți,
iar popii cântă rock și tot îngână
că au postit mai mult de-o săptămână
jucând dumnezeirile la sorți:

românii tac, iar sângele adoarme
și speră doar în somnul cel de veci,
româncele au mâinile mai reci,
iar iarba pregătește niște arme
căci vine frigul, strașnice zăpezi
au să pășească-ndată peste case,
în București se ascuțiră coase
să-ți pustiească ceru-n care crezi:

în țara asta nu mai sunt speranțe,
cobzarii se mutară în trecut
să-și afle caii tocmai în Sascut

conform ursirii clasice romanțe

vai, Doamne, încă rănilile mă dor

vai, Doamna, încă rănilile mă dor
și teamă mi-i să mai deschid fereastra
și să tânjesc și eu înspre albastra
cuprindere din calea tuturor
căci nu e timp de pietrele zvârlite
în sufletul acesta să mă scap,
durerile spre tine șiroite
cu vuiet cosmic își tot fac de cap

și simt povara rănilor nebună
cum caută în alții o răsplată
și trei arginți sclipesc câteodată
în nopțile cu stele și cu lună,
în care tu, doar cosmicul părinte
al robilor ce cântă cu suspine,
în sufletu-mi rănit arunci cuvinte:
ia, Doamne, piatra asta de la mine

și bandajează-mi sufletul cu iarbă
și îmi transformă iarba în zăvor
căci sufletu-mi de mult a prins să fiarbă:
vai, Doamne, încă rănilile mă dor

cred în lumina care o să vină

cred în lumina care o să vină
peste un ceas și-n ziua ce-o să-nceapă
spuzindu-mi cu o cosmică lumină
tot ce-am ascuns de bezne sub o pleoapă,
la fel de mult mai cred în libertate
și-n iarba care talpa mi-o îngână
să-mi aflu calea zilei prin cetate
și s-o aud atunci când mă amână

cu șirul meu de libertăți trăite
prin cutezări de simplu muritor
ce-și riscă veșnicia pe cuțite
pentru-a rămâne demn cutezător,
pentru a fi cu-ntreaga mea ființă
dintr-o oglindă ultimul ei ciob
și să refuz căderi în umilință
prin transformarea fiului în rob,

se face zi, mai e doar o clipită

și frunzele prin arbori se închină
de parcă ar cădea într-o ispită:
cred în lumina care o să vină

o să mă-nvețe iarăși să mai sper

există lumi cu lumea paralele
în care ne-om goli de amintiri,
de ierburi și de păsări și de stele
și parcă mai năvalnic de iubiri,
acolo alte vieți le-om tot începe,
dar fără-a le trăi pân-la sfârșit,
cu rosturi care nu se pot pricepe,
cu mântuiri ce nu-s de mântuit,

cu preoți falși, cu sacra lor minciună
și cu teroarea sângelui prelins
de spinii împlețiți într-o cunună
ca să-ți păstreze sufletul învins,
ca să-ți golească mintea fascinată
de zvâcnet și de mințile rebele,
ca să te rupi din tine dintr-odată
există lumi cu lumea paralele

și-s nouă meri și nouă peri acolo
și e același sacru leri-i ler
și pe-un stejar crucificat Apolo
o să mă-nvețe iarăși să mai sper

albastrul lui doar calea să mă-nvețe

doar munții cu evlavie se-nchină
sub mutilări de sângeroase cruci
din care cresc cu bezna cea deplină
noi zvâcoliri pizmașe de năluci,
iar Dumnezeu, sălășluind în soare,
cum spus-a David, regele profet,
mai lăcrimează-n munți câte o floare
și câte-o apă clipocind încet:

doar munții mai respiră libertate,
deși-i călcăm cu pizmă de vrăjmași,
iar soarele presoară bunătate
și ne veghează osteniții pași
mereu grăbiți de cei ce dau cu biciul
și-n Tată, și în Fiu, în mod egal,
de cei care cultivă doar supliciul
și ne golesc de vieți, de ideal:

de-aceea vreau ca să renasc drept munte
și soarele și vântul să-mi răsfețe
un cer curat și luminos pe frunte,
albastrul lui doar calea să mă-nvețe

căci vin poezii: i-auziți, iar cântă

vin iar poezii, strune de chitară
vor desluși în îngerii din cer
o altă nostalgie, o amară
și curmezișă poartă spre mister
și vom tânji spre înălțimi cu sete
și vom ofta șoptit, neauzit:
deschide-mi, iarăși, sufletul, poete,
fiindcă mi-i dor de viață, de trăit!,

iar strunele vibrând ca-ntr-o părere
vor șiroi pe suflete vecii
ca să ne fie leac și mângâiere
în alte rătăcirii înspre pustii,
căci după poezie e calvarul
pășirilor prin alte dimineți
întotdeauna numai spre hotarul
de dincolo de cântec și poezi,

dar astăzi nu contează și nu-mi pasă
că soarele hangerul și-l împlântă
în vremea vremuirii de acasă,
căci vin poezii: i-auziți, iar cântă

căci cântecu-i și el doar o femeie

cu viața azi îmi fac o socoteală
și firea mea de veșnic răzvrătit
a înțeleș: femeile mă-nșeală
oricât de disperat le-am tot iubit
și trec spre zări cu fluturii pe mână,
iar eu le-aprind pe boltă lumânări
și adieri ce pașii li-i îngână
când lunecă difuz de pe cărări

și recunosc că-s cotropit de pașii
condurilor discret imaginați,
că uneori mă bat cu uriașii
care-și găsesec sălașe în bărbați
și duc cu mine răni nevindecate
pe urmele femeilor, că strig

atunci când altceva nu se mai poate,
căci zările se-nfășură în frig

și-s nevoit să încrustez cuvinte
în cel din urmă scapăr – o scânteie
ce-ademenește cerul și îl minte,
căci cântecu-i și el doar o femeie

și sufletul pe cale lumină să înșire

o veste minunată se-nfășură pe porți:
curând se face ziuă și vor veni lumini
ca sufletele noastre, prin tragere la sorți,
să poți încă o dată să-ncerci să le închini
și să le rupi din beznă care-și arată colții
prin umbrele pribege și tot mai ostenite
ademenite veșnic de adâncimea bolții,
când iarba le străpunge hoțește cu cuțite,

și te zăresc pe zare cum zările despici
să se aleagă răul încrâncenat de bine,
dar despre pace, nouă, ai cam uitat să zici
și franjurii luminii încep să ne dezbine,
iar cei fricoși se lasă în somn întemnițați
și parcă te visează, și parcă te ignoră,
iar pașii tăi prin zile trec încă numărați
de vremuirea vremii atâta de sonoră:

deșteaptă-te, ființă, și caută-ți un rost,
și află-ți libertatea în trudnica-ți tânjire,
fă ziua să mai aibă în largul ei un rost
și sufletul pe cale lumină să înșire

iar stropii ei sunt reci și mi-s străini

când plouă și e noapte, și e taină,
și tot aud cum stropii în balans
mi se așează osteniți pe haină,
aș vrea doar ploaia s-o invit la dans
ca să-mi șoptească calmele-i nimicuri
de pururi răsfățată și iubită
și să-mi desfacă sufletul în picuri
ca să se simtă ploaia fericită,

căci fericirea mea nu mai contează,
s-a transformat de mult în stropi de apă
ai ploii somnoroase ce dansează
și îmi zvâcnește tot mai des sub pleoapă

liniștitor, odihnitor și-n fine
cu risipiri de calm și de speranță,
încât, când plouă, uneori îmi vine
să îmi procur o cosmică vacanță,

să urc pe frângii suple și fluide
în ultimele mele rădăcini,
dar deodată ploaia se închide,
iar stropii ei sunt reci și mi-s străini

dincolo de cântec nu există nimic

dincolo de cântec nu există nimic,
umbra se rupe și se spulberă-n cale,
apele urcă și se-nchină în spic
altor uitări printr-o cosmică jale:
unde ești, mamă, să mă naști încă-odată?,
strigă drumeții și pășesc rătăciți,
și rămâne în urmă ca o rană ciudată
cântecul ierbii și ne strigă: trăiți,

bucurați-vă voi, cei ce văd și aud,
cântecul vostru veșnicie respiră,
iată-l, e pasăre care zboară spre sud,
într-un șir de cântări după lege se-nșiră!,
însă nimeni cu iarba nu mai stă la povești,
nu-i mai caută-n cer ostenita povață,
iar tu, suflet al meu, doar o iarbă îmi ești
dintr-un capăt în altul și din viață învață

să existe prin cântec și prin el să rămână
ca o naștere nouă, când prin cântec îmi zic,
respirându-i doar zborul, care iar mă amână:
dincolo de cântec nu există nimic

iar fiul poartă chipul și îmi cântă

m-a rătăcit cu chipul său în lume,
în nu știu care noapte, Dumnezeu,
iar cântecul încearcă să-mi îndrume
pășirile spre nu știu care eu,
de-aceea fiul meu o lumânare
a răstignit în zarea altor zări,
iar cântecele lui din depărtare
măsoară existența cu cântări

și nu mă uit la chip, că nu-i al meu,
dar pe sub pleoapa lui, câteodată,

și sufletu-i prelins de Dumnezeu
în lacrimă rotundă și curată
pe care fiul meu ca pe-o povară
o pune-n cărca vremii de prisos
fixând-o-n armonii pe o chitară
căci s-a născut pentru-a trăi frumos,

și-s fericit și-s luminat de noapte
când cântecul spre sine se avântă
într-o risipă cosmică de șoapte,
iar fiul poartă chipul și îmi cântă

Începe iar o nouă săptămână

începe iar o nouă săptămână,
da-i mult prea cald și molcomit prin târg,
iar timpul somnoros iar ne amână
și nici o stea nu o să dea în pârg
ca să o pot spre asfințit culege
și să ți-o dau la noapte s-o mănânci
sperând că numai tu vei înțelege
de ce-mi mutasem sufletul în stânci,

de ce îl țin acolo prizonier
când trupul hăruiat nu-l mai încape,
când ostenesc cu totul să mai sper
și-mi dau năvală suflete sub pleoape
de parcă-ar vrea prin plânsul meu să fugă
cu disperare înspre nicăieri,
iar sufletul, în stânci, începe-o rugă
cioplită-n slove cenușii de ieri:

hai, râzi, femeie, despletește vrajă
de calmă zeitate, de stăpână,
căci timpul ne veghează și, ca strajă,
începe iar o nouă săptămână

aceeași cale, însă fără pași

nu Ștefan Vodă buciumpul își suie
prin sângele acestor generații,
iar slovele-mpietrite-n călimară
de parcă au rămas fără destin
depun numai rugină pe statuie
și surpă sfântul soclu cu ovații,
iar ierburile calcă peste țară
de-o vreme copleșite cu pelin

și numai clipa leneș își desface
cuprinsul ei de patimă și dor
pe cerul încă doldora de stele
și de căderi neașteptate-n mit,
iar buciul originilor zace
în alte adormiri sub Tricolor,
sub aripa instinctelor rebele
și-n scufundări depline-n asfințit

și-atunci speranța tot mai des aruncă
poverile pribege în abis
și nu rămâne urmă prin cetate
de trecere firavă de urmași,
iar buciul încheagă o poruncă
voievodală uneori în vis,
pe când mulțimea încă mai străbate
aceeași cale, însă fără pași

de-o vreme-s doar un festival de rock

de-o vreme-s doar un festival de rock,
iar zilele mă muștră în tăcere
când vetrele în mine-s fără foc
și lunecă aiurea și stinghere
căci m-am lăsat din nou bătut în cuie
pe zarea-n care suferă ghitare,
iar cântecul lor sacru încă nu e
decât ecou de păsări călătoare

și-l tot aud, când unii zvârl cu pietre
doar înspre el și nimeresc în mine
însângerând în suflet stinse vetre
ca să le simtă sufletul străine,
când eu îngenunchez sub o clipită
ca să o rog și să îi cer dreptate,
căci numai clipa poate să admită
intrarea unui cântec în cetate,

dar mult prea des se-mpotrivește clipa,
iar cântecul, vânat de nenoroc,
prin mine mai rănește cu aripa;
de-o vreme-s doar un festival de rock

când nu fugea natura în târziu

nu-ți fie teamă, în acest pustiu
nu va pași vreun cântec vreodată,
natura a fugit în alt târziu

ca să își tragă sufletul pe roată
și curge sânge, eu îl văd când plouă
și mi se face sufletul pocal
doar așteptând să vină veste nouă
despre ivirea altui ideal

și-mi bea amarul cum aș bea otravă
și lăcrimez aiurea, uneori,
pe caldarâmu-ți, jalnică Suceavă
pe veci depopulată de viori,
și mi se face milă că rămâi
ca să te surpi în grea singurătate,
ți-aș face dintr-un cântec căpătâi,
dar e târziu și simt că nu se poate

să te-amăgesc, Suceavă, cu speranțe
și sânge nu mai am ca să îți scriu
că te-am iubit în alte circumstanțe,
când nu fugea natura în târziu

în zarea zării vindecă destine

ce-i fericirea?, a scrâșnit din dinți
de parcă-ar spulbera niște frunzișuri
bătrânul filosof desprins din mine
în altă căutare de fetișuri,
fără-a vedea cum lunecă prin jur
doar frumuseți mereu vindecătoare,
iar chipul i-a rămas fără contur
ca un cuprins timid de înserare,

eu știu!, îmi vine-n mine să tot spun
când deslușesc în viața-i netrăită
că filosoful e un alt nebun,
o altă existență risipită,
și dintr-odată sufletul mi-i plin
doar de urmașii mei și-s fericit
de cântecele date ca destin
și-nfipite-n mine rană de cuțit:

eu știu ce-i fericirea, o trăiesc
și o s-o duc spre clipa care vine!,
iar fiul meu cu cântecul firesc
în zarea zării vindecă destine

și o frică migratoare?

desfăceam din călimară

lungi şuvițe de azur
că-ncepuse să mă doară
un ceva fără contur
până-am încheșat un chip
din nevolnică cerneală
și-am văzut un alt nisip
spulberat cu rânduială

în prelingere de frici
ce prin trupuri se răsfață
și-ncercai să mă ridici,
să-mi explici ce-nseamnă viață,
dar n-am vrut, catapiteasmă
cerul zilei mă cuprinse
și-am simțit prin ierbi mireasmă,
și-am văzut visări învinse:

înspre ce să mă ridic,
am strigat cu disperare,
când și ceru-i un nimic
și o frică migratoare?

și?

ni-i neamul iar crucificat pe zile,
dar nu avem încă nimic de zis
căci vremurile tulburi și ostile
și îngerii din ceruri i-au ucis,
iar bolta ca o lacrimă curbată
de multă suferință și nevoi
prin crucea lui Iisus ni se arată
în altă prăbușire peste noi,

dar neamul pare a uita de sine
și nu mai are tălpi, nici rădăcini,
și-s umbrele uscate și străine
când ni se-mpart cununile de spini
și-s tare mulți cei ce ne trag pe roți,
iar sângele pe ceruri se prelinge
și ning scrâșnind străbunii peste toți,
dar n-auzim nici jalea ce ne ninge

căci peste noi s-a năpustit tăcere
și-am încetat cu neamul a mai fi;
din calendare filele stinghere
au prins să se dărâme iarăși: și?

iarba nașterilor mele

dacă n-aș simți pământul
pe sub tălpi și nu m-ar duce,
m-aș lăsa urcat pe cruce
să mă biciuiască vântul,
și în palme mi-ar fi cuie
stele cu somnul lin
ce lucrează la destin,
deși somnul stelei nu e

altceva decât o lege
de urmat și de trăit
până înspre asfințit,
unde soarele alege
ce-i al lui și ce-i al lunii,
să rămână pe pământ
spuza sufletului sfânt
spulberând încet tăciunii

și-s tăciunii alte stele
în alt cer ce nu mă-ncape
când nu-mi freamătă sub pleoape
iarba nașterilor mele

și îi azvârl din suflet ce-a rămas

de când mă știu, un animal de casă
amușină pe urma mea stingher
și-l tot gonesc, el însă nu mă lasă,
deși nu am nimic ce să-i ofer,
de masa mea se-apropie și blând
începe uneori să se învârtă
și când mi-i milă să-l tot văd flămând
îi mai azvârlit din suflet o ciozvârtă,

și-am fost hain, l-am părăsit în lume,
sperând să-mi piardă urma în pustiu,
am încurcat cărările anume
și-am încetat eu însumi să mai fiu,
dar tot mă află zilnic și pășește
pe urma mea cu umbra-mi străvezie
cu care uneori se contopește
și-o face-ntotdeauna să învie,

de când mă știu eu tot îndur blestemul
de a vedea în preajmă, pas cu pas,
drept animal de casă doar poemul
și îi azvârl din suflet ce-a rămas

și să se-ntrupe iar în zicălași

de parcă mi-ar râvni tăinatec pașii,
vai, cerul lumii scapără-n tăciuni,
dar vin din necuprinsuri zicălașii
ca să-mi arate calea spre străbuni,
ca să frământă clipele pe strune
și să le-nchege într-o veșnicie,
când rădăcina neamului apune
vin zicălașii ca să-mi cânte mie:

hai, Petre, ține hangul, tu, Răzvane,
trage arcușul până-n ancestral,
Ionuț deja mă-mparte-n milioane
de așchii vremuite anual,
Narcis și Adrian coboară cerul
la tâmpla ierbii ce-o trăiesc în vis,
iar Gabriel, cu naiul, în misterul
misterelor ferestre a deschis,
dă-i glas, acum, străbunului, Costane,
și mi-l înfige-n inimă jungher
ca să nu uit că-n vechile icoane
legea înseamnă-ntotdeauna ler...

vai, e pustiu în jur și e tăcere,
iar arendașii tot plesnesc din bici,
și sufletele lunecă-n unghere
lățind pustiul zilelor pe-aici,
dar când prezentul prinde să-nspăimânte
și să-mi gonească osteniții pași,
aud cum vin străbunii să-mi descânte
și să se-ntrupe iar în zicălași:

hai, Petre, ține hangul, tu, Răzvane,
trage arcușul până-n ancestral,
Ionuț deja mă-mparte-n milioane
de așchii vremuite anual,
Narcis și Adrian coboară cerul
la tâmpla ierbii ce-o trăiesc în vis,
iar Gabriel, cu naiul, în misterul
misterelor ferestre a deschis,
dă-i glas, acum, străbunului, Costane,
și mi-l înfige-n inimă jungher
ca să nu uit că-n vechile icoane
legea înseamnă-ntotdeauna ler...

să fii poet, fără a fi poet

să taci înseamnă să le fii complice
celor ce au nevoie de tăcere
ca să își urce tălpile în spice
și să strivească sacra înviere
a primăverii care ni-i datoare
cu altă despletire de lumină,
dar zace sub zăbrele și zăvoare,
să taci, acum, înseamnă mare vină:

să fii poet, dar, bandajând galopul
cuvintelor, să îi tot pui surdină,
să tot ignori că-n sângele tău focul
adastă, uneori, și se închină,
să taci când vezi în preajma ta cum unii
și viitorul l-au urcat pe cruce,
să nu auzi cum jeluiesc străbunii
într-o povară și să n-o poți duce:

să fii tot laș, când sufletul te-ndeamnă
la o revoltă fără de regret,
la vremea vremuirilor înseamnă
să fii poet, fără a fi poet

zice ziua către mine?

zice ziua către mine,
mai așa, mai în amurg,
pe când stelele se scurg
și încep să se îmbine
în poemul început
într-o altă zi deplină,
să-mi iau tot ce am pierdut;
cine știe, de-o să vină

vreo clipită rătăcită,
s-o apuc precum pândarul
care-și scapără amnarul
în tăcerea împietrită,
și-apoi ce-o să fac cu ea,
cum s-o-mpart, cum s-o trăiesc,
când s-a prefăcut în stea
ca să pot să vremuiesc

dintr-o zi în altă zi,
din cuvânt în ce mai vine,
când îmi fac socoata și
zice ziua către mine?

o galactică hârjoană

am venit să-ți caut chipul
și să-ncerc a-l înțelege
unde presură nisipul
doar clipitele pribege,
dar e-atâta de departe,
de nisip și de clipite
încât pururi ne-or desparte
necuprinsuri nesfârșite

și-am s-arunc cu barda-n cer
ca să scutur stelele
și ți-oi face giuvaier,
pregătind inelele,
și ți-oi face și cunună
din pustiul necuprins
de deasupra, împreună,
revoltați și dinadins

vom pleca și eu, și tu,
dintr-o geană-n altă geană,
nu cu lacrimi, numai cu
o galactică hârjoană

cu sufletu-i prin suflet mi-a străpuns

prea multe uși, năvală de obloane
cu lacăte greoaie de deschis,
iar oamenii se-nsingurează-n vis
ca-n disperate evadări, ioane,
și tu rămâi mereu al nimănui
în nicăieri, de parcă-ai duce-o cruce
fără s-o-nchini, căci nici nu mai știi cui,
îmi zice un mesteacăn și se duce;

pe zarea lui s-a-ntunecat și plouă
și-mi pare și mesteacănul orfan,
iar sufletul mereu mi-i rupt în două,
mereu pe curmezișul altui an
pe care iar o să-l tot duc povară
până la altă frângere ostilă,
mesteacănul se-ntoarce: fie-ți milă
de ploile care-ți durează scară!,

dar înspre ce?, întreb încrâncenat
și niciodată nu primesc răspuns,
numai poemul, încă nechemat,
cu sufletu-i prin suflet mi-a străpuns

ca să respire veșnic prin femei

în zorii zilei se ivesc femei
și îngerii se trag cu sfiiciune
sub umbra ierbii încercând și ei
o mult prea pățimașă-nchinăciune,
cobzarii orbi și strunele se rup
în pulbere mărunță de lumină,
iar eu cu pașii lor încă astup
acest cuprins al vieții fără vină

și vin femei cu pasul lor ușor
să vindece prin noi singurătate
și să deschidă larg spre viitor
speranțele prin suflete uitate,
să dea contur luminii, s-o îndrume
pe un fâgaș de curcubeu duios
care-mi răsfrânge liniște pe lume
să pot trăi și astăzi mai frumos

și-atunci aud cobzarii care cântă
în spuza ierbii cu un alt temeii
și clipele, prin târg, se iau la trântă
ca să respire veșnic prin femei

poemul meu sau tu încă-s tot una

am vrut să-ți rup din suflet doar o parte
să-mi fac perdea adâncă de mătase
și să îți scriu pe tălpi câte o carte
cât încă luna nu se arătase
ca să aștearnă calmă-n calendare
destinul nostru ostenit de zbor
desfășurat din zare-n altă zare
ca un ecou prelung, mistuitor,

am vrut să-ți rup din suflet cât lipsește
din somnul meu de pasăre de pradă,
dar am văzut o stea ce te păzește
și bandajează-n mine cu zăpadă
să-nvăț să tac și să-ți veghez în vis
ispitele primare și pruncia
pe tălpile căreia eu am scris
drept suflet și ursire poezia

acestei nopți cu îngeri încrunțați
ai nopților ce sunt dintotdeauna

de-aceeași lună încă numărați:
poemul meu sau tu încă-s tot una

pe care îl voi scrie și pe cruce!

n-ai vrea să fii, aici, un curcubeu
și să-mi slujești doar ca divină punte?,
mă-ntreabă iar și iarăși Dumnezeu
aproape pregătit să se încrunte
căci eu refuz pășirile încete
și tălpile de suflete prea sfinte,
iar Dumnezeu îmi zice: deci, poete,
rămâi întemnițatul din cuvinte

și poartă-ți lanțul verbelor flămânde
și rănilor adânci la-ncheieturi,
dacă lumina mea nu mai aprinde
tăciunii omeneștilor făpturi!,
chiar nu știi, Doamne, izbutesc să spun
câtă lărgime sacră-i în cuvânt
și libertatea vrei să mi-o răpun
cioplind iluzii de lumini pe vânt?,

nu vreau să par în ochii tăi proscris,
dar gândul meu de muritor mă duce
înspre-a alege cântecul nescris,
pe care îl voi scrie și pe cruce!

cântec în lanul cu răsărită

în soarele sub care mai exist
o să mă-ntorc cu clipa ce-o să vină
să-mi deslușească lacrima lui crist
prelinsă dintr-o geană de lumină,
făclia lui, în trupul meu închisă,
vâslește larg din aripi spre țării,
iar veșnicia uneori promisă
fărâmelor de soare și vecii

prin trupul meu ades pietrificată
de candela cuvintelor nescrise
se face suflet viu și îmi arată
conturul ancestral al altor vise
încât nu mai pricep unde e sens
și unde e știuta utopie,
însă trăiesc atâta de intens
această omenească bucurie

încât mă-ncred în viață, nu în moarte,
și îmi depun cu calmă-nfiorare
drept mărturie pagina de carte
ca un reper al vieții viitoare

hai, omule, sloboade-te din frici!

hai, omule, sloboade-te din frici!,
s-a auzit o voce dinspre cer
când mamele mai lăcrimau pe-aici
deasupra ierbii rouă și mister,
pe când pocneau din bici alți arendași
ai resemnării noastre seculare
ca să pășim prin iarbă fără pași
și fără urme mărturisitoare:

ați observat că nu mai sunt cărări?,
întreabă iarba, dar nu știu pe cine,
iar păsările lunecă spre zări
cu aripa în zbatere prin mine
de parcă m-ar târî spre libertate,
spre slăvile căzute în înalt,
și-atunci mă iau de suflet, poate, poate
dintr-un copac l-oi duce-n celălalt,

dar toți copacii par să fi uitat
că-s gemeni cu un suflet de pe-aici
ca să îți strig eu însumi disperat:
hai, omule, sloboade-te din frici!

ca s-o păstreze cântecul drept rock

trec osteniți pe drumul lung drumeții
și nu-s fântâni la margine de cale,
dar vor sosi îndată cântăreții
din vremurile lumii ancestrale
și vor urca pe ultima ruină
ca să prelingă-n înserări pe strune
o ultimă fărâmă de lumină
și de speranță drept înțelepciune,

iar pietrele, cu suflete ascunse
în carnea lor de temniță secretă,
vor slobozi, de cântece străpunse,
doar sufletele care mai regretă
că nu s-au priceput să-și afle locul
înveșnicirii doar în cei ce cântă,
deja prin clipe întetește focul

mistuitor o închinare sfântă

și-i tare trist că în pășiri sub boltă,
striviți de disperări și nenoroc,
noi fluturăm cu pumnii o revoltă
ca s-o păstreze cântecul drept rock

și nu l-aș da, să-l ceară Dumnezeu

spun filosofii lumii ancestrale
că-ntâi și-ntâi s-au auzit poeme
și năvăliră preoții pe cale
să ne explice cântecul, să cheme,
să prăbușească lumea-n umilire
și să o urce uneori pe cruce,
și-atunci poeții au orbit, s-apuce
pe altă cale și să dea de știre

că-n vetrele din cer ne stau părinții
și tatăl nostru fără de păcate,
dar desfăcând cuvintele cu dinții
poeții dispărură din cetate
și vin numai în zori, să ne privească
ciudatele lumești îngenunchieri
și-ncătușarea veșnică în ieri
din care să scăpăm nu se mai poate,

de-aceea-mi țin poemul pentru mine
drept spațiu sacru-n care numai eu
să mă răsfaț cu ce-i frumos și bine,
și nu l-aș da, să-l ceară Dumnezeu

și pruncul fericit, râzând spre soare

știu că eu pot să mă mai nasc o dată
ca să îi pun și vieții un contur,
cuvintele încă mă trag pe roată,
iar eu durerea sacră le-o îndur,
știu și femeii dispuse să mă nască
și să mă scalde-n căile lactee
în care am fereastra părintească
ce împrumută chip și de femeie,

altminteri somnul nu mi s-ar desface
între târziu și veghe de prisos,
dar de mă nasc din nou, mai mult mi-ar place
să fiu mesteacăn sau cireș umbros,
deși-i aud pe amândoi cum țipă

când din frunzișuri calme se desprinde
chiar viața mea și bate din aripă
spre trupul meu și-ncepe să-l colinde,

prin trupul meu aripa vieții scurmă
de parcă-ar căuta cu disperare
fereastra părintească cea din urmă
și pruncul fericit, râzând spre soare

acoperă discret captivii vieții

orașul însă merge mai departe,
dar se goleşte-n marșul său de sine
și-n rafturi lăcrimează câte-o carte
când o ating doar degete străine,
când rândurile lungi și mlădioase
spre veșnicie numai despletite
din mâinile acelea curioase
au de-nfruntat privirile pripite,

priviri de oameni care trec și trec
prin frumusețea blândului oraș
dincolo de coperte și eșec
spre țelul altei zile uriaș,
dar depărtat de cărțile orfane
ce lăcrimează doar singurătate
și le-nspăimântă trecerea-n coloane
spre împliniri grăbite și ciudate,

iar cărțile cuiva rămân de veghe
și se ascund dacă zăresc drumetii,
cotoarele, în rafturi, ca o zeghe
acoperă discret captivii vieții

mi-i sufletu-nsetat de poezie

lacom prin suflet, resemnat prin trup,
m-aș năpusti flămând asupra lumii
și-aș sfârteca feroce ca un lup
tot ce înseamnă plămădirea humii,
dar vremea vremuită încă trece-n
năvalnicul meu suflet și-l închină
printr-un ospăț sălbatec cu mesteceni
doar vinului ce-a-ntemnițat lumină,

mereu ridic deasupra lumii cupă
câte-un poem de lacrimă și sânge
pe când îmi pun cămășile de după

ș dureros mesteacănul îl strânge,
deși mesteacăn m-am născut să fiu,
deși din frunze freamăt câteodată
acoperind ferestre cu târziu
și cu tăcere blândă și înceată:

vezi cum aprinde luna depărtări
și cum îndeasă-n suflet nostalgie?
crucificat pe cele patru zări
mi-i sufletu-nsetat de poezie

frumoasă-i viața, suflete, hai, cântă!

frumoasă-i viața, îi șoptesc de-o viață
acestui trup ce mă slujește bine,
deși-s nemulțumit că nu învață
să fie-ntruna proaspăt ca și mine,
iar el adesea ostenit de cale
se-ntoarce cu o molcomă dojană
și-mi zice cu muștrările-i agale:
ce-i, suflete, îți arde de hârjoană?

și râd cu munți desferecați din vreme,
cu apele în clocot răcoros,
de parcă doar de trupul meu m-aș teme
că n-o să-mi fie poate de folos
în ceasul sfânt al cărților nescrise
pe care cred că-o să le iau cu mine
de nu vor fi tocmai atunci ucise
în acest trup, ce mă slujise bine,

dar ce contează, trupu-mi se intrigă
și în lumina zărilor împlântă
un curmeziș al vremilor și-mi strigă:
frumoasă-i viața, suflete, hai, cântă!

prietenii se duc și nu mai vin

prietenii se duc și nu mai vin,
deși-i întinsă masa într-un munte
ca să le-aștern cununile pe frunte
când voi simți nevoia să mă-nchin
ca să mă aflu și să bag de seamă
ce căi mă mai așteaptă îndelung
fără să știu unde va fi s-ajung
ca să mă naști a doua oară, mamă,

în firul ierbii, năpădit de cetini

și de lumina proaspătă prelinsă
unde aștept din veci cu masa-ntinsă
o ultimă-ntâlnire cu prieteni,
dar ei se duc, vezi, mamă, cum se duc
de parcă-ar vrea din sufletu-mi să fugă
pe când le vindec urmele cu-o rugă
pe care s-o rostesc nu mai apuc

căci muntele, când mi l-ai dat destin,
m-a copleșit cu soarele lui, mamă,
și uite-așa n-am mai băgat de seamă:
prieteni se duc și nu mai vin

și-atunci am priceput să sunt lumină

întâi și-ntâi mi-au spus doar cum mă cheamă
și cine-o fi să fiu pe-acest pământ
și nu văzusem caii de aramă
cum galopau cu coamele în vânt,
apoi cu viața m-am luat la trântă
cum e îndătinat și cum e drept
și am simțit doar o durere frântă
când o copită m-a izbit în piept,

mi-am ostit durerea cu nectarul
din cupele plăcerilor firești
și parcă m-a cuprins cumva amarul
când întrebam prin mine: cine ești?,
fără să văd cum caii se înșiră
în cavalcada zărilor fecunde
ca visurile ce se risipiră
și nimeni nu-și mai amintește unde

și-am vrut să-ncalec, să m-arunc în șea
când și-or alege caii mei hodină,
dar m-a izbit definitiv o stea
și-atunci am priceput să sunt lumină

ca să urcăm spre vămi și spre pustiu

despre cocori voi povesti ce știu
și-i voi schița apoi cu niște stele
pe cerul plin de vămi și de pustiu
de-a curmezișul visurilor mele:
sunt tare multe, multe depărtări
și-un singur cuib de osândit la viață
pe care au plătit cu patru zări,
iar sufletul din jertfa lor învață

să-și caute străbunii sus, pe cer,
să folosească frânghii de lumină
pentru întoarceri într-un loc stingher
al ierbilor de-acasă ce se-nchină
spre rădăcini, spre vatra din înalt
ce ne veghează somnul și trezirea
ca să aflăm mereu în celălalt
ce ne ursește pentru mâine firea,

iar dacă mâine, totuși, pentru unii
va fi nepământește de târziu,
ne-au pregătit străbunii niște funii
ca să urcăm spre vămi și spre pustiu

pe mine chiar m-au plămădit Carpații

pe mine chiar m-au plămădit Carpații
și m-au crescut în rai, de bună seamă,
în brazii lor să îmi descopăr frații,
iar patria să-mi fie veșnic mamă,
să mă răsfăț cu sfânta-i frumusețe
și numai ei adânc să mă închin
prin neamul care îmi tot dă binețe
încredințat de când îmi e destin

cu pătimiri și patimi păcătoase,
dar pentru totdeauna neamul meu,
pădurea mea de-nveșniciri duioase
sub ochii unui singur Dumnezeu,
și el mutat în soarele din munți
ca să îi fie neamului aproape
doar încingând luminile pe frunți
și izvorând, din când în când, sub pleoape,

ca sufletul să-mi fie sărbătoare
trăită și de alte generații,
și tare dragă-mi este țara-n care
pe mine chiar m-au plămădit Carpații

de la-nceput, până-n sfârșitul vieții

există doar o liniște confuză
prelinsă între fapte și cuvinte
când lumânarea e o călăuză
pe calea spre aducere aminte,
când firul ierbii urme deslușește
în legănarea calmă-a unor pași

numai acelui ce își amintește
cum se preling părinții în urmași

și-ntotdeauna o icoană sfântă
îl va veghea și îi va fi lumină,
căci mama-i veșnicia care cântă
și neodihna care te închină
tămăduind în rănilor ascunse
durerile durerii fără leac:
plecarea ei spre pururi nepătrunse
misterioase porțile din veac,

nimic, apoi, n-o să mai poată fi
ca însăși prospețimea dimineții,
căci mamele ne pleacă zi de zi,
de la-nceput, până-n sfârșitul vieții

aceasta-i rațiunea de a fi

m-am așezat în trup și mă duruse
o-ntreagă galaxie de pe cer
și doar o stea părea că încă nu se
jertfise lumânării din ungher
și captivat de-această lumânare
îmi pipăisem trupul îndelung
cu sufletul în calmă căutare
a celor necesare pentru drum

și mi-am făcut din ape încălzări
să-mi scrijelească urmele adânci
îndepărtate de îndepărtări
și prefăcute într-un fel de stânci
în care am lăsat câte ceva
din ce n-a fost în suflet să încapă,
din ce nu are loc în undeva,
dar încă mai atârnă de o pleoapă:

vreau să vă spun că am lăsat cuvinte,
fără să-mi pese când vor încolți,
căci sufletul tânjește spre-nainte,
aceasta-i rațiunea de a fi

hai, robilor, urșiți-vă stăpânii!

sunt zile grele, când samsarii clipei
cu ghearele-și dispută România,
iar cerul plâns cu marginea aripei
îi logodește veșnic cu pustia,

dar tot aş vrea să fug, să nu mai văd
cu câtă disperare iar românii
îşi vor sorti pe patru ani stăpânii,
votând inconştienţi pentru prăpăd,

chiar dacă cerul plânge ostenit
de parcă-ar lărima în el străbunii,
samsarii clipei ne-au ademenit
şi capturează, cetluind în funii
şi viitorul pruncilor din noi,
ce sunt prădaţi, acuma şi aici,
de laşitatea noastră de complici,
de resemnaţi istoric cu nevoi,

zadarnic plouă, deci, fiindcă românii
nu dau vreun semn vremelnic de trezire,
deşi din cer s-aude o scrâşnire:
hai, robilor, urşiţi-vă stăpânii!

cu sufletul durând eternitate!

n-am să mă plâng şi n-am să-mi pun poemul
să lăncezească-n jale şi-n desfrâu,
în viaţa asta o să-mi port totemul
năvalnic şi doar caii fără frâu
vor tropoti prin mine în cadenţa
luminilor din zori şi din apus
căci viaţa-n frumuseţe-i mai presus
decât va fi vreodată aparenţa

nevoii omeneşti de veşnicie,
de-nchipuiri poetice primare,
eternitatea e o poezie
ce şi-a făcut sălaş în fiecare,
de-am învăţa vocală cu vocală
s-o desluşim şi s-o trăim cu firea
ne-ar copleşi frumos dumnezeirea
fără să-i dăm vreodată socoteală:

trăind din plin miracolul vieţii
şi-n geruri cenuşii, şi-n ploii uitate,
în noi afla-vom cheia frumuseţii
cu sufletul durând eternitate

vino, să vezi şi să te bucuri, plouă!

stau lângă foc şi-mi povestesc străbunii
ce a mai fost prin cer cât am lipsit

și sufletul mi-i tare ostenit
de ce înseamnă viață pentru unii:
ți-am pregătit o ploaie, zice tata,
pe frânghiile ei să te scobori,
mai ai de ispășit, încă nu-i gata
osânda vieții printre muritori:

mai lasă-l, zice mama bucuroasă
să îmi atingă sufletul încet
cu gesturi delicate, cu regret
că nu mă-ntorc definitiv acasă,
dar intervin părinții din părinți
și visul mamei îl îndepărtează:
întoarce-te, căci știi, de mai contează,
precum în cer așa-i și pe pământ!

și iarăși rupt din mama mea în două
cobor pe frânghii tot mai ostenit
și-aud o voce calmă: te-ai trezit?
vino, să vezi și să te bucuri, plouă!

coboară-ți, tată, fiul de pe cruce!

ce ai de spus în apărare ta?
și-am priceput că-i clipa cea din urmă,
căci înspre ceruri pământeanca turmă
pășea cântând măreț o osana,
iar cosmicul părinte, dintr-odată,
s-a încruntat, pe tronul ce străluce
iluminând, aproape, lângă tată,
însângeratul fiu, uitat pe cruce,

și am simțit că rănilor-i mă dor
nepământeste și de-o veșnicie,
de când m-au deportat în poezie
să-mi crească aripi și să-nvăț să zbor:
mărturisește-ți multele păcate!
dar cum s-o fac, că-s multe și mărunte
și-n plus au fost așa nevinovate
încât pe tata n-au cum să-l încrunte;

mă simt pierdut și azvârlit pe boltă
și-n flăcările stelelor răpus
când văd, pe cruce, rana lui Iisus
cum șiroiește-n mine cu revoltă
și m-aș rosti, și lanțul mi l-aș frânge,
și l-aș zvârli cu grelele-i tăceri,
să pot trăi și eu același sânge
prelins din mitul rănilor de ieri,

dar sunt nevrednic, firul de nisip
zburătăcit de mările în spume,
un fir de praf, ce nu contează-n lume
nici dacă sufăr cosmic, dacă țip,
dacă-mi ridic, la judecări finale,
cu demnitate sufletu-mi pribeag
ca să-și rostească-n cursul rugii sale
nu vreun păcat, ci numai ce-i e drag:

în focul veșnic bucuros m-oi duce
să-mi ispășesc risipa în cuvinte,
dar iartă-mi doar această rugămintă:
coboară-ți, tată, fiul de pe cruce!

și m-ai aprins cu lacrimile tale

străbuni prin ceruri izbucnesc în plâns
și lacrimile cad ca o osândă,
iar eu m-ascund în trup și stau la pândă
sperând că-n cer cărbunii nu s-au stâns,
o să-mi ghicesc destinul în tăciuni
doar descântându-i până-n necuprinsuri
cândva, să-mi aflu calea spre străbuni
eliberat la rândul meu de plânsuri

și-o să-mi purific sufletul cu ploi
și zborul lin cu flăcări fumegânde,
deja mă-nvață ploile plăpânde
cum plâng străbunii pururi pentru noi,
cum ard în ceruri și se fac lumini
ca să ne-arate calea-n vremeire
pe când le punem iar cununi de spini
doar prin uitări, buimacă adormire

într-un potop al ploii ce ne cheamă
în plânsul sacru năvălind pe cale;
și te-am văzut plângând aseară, mamă,
și-adânc m-ai ars cu lacrimile tale

mileniul trei după Hristos

mileniul trei după Hristos
într-un fragment al vremeirii:
copacii freamătă frumos,
frumoasă-i deslușirea firii,
dar se aud și niște pași
și niște rătăcirii buimace,

și frică parcă ți se face
și umbra-ți vine să o lași

pe la răscruci ca pe-o cămașă
ce sufletul cumplit ți-l strânge
atunci când cerul uriașă
lumina și-o preface-n sânge
ca să te lege mult mai strâns
de iarba care ți-i destin,
la fel și celor care vin
din ne-nțelesul necuprins,

dar nu contează, ceasul tău
și-așterne limbile duios
de-a curmezișul unui hău:
mileniul trei după Hristos

drept ultimă relicvă optimistă

orașul ăsta a pierit de mult,
dar măcinat de stranii decadente
insinuează ierburi drept prezențe
într-un calvar al zilelor ocult
și nu mai are nici un calendar
și nici un orologiu nu mai are,
ci amăgind cu-aceeași depărtare
ademenește nourii barbar

ca să-i transforme-n risipiri încete
clipitele buimace și mărunte,
hai, pune-ți depărtările pe frunte
și fugi fără de visuri și regrete
spre timpul lui de împlinire vie
al gloriilor de odinioară
în care viitorul să te doară
cenușa fremătând-o în pustie

căci ce-a fost viu pe-aici nu mai există
și drumu-i pregătit să te apuce
ca să-ți așeze sufletul pe cruce
drept ultimă relicvă optimistă

și cu speranța legilor, oi, ler!

s-au stins tăciunii, vom porni la drum,
oi, leri-i ler, și calea-i așa lungă
încât năvalnici caii mei de fum
nu vor putea la capăt să ne-ajungă,

rămân pe cer doar aburii subțiri
și urmele din pași desferecate,
și cioburile unor amintiri
care nu-ncap în suflet, din păcate,

oi, leri-ler, încă mă dor tăciunii
pe care aș fi vrut să-i iau cu mine,
dar legea-i ler și-o-ncalcă doar nebunii
în rătăcirii buimace și ostile,
de-aceia caii fumegă în noapte
doar tropotind pe sufletul meu nins
cu stelele clipind ca niște șoapte
pe drumul nostru către necuprins,

pe drumul nostru către nu știm unde,
dar desenat de cineva pe cer
cu amăgiri decise și profunde
și cu speranța legilor, oi, ler!

ridică-te, trezește-te, Suceavă!

iar năvălesc potăile pe noi
și nimeni nu ridică nici o pușcă
să sperie, s-arunce la gunoi
acele zile care vin și mușcă
și stăpânesc terorizând orașul
doar sfârtecând din suflete pe cale,
nu mai suport să văd mereu cum lașul
își schimbă viitorul pe sarmale,

nu mai admit s-aștept alte potăi,
căci gudurarea lor amăgitoare
este menită să-i dezbine, să-i
transforme-n prăzi pe cei ce-n resemnare
își caută refugiu trecător,
mizând pe falsa lor înțelepciune,
și-n vremea asta, fără viitor,
chiar viitorul javrei se supune;

încă e timp și pentru demnitate,
dar vântură, odată, tot ce-i pleavă:
ca să ajungi stăpână pe cetate,
ridică-te, trezește-te, Suceavă!

afișe mici și suflete pitice

prin târg s-alege grâul de neghină:
afișe mici și suflete pitice,

iar vinovații urbei fără vină
devin complici cu cei ce-au să ridice
stindardul unei alte împilări
în vremea ce se scurge într-o doară
și martor sunt acestor întâmplări
care îmi lasă neamul fără țară

fără să țip, fără s-arunc cu pietre
în umbrele afișelor buimace,
și-n ceruri zac străbunii lângă vetre,
și-n târgul ăsta sufletul meu tace
de parcă-ar fi prea strâns legat cu funii
și aruncat în ocnă și în moarte
fără să-i pese că deasupra unii
se bucură sălbatic de departe,

pe când minciuna laurii și-i pune,
ceasornicul din turnuri mai insistă
cu numărări de nostalgii străbune,
deși suceava nici nu mai există

și când mă caut, nu mă mai găsesc

pe când amurgul începea să fiarbă
prin frunzele din codrii ruginii,
m-au căutat cuvintele prin iarbă
și mi-au aflat doar urmele târzii,
le-au descălțat de tălpi și nostalgie
și le-au luat cuvintele-n înalt
ca să rămân o liniște pustie
întinsă între eu și celălalt

și-am protestat, am aruncat spre ele
cu ce-mi căzu, în pripă, la-ndemână,
cu roua de pe ierburi – niște stele
care-au decis în ceruri să rămână
și nu s-a-ntors nimic din aruncare
și nu m-a pedepsit nici un blestem
în viața asta ca o-nfiorare
de adieri prin ierburi și mă tem

că am plecat să locuiesc cuvinte
acolo-n colțul pururea ceresc,
iar depărtarea vrea să mă-n-spăimânte
și când mă caut, nu mă mai găsesc

chemarea tinereții pământească

întoarce-te, s-a auzit un glas
și-am fost convins că tinerețea strigă
pe când făceam pe cale un nou pas,
iar strigătul acela mă intrigă
încât scrâșnesc: spre ce? la ce folos?
și-mi scormonesc prin suflet cu obidă,
de-atâta cale-am tot pășit pe jos
și calea-mi pare tot mai insipidă

încât răspund: de nu ar fi răscruci,
m-aș fi oprit pe veci lângă fântână
sub umbra ce o țes aceiași nuci
ademenind drumeții să rămână
și să se-nchine nucului stingher
ce-și prăbușește largă lui coroană
într-un ungher de zare și de cer
ca o vocală lângă o consoană

din care s-au durat vremelnicii
și nu cuvinte care să zidească;
și-n urmă tot răsună în pustii
chemarea tinereții pământească

și cum se bat din depărtare cuie

mi-am pus pe masă literele-n șir
și-s pregătit deplin pentru-nchinare,
iar sufletul din taine mi-l respir
dezlănțuit și doar înfiorare,
și iau cuvinte-n palmă și le-aprind
drept lumânări și cosmică tăcere
când sufletul în două mi-l desprind
ca să-l împart acelor ce-l vor cere,

căci vine sacră noaptea învierii
cu o risipă calmă de iubiri
ca să îmi smulgă cuiele durerii
din lungul șir trăit de amintiri,
de-aceea-mi pun cuvintele pe masă
drept azimă curată pentru zori,
iar vinul prin neliniști îmi apasă
cu vindecări blajine, cu fiori,

ca să mă aflu-ntreg în noaptea sfântă
cu viața mea-n sortire amăruie,
ca să aud cum sufletul meu cântă
și cum se bat, din depărtare, cuie

și nu permite, Doamne, învieri

vai, Doamne, câtă liniște apasă
în universul cu lumini create,
în care m-ai trimis să-mi aflu casă
și năzuire spre eternitate,
uitând ce-a fost și ce-ar urma să fie
după întoarceri și mai ostenite
de căutarea ta în poezie
și-n dimineți superb dezlănțuite,

vai, Doamne, sufletul meu tace
ca o icoană pusă căpătâi
al zilelor din care se desface
lumina ta de-a pururi cea dintâi,
iar eu, pribeag și cu speranța ninsă
de clipocirea stelelor de sus,
sunt lumânarea zorilor aprinsă
din zorii mei și până în apus,

sunt o lumină căutând făgașul
și curgerea ursită prin tăceri,
și-n cale, stâncă, stă numai orașul
și nu permite, Doamne, învieri

și ca puls al vremurilor și

am văzut cum pun în creangă merii
iar peceți superbe ale vieții,
dar pe cerul lin al primăverii
dau năvală corbii și ereții:
știu, la noapte, iar o să învie
fiul harul tatălui ceresc,
și-atunci sper și fiul meu să fie
cântecul prin care să-ntregesc

irosirea mea de măr în floare
proaspăt devastat de-aceiași orbi
care-aduc pe cer, din depărtare,
șiruri de ereți și nori de corbi,
cântul lui să-mi prelungească drumul
până-n adierile de vânt,
să mă-nvie-n sunete postumul
cânt pe care nu apuc să-l cânt,

căci rămâne cântul înviere
doar în fiul care-l va trăi
respirându-l proaspăt din tăcere
și ca puls al vremurilor și

în noaptea învierii

în noapte nouă crengi de măr
cu nouă flori desferecate
au luminat în adevăr
nedreapta mea singurătate
și nouă crengi de păr urmară
cu alte nouă flori stinghere
când se făcuse primăvară
printr-o firească înviere

și-atunci cu rănille aprinse
venise cineva să cânte
și sângele i se prelinse
pe urme-n ierburile sfinte
și am cules atâta rouă
să nu-mi mai fie veșnic sete
și-atunci cu mâinile-amândouă
am risipit prin ierbi regrete

și-abia acum pricep că nu e
în rugăciunea spusă-n șoapte
decât prilej de-a bate cuie
în toate florile din noapte

cina cea de taină

la cina mea întotdeauna singuri
s-au adunat străbunii și urmașii
ca salahori pribegi ai unei linguri
cu taina cinei vindecându-și pașii:
ne așezam cutremurați în iarbă
și-aveam niște mesteceni lumânări,
dar și tovarăși încântați să soarbă
din nostalgia pentru depărtări

și când frângeam din pâini și din visare,
și când gustam din vinul ca un sânge,
înnobilat de-aceeași depărtare
deasupra cerul începea a plânge
căci nu-mi știam strămoșii, doar străbunii
și doar urmașii care au să vină,
pe care îi zărisem în cărbunii
din vatra pregătită spre hodină,

dar conștienți de taina sfintei cine,
când luna precum pâinea proaspăt frântă

prin suflute ne zugrăvea destine,
noi ascultam tăcerea: auziți? iar cântă!

fiindcă Iisus pășea ca primăvară

s-au fost aprins în cer pe-nalte vetre
făclii și-n vreme ce priveam în sus
în umbra mea se arunca cu pietre
iar eu tăceam, mă arătam supus
și îmi purtam doar umbra zdrențuită
pe calea mea de pietre întreruptă
când răsună din cer descremenită
porunca din străbuni: acuma, luptă!,

să nu-ndrăznești cumva să te închini
căci sângele nu merită ocară,
nu ești Iisus, cununile de spini
le poartă cei nepregătiți să moară!
să nu cutezi să stingi aceste focuri
pentru popasul celor ce-or veni,
ci șiroiește-ți sângele prin locuri
fiindcă și moartea e un fel de-a fi!

apoi, târziu, când s-a făcut tăcere
și am privit din suflet spre afară,
se petrecea o nouă înviere
fiindcă Iisus pășea ca primăvară

cu Dumnezeu mă am destul de bine

cu Dumnezeu mă am destul de bine,
căci cu mă culc pe lacrima altui,
și-adesori el mai trezește-n mine
câte un strop din ce e harul lui,
căci viața mea, prin cântec închinată
luminilor, îi e cumva pe plac
și-mi dăruiește bolta înstelată
când mi-i urât aici și-aș vrea să scap,

dar armonia asta-i otrăvită
de umbrele bigoților din drum
care aruncă-n ceruri o clipită
și-mi maculează sufletul cu fum,
și-atuncea râd, căci râsul e lumină
în armonia cosmică din jur,
ca să refuz prostia ce se-nchină
doar beznelor cu încâlcit contur,

și evadez, și mă tot duc hai-hui,
convins că, în ursirile divine,
cum nu mă culc pe lacrima altui,
cu Dumnezeu mă am destul de bine

în oarbă rătăcire numai orbii

sunt pregătit de jertfă, trupul meu
așteaptă piatra care să-l dărâme
și să desprindă doar din el fărâme
aripile cu care zbor și eu
spre rătăciri, spre irosiri de sine
și de calvar al lumii pământești:
hai, suflete, înalță-te, căci ești
fărâma depărtărilor senine

și-i vremea tu să te întorci acasă
din trupul care ți-a tot fost popas,
din cântecele tale ce-au rămas
în sângele ce s-a-nchegat pe masă,
hai, suflete, ești așteptat departe
în armonia cosmicei cântări,
e timpul să te-ntorci în depărtări,
deci rupe-te din pagina de carte

și lasă-mi trupul pradă pentru corbii
acestor zori de zi amăgitoare
în care au să-l calce în picioare
în oarbă rătăcire numai orbii

zăcând își află singurul mister

călătoream prin veacuri căutând
un sens și pentru ziua următoare
ca pelerin al zărilor flămând
doar de alean și doar de depărtare,
purtam pe umeri cerul călător
și apăsât de dulcea lui povară
cu vârstele mi-am tot dorit să zbor
dincolo de ferestre, dar afară,

în universul calm și desuet
cu frânghiile razelor de lună
zăcea legat de-a pururi un poet
ce mă-ndemna să mergem împreună
să protestăm și să aflăm dreptate
în spiritul acestui univers,

I-am slobozit din frânghii – din păcate
se-ncolăci pe trupul lui un vers

și-l ferecă în singura distanță
egal dispusă între noi și cer
să înțeleg că lumea în speranță
zăcând își află ultimul mister

să pot pleca apoi și mai departe

ursită-i clipa împlinirii slovei
și de-o să plec în marele mister
cenușa mea cu apele Moldovei
vreau să-mi urmeze sufletul în cer,
m-oi îngropa în ceruri ca strămoșii
plecând pe calea lor primordială,
să nu mă mai ajungă ticăloșii
premeditez desprinderea finală

drept evadare din urâtul vieții
și, bandajându-mi sufletul rănit,
o să-l înalț pe calmul dimineții
cu cântecele mele-n nesfârșit
și-o să-l așez acolo lângă focuri
mereu de veghe, încă luminând
adeseori înspre aceste locuri
ca să-l aud pe fiul meu cântând,

ca să-mi adun din cântul lui putere
și-astfel, cum scrie doar în sfânta carte,
cântecul lui să-mi fie înviere
să pot pleca apoi și mai departe

cântec de ziua interzisă a Bucovinei

îngenunchem în iarbă, pocalele cerești
revarsă vinul aspru-n șuvoaie de lumină,
pământurile noastre în veci împărătești
vor fi prin închinare și dragoste creștină:
veniți să bateți cuie în suflet și-n cuvinte,
urcați-ne pe cruce și aruncați cu pietre
căci sufletele noastre au început să cânte
cu-nseninări depline în focul de pe vetre

și crește Bucovina deasupra-ne înaltul,
și arborele vieții, cu rădăcini în cer,
rodește într-un suflet și-apoi se mută-n altul
mereu drept Bucovina în care cred și sper:

astfel șoptesc străbunii din închinarea lor
ce încă se aude sub cosmice pășiri,
iar Bucovina zace-n uitare, sub zăvor,
când sunt prădați urmașii vârtos de amintiri,
când ziua ei preasfântă mereu e interzisă
de zbirii de clipite, care pocnesc din bici
și-n suflet se prăvale memoria ucisă
și-o-nfășură în bezne pustiul de aici

în calea mea a despicat un munte

ah, desdemona, te-am zărit pe cer
pășind desculță căile lactee
și-atât de dureros am vrut să sper
că te îndrepti spre răsărit, femeie,
ca să deschizi ferestre ireale
și să îți rezemi coatele pe zori
să pot să vin în fața feței tale
și să îți cânt balade cu ninsori,

apoi să plec rănit adânc pe glezne
de ierburi și de firave priviri,
să mă desprind înfiorat din bezne
și din împovărate amintiri,
să mă transform în cel de dinăuntru
icoanei tale pururi închinat
și-apoi în zori să îndrăznesc să intru
la fel ca furii nopții în palat,

deja în sân port stelele cărunte
și luna fascinantului mister
în calea mea a despicat un munte,
ah, desdemona, te-am zărit pe cer

când frâng ninsori pe florile de prun

am frânt ninsori pe florile de prun
și tu-mi vorbești despre-ncălziri globale
când iernilor ursit să mă supun
cu trupul ostenit le ies în cale
ca să le cer răgazuri pentru ierbi
și pentru înfloriri dezlănțuite,
să-și pască timpul turmele de cerbi
prin sufletele noastre prelungite

până spre zări ca umbrele-nserării
de alte anotimpuri vindecate,

și tu-mi vorbești de-aceleași depărtări
din care ne-am desprins pe apucate
fără vreun țel și fără nici o țintă,
dar hărțuiți adesea de ninsori
când clopotele-s puse să ne mintă
și să arunce-n noi cu sărbători,

și-n vremea asta, zămislind tăceri,
cu o tăcere cosmică îți spun
că mi-i atât de dor de primăveri,
când frâng ninsori pe florile de prun

ca într-un dans al ielelor în noapte

s-au despletit de noapte și de stele
și au dansat în vaier și rotire
apoi mi-au fost doar dimineți rebele
și ierbile au prins să mă respire
din urma lor cu cioburi răsfirate
drept rouă năzuind spre depărtări
pe care o culeg cu măsurate
și repetate zilnic încercări,

dar nopțile se duc mereu cu dansul
cel rotitor și care mă despică
în nopți și zile, hotărând balansul,
în timp ce mie mi se face frică
de luminări și de-nnoptări pribege
în alternanță tot mai decisivă,
pe când cuvântul singur mă alege
și-apoi mă îmbrânțește în derivă

ca într-un dans al ielelor în noapte
spre liniștea deplină, înspre sus,
lăsând în urmă numai stele coapte
ca să îmi pipăi sufletul: și nu-s

tot irosind în mine un copil

m-au tras pe sfoară legile, morala,
credințele și zeei pământești
neîndrăznind să zvârl cu îndoiala
și să deschid spre cer niște ferești,
mi-au pus cununi de spini și m-au rănit
înlănțuindu-mi sufletul pe veci
cu dogmele ca lanțul ruginit
în mușcături sălbatice și reci,

iar eu mi-am dus osânda resemnat,
în loc s-apuc de bardă și să tai
cu sufletul minciuna – un păcat,
mințiră ei, ce m-ar goni din rai,
și-astfel îndur, că azi e prea târziu,
un purgatoriu fals și inutil,
și-astfel exist supus, fără să fiu,
tot irosind în mine un copil

care visa, se bucura de viață
iubind cu-nfrigurare frumuseți,
doar înspre el nemernica povață
continuă s-arunce cu săgeți

plătind mereu cu-această viață vamă

ce șiruri de părinți mă ferecară
pe-acest pământ aveam să prind de veste
când m-am născut prin ei a doua oară
la cumpănă de mituri și poveste
plătind mereu cu-această viață vamă
pentru întoarceri calme în străbuni
când curmezișe buciumele cheamă
zvârlind în ceruri ultimii cărbuni

ca să se lase noaptea somnoroasă
pe pleoapele femeilor din târg
și să ascult cum visele apasă
pe sâni ca niște mere date-n pârg,
dar e târziu și e pustiu în mine,
iar buciume horesc la nesfârșit
de parcă-ar hotărî niște destine
pentru acei ce sunt de zămislit

ca să mă uite într-o anonimă
clipită dintre cele ce se duc,
când văd în ceruri ultima lumină,
dar să-i stârnesc tăciunii nu apuc

căci voi pași prin cântece cu teamă

doar fiul meu va mai rosti din mine
câte-un alean și câte-un necuprins
când ierburile vitrege, străine
mă vor cinsti drept ultimul învins
căci voi pași prin cântece cu teamă
să nu le tulbur propriul lor alean,
deși le-aud și astăzi cum mă cheamă

când sunt pribeagul în cotidian,

când înțeleg că-n cântecele lui
și sufletul meu încă se întrupă
să-și vindece neliniștea hai-hui
în armonia cosmică de după,
iar el, cântând, fără să vrea învață
izvorul unor alte deveniri
și ține generațiile-n viață
prin despletiri de sunet, de iubiri,

de altfel de rostiri și de cuvinte,
sub cerul înstelat, sub care eu
aștept să-nceapă fiul meu să cânte,
să fiu pentru vecie fiul meu

eu nu mai vreau să mă mai las mințit

îmi număr zilele și nu mă mai supun,
ce mi-a rămas mă lupt să-mi aparțină,
nu mă prefac de sărbători mai bun,
nu-mi născocesc vreo vină fără vină,
nu mi-am dorit nicicând să vin aici
ca să îmi sfâșii sufletul cu biciul,
nu mi-am dorit să sufăr fără sens și nici
nu m-am născut cândva pentru supliciu

acestei vieți ca o cutreierare
de lungi frunzișuri rupte de furtună
din ramurile lor de alinare
și prăbușite veșnic în minciună,
eu nu mai vreau să mă mai las mințit,
nu-s vinovat pentru această viață,
iar de tânjesc să fiu doar fericit
așa cum numai sufletul mă-nvață

nu poate fi nici vină, nici păcat,
deci nu-mi asum vreo altă ispășire
că sufletul mi-i pururi însetat
în largul lui divin de fericire

să-nceapă pironirile cu zile

cu urmele mă-mpac abia în zori
când umbra peste urme se așterne,
deși mă dor absentele ninsori
– fundal al pribegirilor eterne –,
dar nu e timp, mă-nșfacă primăvara

râzând biruitor și când mă minte
și îmi rănește cinic subsuoara
să curgă nerostitele cuvinte,

eu, doborât, să mă dărâm în file
cu brațele în lături desfăcute
să-nceapă pironirile cu zile,
risipa de dureri recunoscute
după tăceri adeseori scrâșnite
în paginile-n care mor încet
ca să-nțeleg că ierbile-s cuțite
durate din lumini ce le regret

doar ca să uit lumina vinovată
de amăgiri, speranțe, mângâiere,
în timp ce primăvara se arată
cu giulgiul perceput drept înviere

și iar e primăvară; a câta oară? și?

atunci un suflet își aflase trup
uitând aproape totul despre sine,
dar asculta cum stele se rup
ca să urmeze omenești destine
în care totu-ncepe minunat
și nu dă semne că s-ar mai produce
în mult prea-ndepărtatul scăpătat
noi pironiri de suflete pe cruce,

paharu-i plin și vinu-i cu buchet
de cosmice-ntâmplări și de mister
și timpul e o apă ce curge mai încet
doar ca să îi arate potecile spre cer,
apoi se-aude timpul, în pulsu-i ostenit
scrâșnește galaxia și își arată colții,
iar sufletul în trupu-i se pipăie grăbit
și zvârle cu litanii spre necuprinsul bolții

în semn că-i este teamă, că trupul e cătușă,
că-a obosit să-l ducă tot înspre-o altă zi
sperând că va deschide spre ce a fost o ușă;
și iar pe primăvară: a câta oară? și?

cântecul nescris

pe cobza mea cu-nchipuite strune
un cântec s-a pierdut și el, nescrisul,
e cel ce-n clipa asta mă răpune

pe când zăresc în cântec paradisul
cu lungi creneluri oferite vamă
la trecerea din cântec în nimic,
dincolo de cuvinte – numai teamă,
deșertăciuni de care mă dezic

urmând să mă întorc la cobza frântă
cu cântece deja pietrificate
și să mă iau cu vremile la trântă
și să mă aflu iar singurătate,
căci fără cântec sufletul meu piere
și adierea vântului îl duce
acolo unde nu e înviere
nici pentru cel care-a sfârșit pe cruce,

acolo unde cântecul nescris
nu își găsește calea înspre viață
de parcă-ar fi în sufletu-mi ucis;
iar moartea de la cântec se învață

neguțătorul de tristeți

abia-mi durasem sus, în ceruri, cale
și-am fost neguțătorul de tristeți:
vindeam amurguri vii, autumnale,
și începuturi pentru dimineți,
aveam păduri și munți, aveam și ape
și-aveam și cerul de lumini străpuns,
și doar un buciom curmeziș sub pleoape
pe care și acum îl țin ascuns,

ieșeam prin târg și ofeream tristețe
s-o bea drumeții însetați din clipă
amarul lor târziu să mă învețe
cum să-mi durez o singură aripă
și urmăream cum clipele se sparg
împrăștiind în jur amărăciune
pe când tânjeam după imensul larg
al cerului desprins din rugăciune,

din rugăciunea mea desferecată
și slobozită-n ceruri drept săgeți,
iar căile lactee dintr-odată
mă copleșeau năprasnic cu tristeți

a doua zi, după Iisus Hristos

pe când dansau sub o lumină oarbă

lângă copacul nopții rămuros
doar sufletul se despletea în iarbă
a doua zi, după Iisus Hristos
și iarba pribegise înspre zare
între a fi și între a nu fi
lăsând în urma ei încenușare
și nicidecum un început de zi

căci ne lipsea lumina, era noapte
cu franjurii de beznă curmeziș
și fructele erau atât de coapte
deasupra nopții pururea fetiș
încât cerșeau femeile speranțe
și alte-nchipuite dimineți,
clipitele crăpau în alternanțe
de morți definitive și de vieți

pe când dansau pe sub lumina oarbă
lângă copacul nopții rămuros
străbunii, la întoarcerea în iarbă,
a doua zi, după Iisus Hristos

dar am străbuni și numai lor mă-nchin

acest șirag de urme risipite
prin ierbi de leac a înviat în mine
ca un văzduh cu candelă cernite
care-mi pulsează uriaș prin vine
și mă închin străbunilor și tac,
doar prin tăceri ei știu să se rostească,
am rădăcini, mă regăsesc copac
în risipirea asta omenească

de urme, de pașiri, de rătăcire
spre zările cu timpul ghilotină
în care vârsta prinde să înșire
drept risipire propria-i lumină
și-mi spun mereu: de n-aș avea străbuni,
de nu i-aș căuta prin vremea lor,
m-ar copleși prezentul cu minciuni,
cu lipsa lui de orice viitor,

dar am străbuni și numai lor mă-nchin
cu candeli risipite peste cer
căci sângele mi-a fost mereu destin
și împlinire-n veșnicul mister

tocmai ne bat în palme niște cuie

e an electoral, rulete stranii
învălmășesc speranțe pentru unii,
iar când se-nchină umbrei cu metanii
atât de fericiți se simt nebunii
încât îmi pun zăvoarele pe cărți
și peste cântec trag obloane grele,
cred că-o să plec să mor în alte părți
spre care cad din vreme-n vreme stele,

problema e că noi murim încet
din ziua-ntâia până-n cea din urmă
și că trăim atâta de discret
încât prin carne sângele doar scurmă
precum izvorul muntelui făgașe
cu mult prea aparente evadări
sub ploile clipitei ucigașe
ce pregătește colb pentru uitări,

problema e că totul e minciună,
că totul e, deși-l simțim că nu e,
iar clipele ce-n curgere răsună
tocmai ne bat în palme niște cuie

doar lacrimile-ascunsului în cer

să nu mai țipi!, au tăbărât pe mine
ca să îmi pună botnița de fier,
iar Dumnezeu, desprins dintre ruine,
s-a ridicat, să se ascundă-n cer;
pe fumul urmei lui în amorțire
veneau spre mine păsările-n stol
să-mi sfâșie ficatul, să-l înșire
cu țipătul din urmă rostogol,

iar eu șopteam sleit de suferință
sub vălmășag de ciocuri și aripi
cu patria aproape de-o ființă
sub blestematul ordin „să nu țipi!”;
în vremea asta, ei urcau pe munte
să se proclame zei și i-am văzut
purtând odăjdii negre, să-l înfrunte
chiar și pe cel ce-i fără de început,

iar neamul meu se scufunda-n tăcere
ca într-un cosmic regăsit mister:
printre ruine se aud stinghere
doar lacrimile-ascunsului în cer

cum țara s-a făcut dumnezeire

uitați ce-ați învățat, ce v-am tot spus,
căci jertfa-i cu finaluri derizorii:
din țară se înfruptă profitorii,
nu cel ce pentru ea a fost răpus;
iubiți-o și trăiți doar pentru ea
și luminați-i beznele buimace
în care numai cel ce se preface
o fură și-o dosește-n teșcherea;

uitați ce-ați învățat, urmași ai mei,
ajung în neamul nostru cei jertfiți
lăsând în urma lor nefericiți
și țara, drept răsfat, la farisei,
contați pe voi, mizați pe fericire,
iubiți dezlănțuit și fiți iubiți
și-abia atunci și voi o să zăriți
cum țara s-a făcut dumnezeire

în grija ierbii

să nu arunci în suflete cu pietre,
să nu te culci pe lacrimi și mister!,
șoptesc străbunii din adâncul vetrei
și din adâncul stelelor din cer,
iar eu le strig, când răscolesc țărână
de trupuri risipite în pământ,
că nu le pot păzi și-au să rămână
în grija ierbii despletită-n vânt:

luați-vă și trupul, le tot strig,
de parcă-ar fi pierdut ceva anume,
dar trupurile-s temnițe de frig
și-ncarcerări vremelnice în lume
ce-s de prisos și-aici, și-acolo sus,
unde întoarceri calme în lumină
din când în când mai au ceva de spus
și de aceea prin urmaș se-nchină:

să nu arunci cu pietre, să n-arunci
cu lacrimi înspre cerul ce ne-ncape!;
dintotdeauna, cosmice porunci
coboară-n suflet și încep să sape,
iar când găsesc izvorul căutat
simt că se-apleacă și încep să bea
din zorii zilei, până-n scăpătat,
uitând în suflet pururi câte-o stea

altar pentru pribegi

clepsidra mea e doar această masă
de care-mi reazăm coatele când scriu
și când cătușa tâmplele-mi apasă
cu vremuii spre ultimul târziu:
fără să-mi pese – risipind cuvinte
pe masa mea, altar pentru pribegi,
adesea-mi pun doar sângele să cânte
și-apoi întreb doar cerul: înțelegeți?

dar cerul, singur, stă la masa lui
strivind țigări nervoase-n scrumieră
și-apoi se pierde-n căile hai-hui
și curmeziș dispuse-n stratosferă,
și nu-i mai zic nimic, când mă închini
mai rar și doar de dragul închinării,
cântec al meu, cununa mea de spini,
sortindu-mă mereu crucificării,

și văd clepsidra și nu-i zic nimic
nisipului în curgeri ostenite,
tăcerea numai mie mi-o dedic
mușcând din tănuitele-i ispite
doar ce e fruct și cu o mușcătură
condamn livezi posibile la moarte:
clepsidra mea-i stigmat și e natură,
hai, suflete, întoarce-te în carte

stigmatul lui prometeu

aprind în ceruri candelile părinții
ca să-mi vegheze nopțile barbare
în care eu încă desfac cu dinții
aceeași ostenită întrebare,
deși nici ei nu i-au aflat răspuns
și nici urmașii nu au să-l găsească,
și-n coastă o lumină mi-a străpuns
și sângele a prins să vremuiască:

părinții sunt în cer, nu pe pământ!,
îi strig, atunci, aceluia ce vineri
cu-nchipuiri și cu vânări de vânt
să-mi ceară: umilește-te, creștine!,
când sunt ursit revoltelor postume
și de aceea-ncarcerat în trup,
vremelnicit prin deslușiri și nume,

când rănilor-mi cu alte răni le-astup

și văd în ceruri șirul de morminte
din lungul șir al celor ce s-au dus
și sufletul a început să cânte
și își așterne giulgiul drept apus:
părinții sunt în cer, nu pe pământ!,
mai strig, o dată, umbrelor zălude
de-nchipuiri și de vânări de vânt,
chiar dacă știu că nimeni nu aude

când s-or trezi cei care dorm acum

paharu-i gol, cuvinte-s risipite
pe masa-ntinsă, cosmicul ospăț
s-a terminat cu sânge pe cuțite
durate-n ierbi, și-abia acum învăț
să-mi pun pe trup cămășile de după
și să pășesc prin somnul tău, barbar
cântându-ți cerul care ne astupă
doar cu lumină lacomă, și iar

ne vom roti, vom înșfăca pahare
și vom mușca din vin și-om frânge pâine,
pe masa mea cuvintele-s bizare
vestigii ale vârstelor, iar mâine,
când s-or trezi cei care dorm acum,
când zeii triști s-or spulbera pe cale,
am să-mi închid ferestrele de fum
să pot să trag zăvoarele finale

pe cerul înstelat și dușmănos
ademenind prin oameni cu ispite:
deja-i târziu și-i fără de folos,
paharu-i gol, cuvinte-s risipite

ion drăgușanul: mă voi întoarce vânt

ca pasăre destinului fu cumplit
căci îl zvârli din cuiburi nenorocul
și-l sfârtecă deasupra ierbii focul
fiarelor cu colțul ascuțit,
de-aceea eu mă voi întoarce vânt
în spumegări și-n lunecări duioase
ca să-ntregesc cu cerul peste case
ce n-am știut și n-am putut să cânt

voi colinda cu nouri în scapăt

pe bolta vremuirii încruntată
recuperându-mi umbra câteodată
să pot să-mi iau destinul de la capăt:
cântarea mea de înnăscut cobzar
spre care lumea pietrele-și aruncă,
deja aștept o cosmică poruncă
să mă ridice vânt din calendar

ion drăgușanul: logodna cosmică

ea a rămas dincolo de zăpezi,
iar el așteaptă-nfrigurat la capăt:
e-atât de lungă calea și nu vezi
cum, pelerin, am început să scapăt
cântându-i ei, când mă închin doar lui
cu lungul șir de litere nescrise
căci Luna a rămas a nimănui,
iar florile ei sacre sunt ucise

abia observ cum m-am făcut copac
printre copacii care se închină
doar Soarelui și ierbile mă tac
pe sub zăpezi flămânde de lumină
și nu-mi mai pasă că ridic spre cer
poemele vremelnice desfrunzite:
îmi cat prin suflet și încep să spre,
deși-s înfipte-n el niște cuțite,

căci înțeleg logodna ancestrală
și mă scufund în veșnicia ei
fără să dau vreodată socoteală
vremelniceii ce s-a vrut temei
pentru smeriri și umiliri în fața
acelor ce stăpâni doresc să-mi fie
fiindcă poemul îmi cunoaște viața
drept cosmică și demnă bucurie

ion drăgușanul: noapte de iarnă

eu am văzut cum pelerini și ger
s-au așezat cu noaptea pe morminte
ca să șoptească veștile din cer
celor încredințați țărâni sfinte,
iar ei, din veac, din ieri, dintotdeauna,
cu pumnii încleștați numai spre zare,
scrâșneau că viața-moartea sunt minciuna
pe unda vremii noastre temătoare

și că iubirea doar e veșnicie
și catedrală cosmică, doar ea
când lunecă în sânge-i poezie
care aprinde-n ceruri câte-o stea,
că doar iubirea-i sacru legământ
pe care timpul nu-l va fi răpus;

apoi veni ră zorii pe pământ
și soarele lucea precum Iisus

Ziua Sfântului Ioan Botezătorul

ca osândit la viață pe pământ,
departe de tribună sau amvon,
nu mi-am dorit vreodată să fiu sfânt,
ci păcătosul care sunt, ion,

un biet țăran urbanizat cumva,
dar respirând cu disperare slava,
convins mereu că gloria-i a ta
și nu a nu știu cui de prin suceava

și m-am închis în casă, răstignit
pe slovele din vremuri ancestrale
să nu primesc ce mi-i necuvenit:
urările sfințeniei finale

pe care tu, ca știutor de cer
ce-a botezat cu-un pumn de veșnicie
aveai s-o duci în cosmicul mister,
lăsând planeta pururea pustie,

deși e populată cu ioni
ce-nfulecă din timp cu disperare
și cu atâția sfinți autohtoni
ce își doresc și ei o evadare

în taina ta, dar taina, când te-ai dus
în cerurile-acelea minunate,
s-a prăbușit nisip într-un apus,
lăsând în urmă doar pustietate,

de-aceea eu, să nu primesc urări
necuvenite, mă închid în casă,
iar literele vin din depărtări
să-mi presare nisipuri peste masă

ion drăgușanul: urmând doar Calea bunului Iisus

nu fiți smeriți, nu bateți temenele,
nu puneți umilința mai presus
de dragoste, căci toate cele rele
nu țin de Calea sfântă-a lui Iisus,
nu acceptați că ați avea păcate,
că judecați cumplite vă așteaptă,
ci doar trăiți, iubiți în libertate
convinși că ați pășit pe calea dreaptă;

fiți cât mai vii și răspândiți lumină
cu zâmbetul deschis și cu privirea,
doar stelele din ceruri vă închină
cu-atât alean discret nemărginire
și nu lăsați pe ipocriți cu frici
să vă transforme-n robi și în supuși,
doar pentru viață este loc aici,
iar fariseii nu-s niște isuși;

în voi trăiește fiul răstignit,
prin voi respiră dragoste firească
și se prelinge sângele rănit,
prin voi Iisus încearcă să trăiască,
deci găzduiți-l și iubiți nespus
tot ce ni-i dat drept pământească viață
urmând doar Calea bunului Iisus,
iar el atât ne cere și ne-nvață!

ion drăgușanul: crucificare pe cer

pășesc prin ceruri șiruri de părinți
și lângă focuri sacre se închină,
sunt vinovați ai vieții fără vină
vegheați neiertător de niște sfinți,
și-aud cum pleasna bicelor răsună
și cum îmi taie sufletul în două,
iar când visez cu ei o viață nouă
părinții plâng cu mine împreună

lăsând poveri pribege în urmași
speranțele în alte ispășiri,
iar stelele, pe calea lor de miri,
par să se stingă-n freamăte sub pași
lăsând să cadă beznele pe lume
cu încâlciri de umbre solitare
când dragostea cea cristică dispare

în răstigniri care se fac anume

ca să spuzească zările cu frică,
ca să transforme stelele în cuie,
prin cer părinții caută și nu e
promisa cale: cine mă ridică?

ion drăgușanul: florile Albei, leri-i nu e ler

în cer, mai ieri, s-a fost deschis o poartă
și toți copacii au sorbit lumină,
iar noi tăceam, căci răstigniți pe soartă
am învelit în suflete rugină
și murmuram tot mai încet colinde
tânjind adânc spre cosmicul mister,
vedeam cum timpul aripa-și desprinde
și-o leagănă deasupra leri-i ler

dar am uitat că legea este lege
că ne deschide porțile cerești
că ce nu știm n-avem cum înțelege
și fără rost copacii, la ferești,
aduc lumina să mușcăm din ea
înfometăți cum am mușca din măr
știind că-n fruct mai freamătă o stea
florile Albei, flori și adevăr

un adevăr primordial, rapace
rostogolit pe lume dinspre porți
căci am ratat lumina ce ne tace
pășind prin sărbători ca niște morți
inconștienți de-această decădere
ce își prelinge umbrele pe cer,
iar timpul ne înfășură-n durere
florile Albei, leri-i nu e ler

ci irosire, zvâcnet de ninsori
ce-au să ne-ngroape-n alte sărbători

ion drăgușanul: căci sufletu-i atât de ostenit

numele tău a fost fântână, mamă,
și-n drumul lung, de-am întâlnit fântâni,
m-am închinat și-am plâns, de bună seamă,
și stelele s-au tot prelins pe mâini
cioplind arsuri și pustiind cuvinte
de sensul lor banal și desfrunzit,

și-atunci am pus doar iarba să te cânte;
în dansul ierbii sufletu-mi jertfit

ți se închină, mamă, la răscruci
când sorb din apa limpede și bună,
fără să-mi pese că după uluci
fiarele flămânde se adună
și mă socot în sinea lor o pradă
și-nfig în mine colții lor hapsâni,
căci vindec răni cu-o singură zăpadă
și-mi iau putere apa din fântâni

căci drumu-i lung și trebuie pășit
în semn de pământescă ispășire,
căci sufletu-i atât de ostenit
încât se-nchină ca să te respire

ion drăgușanul: coborârea de pe cruce

în mine stă pitit un zeu păgân
stă rezemat de suflet și pândește
spre zările căroră îl amân
și fără veste parcă îmi șoptește:
mă tem că tatăl n-o să mai apuce
să își coboare fiul de pe cruce

drumul e lung și năvălesc pe drum
aceiași pelerini ai suferinței
vag deslușiți prin vremile de fum
în tainele cotloanelor ființei
iar lângă cruci atunci când mai adastă
cioplesc buimaci în rănile din coastă

și curge sânge proaspăt ca să-l bem
înfricoșați de beznele finale
când tatăl se transformă în totem
și ne cuprinde-n cosmica lui jale
convins fiind că n-o să mai apuce
să își coboare fiul de pe cruce

ion drăgușanul: îl poartă caii mei în fugă

de sărbători singurătatea e o imensă catedrală
cu zidurile în ruină desferecate de ninsori,
sub stele încă se-nfășoară cu viața noastră ireală
lumina ornicului cosmic și-ades ne iau de subsuori
frunzișuri leneșe, uitate sub albul zării troienite

sub care caii se adapă din apele fără pripas
când iarba-nșfacă niște stele ca să le frigă pe cuțite,
iar țipetele galaxiei răzbat spre noi în stinsul glas

al clopotelor din înghețuri de care cerul se desparte
ca să-și găsească în înalturi înstrăinările pribege
precum ninsoarea potolită uitată-n pagina de carte
în care a sfârșit poetul fără să-și poată înțelege
alunecările prin soartă și nașterile repetate
în fiecare cânt cu care își bate sufletul în cuie,
de sărbători măsoară timpul o uriașă nedreptate
și-abia când vreau să-l iau de guler pricep că timpul, totuși, nu e,

căci s-a pierdut în colb, pe drumuri, lângă copacii ca o rugă
și-l văd drept colb când pe copite îl poartă caii mei în fugă